JO DONNELL

Dincolo de tăcerea lor

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Rachel plăti șoferul, urmări cu privirea taxiul până ce acesta dădu colțul aleii lungi, apoi își îndreptă atenția spre Seaways, o locuință impunătoare în stil victorian, masivă și lipsită de farmec, care o impresionă totuși atât de mult încât se întrebă dacă n-ar fi mai bine să bată la ușa de serviciu.

Își depăși repede panica perfidă ce începuse să pună stăpânire pe ea și sui cu un pas ce se voia hotărât cele trei trepte care o despărțeau de ușa mare din lemn de culoare închisă, împodobită cu fier forjat. Cerul sumbru al iernii se reflecta în ferestrele largi care dădeau spre o grădină, tristă în această epocă a anului, dar care în mod sigur era mai surâzătoare primăvara și vara, când rododendronii înfloreau și tufele de forsithya se îmbrăcau în galben.

Stăpânindu-și timiditatea, Rachel sună și ușa fu imediat deschisă de către o femeie de vârstă mijlocie, cu părul grizonant, care, când tânăra se prezentă, o invită să intre, cu un zâmbet plăcut. Această primire binevoitoare o liniști: asta dovedea că vizita ei era așteptată.

– Vă rog să aveți amabilitatea să mă urmați, îi spuse femeia traversând holul care contrasta în mod fericit cu aspectul sever al fațadei.

Rachel, care se aștepta să dea peste niște pereți austeri și niște mobile maiestuoase, fu plăcut surprinsă. Lumina palidă care se strecura prin ferestrele mici dezvăluia o decorație în alb și auriu. Zgomotul pașilor ei era înăbușit de un covor gros de culoare vișinie.

La fel, scara mare sculptată fusese vopsită în alb și balustrada lată fusese aurită. Mai multe acuarele înveseleau pereții albi cu culorile lor pastelate și un încântător porțelan de Capodimonte, reprezentând un bătrân, ocupa un loc de onoare, pe o micuță consolă sprijinită de unul dintre pereți.

Femeia care-i răspunsese, probabil menajera, deschise una dintre ușile care dădea spre hol și intră pentru a o anunța, așa cum ar fi făcut mai degrabă pentru o prietenă a casei decât pentru cineva care solicita un serviciu.

– A sosit domnișoara Carson, domnule.

Apoi se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre și-i adresă un surâs încurajator înainte de a închide ușa în urma ei.

Rachel fu mai puțin mirată de aspectul încăperii, fiindcă intrase puțin în atmosferă traversând holul. Decorul revela același gust sigur. Încăperea era mare și focul ardea vesel într-un șemineu monumental, ceea ce sporea confortul datorat încălzirii centrale disimulate cu discreție.

Și aici mobilierul era elegant, mai mult georgian decât victorian și incontestabil autentic. El dovedea că proprietarul locurilor, domnul Neil Brett, știa să-și pună averea în serviciul unui gust rafinat.

Când bărbatul se întoarse spre ea, Rachel fu aproape la fel de surprinsă ca atunci când descoperise interiorul casei. Se întrebă dacă mai văzuse vreodată pe cineva atât de blond. Incredibil de blond! Era foarte înalt, peste un metru optzeci, estimă ea, frumos ca un aventurier, cu o claie de păr de culoarea grâului copt și niște ochi albaștri ca marea. O privea fix în timp ce ea ezita să se apropie.

Rachel avu impresia că bărbatul era puțin descumpănit, ca și cum ea nu corespundea exact cu ceea ce-și dorise el, dar cel mai mult o uimi propria ei reacție. Prezența bărbatului părea să umple întreaga încăpere și puternica lui personalitate subjuga, fără nici o umbră de îndoială, pe oricine se apropia de el.

El nu avansă în întâmpinarea ei, ci așteptă în tăcere ca ea să se apropie de impozantul șemineu din marmură gri, privind-o cu un aer autoritar. Statura ei mică o împiedica să facă pași mari și traversarea încăperii păru să-i ia o groază de timp, de care el profită ca s-o studieze cu un interes care o puse în încurcătură.

Părul lung și negru al noii-venite încadra cu buclele lui un încântător chip oval luminat de niște ochi mari cenușii. Gura mică, bine desenată, tremura nervos și se îndoia că examenul la care era supusă era un omagiu adus farmecului ei. Era evident că domnul Neil Brett nu era o persoană ușor de impresionat.

– Domnișoara Carson? întrebă el, salutând-o cu o înclinare din cap.

Dar nu-i întinse mâna. Se mulțumi să-i indice un scaun din spatele ei, iar el rămase în picioare. Își încrucișă mâinile la spate, ceea ce îi accentuă și mai mult lățimea umerilor.

– Luați loc, spuse el în cele din urmă.

Era mai degrabă un ordin decât o invitație și ea îi dădu ascultare automat. N-ar fi știut să spună de ce se așteptase să fie primită de cineva având aerul unui om de afaceri, îmbrăcat într-un costum sobru, dar se înșelase cu desăvârșire. Semăna mai degrabă cu un gentleman fermier și era vizibil că nu făcuse eforturi speciale pentru a o primi.

Purta niște pantaloni de lucru din pânză, băgați în cizme maro, lăsând să se ghicească picioarele musculoase care păreau de altfel și mai lungi fiindcă și le ținea ușor depărtate, parcă înfipte în mocheta de un verde-închis. Mânecile suflecate ale cămășii de un maro decolorat dezveleau antebrațele robuste și bronzate. Cămașa întredeschisă lăsa să se zărească pieptul și gâtul, la fel de puternice și bronzate.

Pielea arămie scotea și mai mult în evidență cât era de blond interlocutorul ei și Rachel se întrebă de la ce străbuni putuse să moștenească o asemenea culoare. Contrastul era și mai mult accentuat de ochii albaștri care-i luminau chipul bronzat. Acest bărbat puternic putea să se arate necruțător, gândi ea simțind că o trece un fior prin șira spinării.

– Chiar sunteți o guvernantă calificată? întrebă el.

Rachel răspunse printr-o înclinare a capului, încercând să-și regăsească puțin calmul și adăugă:

– Mi-am obținut diploma anul acesta, domnule.

– Văd!

Continua s-o privească insistent. Dintr-o dată făcu o mișcare bruscă reușind s-o sperie, dar nu făcu decât să-și bage mâinile în buzunare și să se sprijine de șemineu. „Tipul ăsta e permanent sub tensiune“ gândi Rachel pe care o trecu din nou un fior când îi întâlni privirea.

– Sunteți mai tânără decât credeam, spuse el tăios. Dar sper că veți fi la înălțimea sarcinii pe care v-ați luat-o.

– Desigur, domnule.

Rachel simțea că se înroșește și-i era necaz. Doar întrebarea fusese perfect naturală. Nimeni, și mai ales bărbatul aflat în fața ei, nu și-ar fi încredințat copilul primei-venite. Își deschise poșeta.

– Veți să-mi examinați certificatele?

Și îi întinse cu timiditate un plic.

El îi mulțumi printr-un gest al mâinii și studie cu atenție documentele pe care i le dăduse.

– Constat că ați primit diploma doar de două luni, remarcă el. Ați mai căutat și în altă parte de lucru?

Întrevederea nu se desfășura atât de bine precum sperase Rachel și tânăra începuse să nu se simtă deloc în largul ei.

– Am mai solicitat și un alt loc, mărturisi ea, întrebându-se până în ce punct trebuia să-i dezvăluie adevărul.

– Și? rosti el imediat.

Rachel se înroși, apoi își ridică bărbia cu un gest inconștient de provocare.

– N-am corespuns.

– Și de ce, mă rog, domnișoară Carson?

Rachel ezită înainte să-i răspundă. Nu putea să-i mărturisească faptul că femeia blondă și rasată care o primise cu puțin timp în urmă nu avusese nevoie de mai mult de un minut ca să-i declare că nu corespundea absolut deloc dorințelor ei.

– Nu mi s-au dat detalii, explică ea, mi s-a spus pur și simplu că nu eram persoana care le convenea. Asta-i tot.

– Hmm!

– *Sunt* calificată, îi reaminti ea, și dacă mă angajați nu mă veți plăti pentru lucruri pe care voi fi incapabilă să le îndeplinesc. Să știți că nu riscați prea mult!

Neil Brett se încordă la această remarcă. Rachel își încrucișă cu nervozitate mâinile pe geantă, pândindu-i reacția cu coada ochiului.

– La școală ați învățat să fiți insolentă cu patronul, remarcă el pe un ton tăios, sau asta face parte din caracterul dumneavoastră, domnișoară Carson?

Rachel ezită. Primul ei impuls fu de a-i replica pe loc că nu e obișnuită să-și ascundă părerile, dar simțea că multe vor depinde de răspunsul ei. Așa că ar face mai bine să-și înfrâneze impulsivitatea obișnuită dacă voia să fie angajată. Și își mai dădu seama că dorea foarte mult asta, nu numai fiindcă nu-și găsise încă un post adecvat după terminarea studiilor, dar și datorită ciudatei fascinații pe care o exercita asupra ei personalitatea lui Neil Brett.

– Îmi pare nespus de rău că v-am făcut această impresie, răspunse ea cu o umilință prefăcută, dar vă asigur că sunt într-

adevăr competentă și că doresc să-mi îmbogățesc experiența. Să lucrez pentru cineva ca dumneavoastră este singurul mod în care pot s-o fac.

El o privi o clipă, apoi clătină din cap de parcă luase brusc o hotărâre.

– Foarte bine, o anunță el, vă angajez de probă pentru o lună.

– Vă mulțumesc mult, îi răspunse ea.

Se simțea inexplicabil de fericită și se întreba de ce avusese brusc o asemenea dorință să lucreze pentru el, când prima întrevedere nu fusese deloc încurajatoare.

– Sunteți obișnuită cu băieții? o mai întrebă el.

Ea dădu din cap, neîndrăznind la început să adauge nimic, de teamă să nu-l facă să se răzgândească; dar apoi preciză, cu răsuflarea tăiată:

– Sunt obișnuită, mă ocupam de cinci sau șase băieți la casa de copii.

El rămase gânditor un moment, cu un braț sprijinit de șemineu, cu privirea pierdută în flăcări. Lumina focului dansa pe chipul lui bărbătesc. Pusese piciorul pe grilajul masiv al șemineului și Rachel nu se putu împiedica să-i admire forța musculaturii sub stofa întinsă a pantalonului. Neil Brett avea o personalitate care o neliniștea și poate că va regreta că dorise atât de mult să lucreze pentru el, dar pentru moment era încântată de hotărârea luată de el.

– Nicolas are patru ani, spuse el, readucând-o brusc la realitate. Este bine crescut, dar s-ar putea să aveți dificultăți cu el la început.

Vorbea despre fiul lui cu un ton sever și simpatia lui Rachel se îndreptă instinctiv spre copil, oricât de dificil ar fi fost acesta. Ea îi zâmbi pentru a-i demonstra că nu se teme și mărturisi, fără să se mai gândească să-și ascundă adevăratele gânduri:

– Cred că îmi va fi ușor să mă descurc cu un singur copil, domnule.

Neil Brett se încruntă și o privi cu răceală.

– O să vă cred după ce o să faceți cunoștință cu Nicolas. Atunci veți admite că știu despre ce vorbesc.

Rachel reuși să-și înghită vorbele care-i veniseră pe buze și înclină din cap, supusă. Înțelesese repede că nimeni nu putea, mai ales o tânără angajată ca ea, să-i țină piept lui Neil Brett.

– Bineînțeles, răspunse ea cu un calm aparent, dar n-o să-l cunosc acum pe Nicolas?

– Nu! o întrerupse el brusc.

Rachel simți acest răspuns ca pe o palmă. Fusese învățată că raporturile de încredere cu copiii de care trebuia să se ocupe erau indispensabile și că era preferabil, dacă nu esențial, să facă mai întâi cunoștință cu ei, înainte să accepte postul.

Ezită, neștiind cum să procedeze. Cu altcineva ar fi putut să sublinieze importanța unei întâlniri, care să aibă loc înaintea unei hotărâri definitive, dar se îndoia că ar fi de vreun folos să insiste pe lângă cineva ca Neil Brett.

Oftă resemnată, dar cum ținea neapărat să-i dovedească priceperea ei, riscă totuși să-i dea o replică:

– Foarte bine, domnule, dar e important să ne dăm seama dacă Nicolas și cu mine ne putem înțelege. O primă întâlnire cu fiul dumneavoastră ne-ar permite să ne asigurăm de acest lucru.

Înțelese imediat că argumentele ei îl lăsau indiferent, dar o luminiță amuzată păru să-i înveselească ochii albaștri, când se aplecă spre ea și repetă aproape cu amabilitate:

– Fiul meu?

Rachel simți că se înroșește. Înțelegând că făcuse o gafă îngrozitoare, nu mai îndrăzni să-l privească și nici nu știu ce explicație să-i ofere, deși nimic nu lăsase până în acel moment să se înțeleagă că Nicolas nu era fiul domnului Brett.

– Îmi pare rău, îngăimă ea după câteva secunde care i se părură interminabile, dar credeam...

– Bineînțeles că nu aveți de unde știi, o întrerupse el. Nicolas este nepotul meu, domnișoară Carson, iar eu sunt tutorele lui. Înțelegeți ce înseamnă asta?

– Desigur, rosti ea înroșindu-se din nou, fiindcă descoperise o nuanță de condescendență în întrebarea lui. Presupun că băiețelul și-a pierdut părinții și că tribunalul vi l-a încredințat dumneavoastră?

– Cam așa stau lucrurile, recunoscu el, mama lui Nicky a fost sora mea și cum nimeni altcineva nu se interesa de el, i-am oferit un cămin.

Umbra unui surâs îi lumină chipul când adăugă privind-o fix:

– Poate că nu corespund ideii pe care o aveți despre un tată bun, dar sunt tot ceea ce are și n-a avut până acum nici un motiv să se plângă de mine.

– Sunt convinsă, se grăbi ea să spună.

Oricare ar fi putut fi defectele lui Neil Brett, părea evident faptul că era într-adevăr atașat de nepotul lui.

El își părăsi, fără să scoată nici un cuvânt, locul de lângă șemineu și se deplasă cu rapiditate în afara unghiului de vedere al lui Rachel. Tânăra se întrebă dacă va îndrăzni să se întoarcă pentru a-l studia puțin. Ceva o fascina la acest bărbat care nu-și dăduse totuși nici o osteneală să fie amabil cu ea.

Riscă să-i arunce o privire și-l văzu că privește pe fereastră, cu brațele încrucișate la piept, capul blond fiind purtat cu mândrie de gâtul puternic.

– Tot ceea ce aveți nevoie să știți, o informă el cu o voce neutră care voia să disimuleze emoția care-l cuprinsese, este că mama lui Nicolas a murit anul trecut. S-a înecat nu departe de aici.

– Oh! Îmi pare nespus de rău! exclamă ea spontan întorcându-se spre el.

Simpatia pe care o manifesta păru să-l uimească. Se întoarse și o privi, cu ochii pe jumătate închiși, cu chipul în penumbră.

– V-am pus la curent doar pentru a vă face să înțelegeți că trebuie să-l tratați pe Nicolas cu multe menajamente. Teama pe care o manifestă față de mare poate că vi se va părea irațională și am interzis oricui să-l ducă până în apropierea malului.

Acest „oricui“ nu se putea referi decât la menajeră și probabil la ceilalți servitori cărora băiețelul le fusese încredințat până la angajarea unei guvernante, gândi Rachel plină de compasiune. Probabil că Nicolas se simțea foarte singur în casa asta locuită numai de adulți.

– În mod sigur va putea fi eliberat de această spaimă, spuse ea imediat.

Fu surprinsă de reacția lui Neil Brett: dintr-un salt ajunse până la ea și, dominând-o cu statura lui înaltă, o fixă cu o privire furioasă.

– Trebuie lăsat timpul să-și îndeplinească rolul! strigă el. Nu încercați să faceți minuni, domnișoară Carson, indiferent care este părerea pe care o aveți despre competența dumneavoastră! M-ați înțeles?

Stătea atât de aproape de ea încât Rachel simți o ciudată tulburare. Din acest om emana o viriltiate atât de puternică încât simțurile ei parcă scăpaseră de sub control. Această senzație ciudată, cu totul și cu totul nouă, îi tăie răsuflarea. Neil Brett nu trebuia tratat cu ușurință și ea trebuia să învețe să-și domine propriile reacții dacă trebuia să lucreze pentru el.

Riscă o privire în direcția lui și îi întâlni ochii. O flacără neliniștitoare strălucea încă în ei și fruntea lui era încrețită de o iritare pe care nu încerca să și-o ascundă. La mânie, Neil Brett era și mai impresionant. Ea îl aprobă mașinal cu un semn din cap.

– Da, domnule, bineînțeles, înțeleg perfect, răspunse ea încercând să nu lase să i se vadă tulburarea, dar credeam...

– Sper din toată inima să nu faceți parte dintre acelea care cred că știu totul în privința copiilor. Sau așa stau lucrurile?

Rachel se înroși de indignare. Inima îi bătea nebunește. Bărbatul acesta autoritar o punea mereu la punct. Și i se părea greu să-i răspundă atât de calm pe cât ar fi dorit.

– Am învățat să mă ocup de copii, indiferent de împrejurări.

Căuta să-și stăpânească vocea, dar nu reușea totuși să-și controleze un tremur ușor, conștientă de impresia proastă pe care probabil că o făcea.

– Bineînțeles că nu pretind că știu absolut totul despre copii, dar îmi cunosc bine meseria și...

Tresări când el o întrerupse cu un mormăit nerăbdător. Îi opri obiecțiile cu un gest disprețuitor, atât de repezit încât Rachel se dădu instinctiv înapoi ca pentru a scăpa de o palmă. Își ridică însă imediat capul și-i susținu cu fermitate privirea timp de mai multe clipe, înainte să se gândească la faptul că el o va considera din nou insolentă.

– Da sau nu, doriți să lucrați pentru mine, domnișoară Carson? spuse în cele din urmă Neil Brett cu un calm pe care ea nu se putu împiedica să-l găsească amenințător.

Rachel îl privi neliniștită și încercă să-și ascundă panica, răspunzându-i pe un ton mai sigur.

– Da, țin foarte mult.

În sinea ei se întreba însă dacă nu-și pierduse orice urmă de bun-simț vrând să lucreze pentru un asemenea om.

– Atunci va trebui să-mi promiteți că nu veți încerca să vă puneți în practică cunoștințele teoretice în detrimentul lui Nicky, preciză el cu asprime. Vă este clar?

– Absolut, domnule!

Rachel își umezi buzele înainte de a risca să-l privească din nou. Bărbatul se uita la ea cu un aer sever.

– Eu... V-ați înșelat, se hazardă ea să-i spună, eu n-am intenția să întreprind ceva fără acordul dumneavoastră, bineînțeles și...

– Perfect! Atunci o să ne înțelegem.

După această nouă întrerupere, Rachel renunță să mai scoată vreun cuvânt. Se întreba ce o neliniștea mai mult: voința implacabilă a lui Neil Brett de a fi ascultat orbește sau perspectiva de a fi în relații zilnice cu un patron care părea că-i va face mult mai multe probleme decât își închipuise ea vreodată în timpul anilor de studiu.

Își mai spunea că nimic n-ar împiedica-o, dacă ar vrea, să se ridice și să părăsească pur și simplu această casă, lăsându-l pe domnul Brett să se ocupe de problemele lui după cum îl tăia capul, dar simțea o inexplicabilă dorință de a rămâne și de a lucra pentru el. Așa că, în loc să plece așa cum ar fi putut, ea aștepta.

Neil Brett, care rămăsese tot în picioare, o privea. Ea stătea jos, cu mâinile crispate pe mânerul genții, cu inima bătând cu putere. Era ridicol să se lase astfel tulburată de un necunoscut, gândi ea.

După un moment, el se îndepărtă și se duse să-și reia locul din apropierea șemineului. Dar continua s-o studieze cu o insistență jenantă. La lumina mișcătoare a flăcărilor, chipul lui bronzat părea și mai întunecat, expresia lui și mai severă. Un bărbat arogant, prea plin de el și prea autoritar ca să fie ușor de lucrat cu și pentru el, gândea ea, dar prea irezistibil ca să poată avea puterea să-i întoarcă spatele și să plece din casa lui.

Neil Brett decisese că cineva trebuia să se ocupe fără întârziere de micuțul Nicolas Browlett și se aștepta ca Rachel s-o facă imediat. Trimisese un servitor să-i aducă bagajele, fără să-i treacă prin minte s-o întrebe dacă ea dorea asta. Nu fusese

consultată, dar pentru Neil Brett lucrurile mergeau de la sine, o dată ce el o alesese. Așa că ea trebuia să se instaleze chiar în acea zi la Seaways.

În ciuda manierei arogante în care fusese angajată, n-avea de ce se plânge. Doamna Handley, menajera, fusese însărcinată să se ocupe de instalarea ei și i se pusese la dispoziție o cameră mult mai bună decât și-ar fi putut imagina.

Era mare și aerisită, cu niște ferestre înalte care lăsau să pătrundă în voie lumina palidă a iernii. Mobilele dovedeau și aici gustul ireproșabil al lui Neil Brett. Oricât de aspru îi era caracterul și de intransigentă atitudinea, era evident că acest bărbat iubea lucrurile frumoase. Mulți colecționari își închid comorile pentru a fi singurii care să se bucure de ele, dar el decorase întreaga casă... Acest aspect al personalității lui o punea pe gânduri pe Rachel.

Prin cele două ferestre ale camerei, priveliștea câmpiei și a colinelor din Kent era splendidă. În depărtare, luminozitatea cerului trăda apropierea Canalului Mânecii. Dar ea nu va avea dreptul să se apropie cu copilul de mal, fiindcă mama lui se înecase acolo.

Rămase o clipă în fața uneia dintre ferestre privind zborul elegant al pescărușilor și gândindu-se la felul în care mama lui Nicolas își putuse găsi moartea. Doamna Handley probabil că știa asta, dar Rachel era prea de curând venită în această casă pentru a-și permite s-o tragă de limbă despre familia patronului lor.

– Ce priveliște minunată, spuse ea întorcându-se zâmbitoare spre menajeră.

Aceasta îi întoarse zâmbetul și declară, cu accentul tărăgănat al regiunii:

– Casa este bine situată și sunt sigură că o să vă placă aici.

Rachel își deschise valiza și începu să-și aranjeze lucrurile în timp ce doamna Handley netezea cuvertura de pe pat, făcând să dispară niște încrețituri invizibile. Rachel avea chef să-i pună o mulțime de întrebări și, dacă nu se înșela, menajera avea probabil un motiv ca să rămână aici cu ea. Doamna Handley ar fi putut părăsi încăperea de mai multe minute, dar n-o făcuse. Rămăsese lângă patul dublu de modă veche, tăcută și nemișcată, dând impresia că ar avea chef de vorbă dar nu știe cum să înceapă.

– Sunt nerăbdătoare să-l întâlnesc pe Nicolas, începu Rachel, aranjând cu grijă o rochie de casă pe marginea patului. Îl cunoașteți bine, nu?

– Așa s-ar spune. Aproape de când s-a născut, răspunse menajera cu un oftat trist.

Rachel, care voia să aibă confirmarea deducțiilor ei, fiindcă nimeni nu pomenise nimic despre tatăl lui Nicolas, mai riscă o întrebare:

– Deci este orfan?

Doamna Handley îi răspunse însă în doi peri:

– Bietul de el, de când a venit pe lume nu a avut deloc noroc.

Și adăugă pentru ca Rachel să n-o înțeleagă greșit:

– Având în vedere împrejurările, nu-i putea fi nicăieri mai bine decât în casa unchiului său. Acum că o să vă ocupați tot timpul de el, va fi în mod sigur fericit.

Rachel era într-o poziție delicată și se temea să nu facă vreo gafă, dar nu se putu împiedica să continue:

– Știu că mama lui s-a înecat anul trecut.

Chipul amabil al doamnei Handley se întunecă și ea se mulțumi să spună:

– Un lucru trist!

– Deci nu are tată, având în vedere că domnul Brett e tutorele lui, riscă Rachel în ciuda reticențelor menajerei.

Aceasta își mușcă buzele și chipul ei rotund deveni aproape ostil. Se mai asigură pentru ultima oară că învelitoarea patului nu avea nici o cută apoi se îndreptă spre ușă. Înainte să iasă, se întoarse spre Rachel cu un zâmbet crispat.

– Dacă aveți nevoie de ceva, domnișoară Carson, nu ezitați să cereți. Betty sau eu vom face tot ceea ce este necesar.

Rachel înțelese astfel că orice altă tentativă de a se informa asupra trecutului familiei patronului lor va fi cu fermitate descurajată. Că tatăl lui Nicolas este mort sau viu era o problemă pe care doamna Handley refuza s-o discute cu ea. Se lovea ca de un perete în chestiunea asta.

– Vă mulțumesc, doamnă Handley, spuse ea după o clipă.

Menajera ieși, închizând încetișor ușa în urma ei.

Capitolul 2

De la prima întâlnire cu Nicolas Browlett, Rachel îl consideră un copil încântător. Fusese crescut după moda veche, ceea ce-l făcea să pară mai mare decât cei patru ani și jumătate pe care îi avea. Contrar a ceea ce lăsase să se înțeleagă unchiul lui, nu era un băiețel dificil. Părea echilibrat și deloc nervos sau nefericit așa cum se așteptase ea.

Micuț pentru vârsta lui, părea totuși voinic, dar nu avea acel bronz care-i stătea atât de bine unchiului său. Rachel nu găsea că cei doi seamănă prea mult, în afara ochilor lor albaștri. Nicolas avea un aer tipic englezesc: capul rotund, părul negru, tenul deschis la culoare.

După două săptămâni, Rachel și copilul deveniseră prieteni. Băiețelul se înțelegea bine cu guvernanta lui. Iar ei i se părea ascultător și ușor manevrabil. Dar când tânăra vru să-l convingă să-i spună domnului Brett „unchiule“, nu pur și simplu Neil, îl văzu că se încordează apoi o refuză categoric. Deci putea fi și

încăpățânat, gândi ea, și va deveni în mod sigur la fel de autoritar ca Neil Brett dacă va rămâne sub influența acestuia până la adolescență.

*
* *

În acea zi Nicolas stătea așezat turcește pe bancheta lungă plasată lângă fereastra camerei de zi. Pusese alături de el o carte care nu-l mai interesa și privea visător pe fereastră.

– Nu-ți place cartea asta? îl întrebă Rachel.

El o privi o clipă, apoi îi răspunse sincer:

– Nu-mi plac cărțile.

Rachel se încruntă și continuă:

– Dar, Nicky, ar trebui să-ți placă. Vrei să-ți citesc eu?

Nicky îi făcu semn că nu, apoi privi din nou pe fereastră și sfârși prin a-i răspunde hotărât, dar politicos:

– Când o să vină Lars, o să am dreptul să mă plimb călare în fiecare zi.

– Lars?

Rachel îl privi cu un aer întrebător. Nimeni nu menționase faptul că vor avea un musafir, dar acela despre care vorbea Nicky probabil că se înțelegea de minune cu el, fiindcă ochii băiețelului străluceau de plăcere numai pronunțându-i numele.

– Tu nu-l cunoști pe Lars, afirmă el.

– Așa e, ai dreptate.

Rachel nu voia să-l tragă de limbă despre acest Lars. Numele i se părea ciudat. Fără îndoială, copilul nu-l pronunța bine.

– Nu vrei să știi cine este? se interesă Nicky după câteva clipe.

Rachel nu se putu împiedica să surâdă. Vedea cât de mult se bucură Nicky la gândul acestei vizite. Și părea nerăbdător ca ea să-l întrebe în legătură cu acest subiect. Îl ciufuli pe băiețel și-i spuse:

– Bineînțeles, vorbește-mi despre Lars. Presupun că mai are și un alt nume?

– Lars Bergen, articulă el cu grijă, este... ca și verișorul meu.

– Verișorul tău, aha, înțeleg!

Nicolas aștepta vizita unui alt băiețel. „De ce mi-oi fi închipuit că e vorba de un adult"? se întrebă Rachel. Fără îndoială fiindcă lumea lui Nicky i se păruse populată până în prezent numai cu oameni mari.

Și era firesc ca el să se bucure de venirea unui tovarăș de joacă de vârsta lui. Oare va trebui să se ocupe de amândoi băieții când acel Lars Bergen se va afla aici?

Numele vărului lui Nicky avea o rezonanță scandinavă. Asta ar explica, în orice caz, de ce Neil Brett era atât de incredibil de blond.

– Și dacă am face o plimbare?

Întrebarea lui Nicky o readuse cu picioarele pe pământ.

– Bineînțeles, dacă ai chef.

Lui Rachel îi plăcea să facă mișcare și aerul curat îi va face bine lui Nicky. Nici nu era nevoie să părăsească proprietatea, foarte vastă, care cuprindea mai multe ferme și chiar și alte locuințe.

Doamna Handley, menajera, îi descrisese în mai multe rânduri domeniul, despre care vorbea cu plăcere, chiar dacă rămânea în continuare discretă în privința proprietarilor lui.

Era limpede că un mister plana asupra familiei și acesta îl privea pe copilul care îi fusese dat în grijă. Doamna Handley era foarte sociabilă, dar schimba sistematic subiectul imediat ce ar fi trebuit să-i pomenească pe părinții lui Nicky. Poate că va reuși să afle mai multe, mai târziu... dar nimic nu era sigur.

Rachel îl îmbrăcă pe Nicky cu paltonul, îi puse fularul și-l obligă să-și ia mănușile. Trebuia să-l protejeze de vântul rece care sufla dinspre est, din direcția mării. Iar ea își puse cizmele îmblănite și îmbrăcă o haină groasă din tweed. O plimbare până la tufele de la marginea grădinii le va face poftă de mâncare la amândoi.

Niște stejari maiestuoși protejau casa de rafalele de vânt, formând ca un ecran între aceasta și restul proprietății. Rachel fusese încântată să descopere, în cursul plimbărilor precedente, niște plante al căror nume nu-l cunoștea dar care înveseleau pământul întunecat, sub crengile goale ale alunilor.

De cealaltă parte a unui șanț mărginit de arbori și tufișuri, se zărea cât vedeai cu ochii câmpul în mijlocul căruia se găsea o fermă mare din piatră cenușie și niște silozuri de formă conică unde urma să fie depozitată viitoarea recoltă de hamei.

Câteva vaci pășteau o iarbă rară, peisajul fiind în această perioadă a anului mai degrabă lugubru. Dar Rachel își imagina cu ușurință. Cât de atrăgător trebuia să fie primăvara sau vara, când natura trezită la viață redădea câmpului și arborilor întreaga paletă de culori.

Rachel surâdea mașinal acestei imagini când Nicky, care alergase ca s-o prindă din urmă, o privi cu curiozitate.

– Îți place aici, Rachel?

– Întotdeauna mi-a plăcut ținutul Kent și pacea care domnește aici, răspunse ea uitând că se adresează unui copil. Veneam aici în vacanțe, în vremea copilăriei mele.

– Aici? o întrebă el cu un aer mirat.

– Nu, nu la Seaways, dar nu prea departe de aici, undeva pe țărmul mării.

Uitase pe moment de aversiunea copilului față de mare și-și mușcă buzele gândindu-se cât fusese de zăpăcită. Expresia lui Nicky, care pălise auzindu-i răspunsul, îi reaminti cât de prudentă trebuia să fie în discuțiile purtate cu el.

– Nu-mi place marea, îi mărturisi el cu o voce care o mișcă pe Rachel până în adâncul inimii, făcând-o să-și dorească să îngenuncheze ca să-l ia în brațe.

Dar se mulțumi să pună mâna pe capul băiețelului și să-i mângâie cu blândețe buclele negre.

– Știu, Nicky, spuse ea cu o voce plină de blândețe, și îmi pare rău că ți-am vorbit despre asta.

– Nu-i nimic, șopti el pe un ton resemnat.

Reacția lui de adult o tulbură și mai mult și îi fu necaz pe stângăcia ei. Nicky o privea cu ochii lui mari și albaștri și Rachel vru să se aplece să-l sărute, dar el se îndepărtă brusc și începu să fugă cu brațele întinse, imitând zgomotul făcut de un avion.

Își continuă jocul un moment, cu obrajii roșii de surescitare, reușind mereu să-i scape lui Rachel care încerca în zadar să-l prindă. El se îndrepta spre partea din față a casei în loc de partea din dos unde Rachel ar fi preferat să ajungă. Apoi Nicky se opri brusc și se întoarse spre aleea care șerpuia în spatele stejarilor.

– Sosește Lars! strigă el cu o voce ascuțită.

Și începu să fugă, tăind parcul în diagonală înainte ca Rachel să-l poată reține.

– Nicky!

Îl urmărea cât de repede putea, dar nu reuși să-l prindă. Îi era teamă că o să alunece și o să cadă în iarba plină de noroi.

– Nicky, așteaptă-mă!

Dar Nicky nu voia s-o asculte și gonea în continuare, cu coatele lipite de corp, neavând decât o singură dorință – să ajungă cât mai repede lângă musafir. Cu răsuflarea tăiată, Rachel zări printre arbori o mașină lungă, de un gri-metalizat, care urca aleea. Inima îi bătea nebunește. O cuprinsese panica și se simțea epuizată de cursă.

Dacă Nicky ajungea pe alee înaintea ei, risca să fie trântit de mașină, țâșnind așa brusc dintre arbori. Era atât de mic încât șoferul putea să nici nu-l vadă. Rachel făcu un efort disperat ca să-l ajungă, urlând speriată:

– Nicky, oprește-te imediat!

Încerca să aibă o voce autoritară, dar era în zadar. Gâfâia și abia reușea să pronunțe cuvintele.

– Nicky, așteaptă-mă, Nicky!

El ajunse în dreptul copacilor cu câteva secunde înaintea ei. Rachel lansă un ultim avertisment disperat și închise ochii. Când îi redeschise, scoase un oftat de ușurare. Mașina se oprise la câțiva metri de copil.

Dar Rachel alunecă pe iarba udă. Își pierduse echilibrul și nu reușise să se redreseze. Nu era rănită, pământul fiind prea moale pentru asta, dar colanții ei erau făcuți praf și

genunchii plini de noroi. Se murdărise și pe mâini încercând să nu se întindă cât era de lungă. Și demnitatea îi fusese știrbită.

Rachel simți că se înroșește când portiera mașinii se deschise și șoferul se repezi în ajutorul ei.

– V-ați rănit?

O ajută să se ridice. Avea niște mâini foarte puternice și Rachel fu surprinsă să-i simtă brațul înconjurându-i talia. Bărbatul o privea cu un aer îngrijorat.

– Nu, nu, n-am pățit nimic!

Încercă în zadar să-și curețe palmele și genunchii, apoi îl privi pe Nicky, care stătea alături de noul venit cu un surâs de satisfacție pe chip.

– Nicky! începu ea.

Șoferul mașinii o întrerupse.

– A fugit în întâmpinarea mea. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat, dar întotdeauna mă pândește când știe că trebuie să sosesc.

Vocea lui era extrem de plăcută, având un ușor accent străin. Rachel îl studie, curioasă. Semăna foarte bine cu Neil Brett, dar era mai frumos și tenul deschis la culoare se potrivea mai bine cu părul lui blond și ochii albaștri.

– Sunteți...

– Lars Bergen, spuse el înclinându-și capul pentru a o saluta, un surâs larg dezvelindu-i dantura frumoasă. Nu cred că am mai avut plăcerea să vă întâlnesc.

– Nu, am venit de curând aici.

Rachel îi întoarse surâsul fără să se gândească, apoi își dădu seama că era vorba de un bărbat în puterea vârstei, care era în plus și periculos de frumos. Și care nu avea nici o legătură cu

băiețelul pe care-l așteptase ea... Rachel îi întinse mâna. El o luă fără nici o ezitare și o păstră într-ale lui mai mult decât ar fi trebuit, după cum consideră Rachel.

– Mă numesc Rachel Carson, domnule, sunt guvernanta lui Nicky.

– Ah!

O studie fără nici o jenă, cu un aer de cunoscător, dar fără insistența jenantă pe care o arătase Neil Brett. Apoi își înclină din nou capul, într-un fel de salut.

– Deci Neil a găsit în sfârșit pe cineva ca să se ocupe de Nicky! Sunt încântat să aud asta.

– Lars!

Nicky îl trăgea de mânecă pe musafir. Fusese destul ignorat. Lars Bergen se aplecă, îl înșfăcă zdravăn pe băiețel, îl ridică și-l cocoță pe umerii lui, fără să-i pese de încălțămintea lui plină de noroi care se freca de costumul elegant de culoare deschisă.

– Nu trebuia să te îndepărtezi de frumoasa ta guvernantă, băiete, sau ți-ai pierdut orice urmă de bun-simț?

Nicky izbucni în hohote de râs, privind-o pe Rachel cu niște ochi strălucitori de plăcere. Și ea nu avu inima să-l certe așa cum ar fi trebuit și o merita din plin.

– M-am temut că nu-l veți putea evita, îi explică ea, dacă ar fi fost cazul...

Lars Bergen îi zâmbi micuțului său prieten, care părea să se simtă grozav cocoțat pe umerii lui.

– Sunt obișnuit să fugă în întâmpinarea mea. Așa face întotdeauna.

O mai privi puțin pe Rachel, fără să-și ascundă curiozitatea, apoi o întrebă:

– Nu v-a spus că mă așteaptă?

– Nu, a menționat doar vizita unui oarecare Lars. Pe moment n-am înțeles despre cine era vorba...

Lars zâmbi cu indulgență.

– Ah! Copiii ăștia! exclamă el întorcându-se spre mașina lungă, argintie, oprită pe alee.

Rachel îl urmă, neștiind ce să facă altceva. Noroiul de pe genunchi și mâini o făcea să nu se simtă deloc în largul ei. Probabil că el voia s-o ducă acasă împreună cu Nicky. Ea ar fi preferat să se aranjeze puțin ca să fie mai prezentabilă, dar trebuia să rămână cu Nicky, indiferent de împrejurări.

Lars Bergen deschise portiera și-l așeză pe băiețel pe banchetă. Apoi așteptă ca Rachel să se instaleze alături de micuțul lui protejat.

– Aș fi preferat să merg pe jos... sunt atât de murdară!

– Nu are nici o importanță. Veniți cu noi, domnișoară Carson.

Nu era atât de înalt ca Neil Brett, dar era extrem de seducător. El o prinse de cot, îndemnând-o să se urce în mașină. Rachel se instală alături de Nicky. Acesta o privi într-un fel pe care ea îl găsi ciudat la un copil de vârsta lui. Un alt zâmbet al lui Lars o făcu din nou să se înroșească.

El trânti portiera, înconjură mașina, se instală la volan și demară făcând să mugească motorul, zgomot pe care Nicky, vizibil încântat, se grăbi să-l imite. Distanța era mică, dar Rachel avu timp să studieze profilul șoferului și se întrebă dacă era într-adevăr vărul lui Nicolas. Ca și cum i-ar fi putut simți curiozitatea, bărbatul își întoarse capul spre ea și declară zâmbindu-i:

– Poate că ar fi trebuit să mă prezint mai bine, eu sunt vărul lui Neil. Mamele noastre erau surori, de unde și asemănarea dintre noi.

Rachel îi zâmbi la rândul ei. Lars Bergen îi vorbea amical și ei i se părea simpatic.

– E adevărat, semănați, dar după cum spunea Nicky, sunteți vărul *lui.*

Bărbatul păru mirat, apoi spuse:

– Deci vă așteptați să mai vedeți încă un băiețel?

Rachel dădu afirmativ din cap și începu din nou să râdă. O luminiță amuzată apăru în ochii lui.

– Sper că nu sunteți prea dezamăgită, domnișoară Carson!

– Deloc, vă asigur, se grăbi ea să răspundă.

– Având în vedere faptul că Nicky își petrece cea mai mare parte a timpului în compania mea când vin la Seaways, presupun că același lucru e valabil și pentru dumneavoastră.

Era o perspectivă neașteptată, dar deloc neplăcută.

– Cred că nu va fi ușor. Nicky a pomenit despre niște plimbări călare și eu...

– Lui Neil îi place să-l vadă călărind, îi explică Lars în timp ce oprea mașina, dar fiindcă el nu prea are timp să-l însoțească, Nicky se bucură când știe că vin aici.

O privi cu un aer întrebător, apoi adăugă:

– Călăriți, domnișoară Carson?

– Din nefericire, nu.

– Ce păcat!

El coborî din mașină, se îndreptă spre casă cu un pas hotărât și intră fără să sune. Se părea că venea adeseori aici și că era bine primit.

– Bună ziua, doamnă Handley!

O salută zâmbind pe menajeră și adăugă:

– Rugați-l pe Handley să ducă bagajele în cameră și să bage mașina în garaj.

– Bineînțeles, domnule.

Fără să fie sigură de asta, Rachel avu impresia că doamnei Handley nu-i prea plăcea Lars Bergen. Dar nu se putu gândi mai mult la acest subiect, fiindcă Nicky se agăță de mâna ei trăgând-o după Lars. Așa că fu obligată să-l urmeze.

Intrară în șir indian în sufragerie unde Neil Brett se afla deja, ceea ce o neliniști. De fapt, în cursul celor două săptămâni pe care le petrecuse la Seaways, acesta nu fusese niciodată prezent la masa de prânz. Așa că mâncase întotdeauna în tête-à-tête cu Nicky. Și prefera să fie așa, fiindcă prezența lui Neil Brett o făcea întotdeauna să nu se simtă în largul ei. Nu înceta nici o clipă s-o studieze cu privirea lui de gheață.

Neil Brett se ridică și își întâmpină vărul cu o strângere puternică de mână, dar cu o oarecare rezervă după cum i se păru lui Rachel. Apoi o privi cu un aer dezaprobator.

– Vi s-a întâmplat un accident, domnișoară Carson? o întrebă el pe un ton care lăsa să se subînțeleagă că numai ea putea fi de vină pentru asta.

– Nu, domnule.

Începu apoi să-i explice ce se întâmplase, conștientă că Lars Bergen o privea cu curiozitate.

– Și în cele din urmă am căzut în noroi, încheie ea. Îmi pare rău, dar ar fi trebuit mai întâi să urc să mă schimb.

– V-ați rănit?

Această manifestare de interes era atât de neașteptată din partea patronului ei, încât Rachel rămase câteva clipe fără glas. Dar cum tăcerea ei părea să-l irite, se grăbi să-i răspundă:

– Nu, deloc. Mi-ar plăcea doar să mă pot spăla înainte de masă.

Își feri ochii, incapabilă să-i mai susțină privirea critică și adăugă, cu respirația tăiată.

– Vă rog să mă scuzați.

– Luați-l cu dumneavoastră, repetă el silabisind, ca și cum ea era prea proastă să înțeleagă.

Rachel roși din cauza acestui afront, dar se mulțumi să spună:

– Desigur, domnule, cum doriți.

Dar bineînțeles că Nicky nu voia să se despartă atât de repede de prietenul lui mai mare. Se agăță de el strigând.

– Nu, eu vreau să rămân! Vreau să rămân cu Lars!

Neil se adresă nepotului său pe un ton care nu admitea replică:

– O să te duci cu domnișoara Carson și n-o să te întorci aici decât după ce îți speli încălțămintea și o să te piepteni. Și nu uita să te speli pe mâini. Pleacă, n-o face să aștepte pe guvernanta ta!

– Neil...

– Ascultă, fără să-mi mai discuți ordinele! spuse Neil Brett pe un ton ferm dar calm, dacă nu, o să mănânci fără noi, în camera ta!

O privea pe Rachel ca și cum se aștepta ca ea să-i confirme ordinele.

– Vă rog, domnișoară Carson!

Ea îl luă pe Nicky de mână și vru să-l scoată din încăpere, nedorind ca el să facă vreo scenă.

– Vino, Nicky, îi spuse ea cu toată blândețea și drăgălășenia de care era capabilă, să mergem sus amândoi să ne spălăm și să ne pregătim pentru masa de prânz.

Nicky era gata să izbucnească în plâns. Mai aruncă o privire în direcția unchiului său și înțelese că n-are nici o șansă de scăpare.

– Haide, băiatul meu, vino cu mine sus!

Era prea ocupată să-l convingă pe Nicky să urce cu ea fără să mai provoace discuții, ca să mai remarce strălucirea furioasă din ochii lui Neil Brett. Acesta repetă:

– Urcă imediat, Nicky!

Băiețelul, după ce mai privi o dată chipul sever al unchiului său, ascultă fără să mai discute și părăsi încăperea. Rachel se pregătea să-l urmeze când mâna lui Neil Brett o apucă de braț.

– Domnișoară Carson, rosti el cu o voce dură după ce Nicky se îndepărtase îndeajuns ca să nu-l mai poată auzi, vă rog să nu-i mai spuneți așa.

– Nu vă înțeleg.

Bărbatul se încruntă.

– I-ați spus „băiatul meu“. Prefer să nu se mai repete.

Rachel se înroși și-l privi indignată. Nu spusese nimic extraordinar și se revolta împotriva acestei pretenții care i se părea absurdă.

– Dar nu are nici un sens, replică ea cu o voce pe care și-o dorea fermă. Mi se pare normal, în situația de față, să-i spun astfel.

– Numai că se întâmplă că mama lui îi spunea așa, o întrerupse el brusc. Și nu mai vreau să aud aceste cuvinte. M-am făcut bine înțeles?

Rachel își dădu seama că Lars Bergen îi observa din partea opusă a încăperii, dar nu putea să le audă discuția. Rachel căuta cuvinte să se explice. Nicky nu reacționase în nici un fel când ea îi spusese așa, dar alta era părerea unchiului său. Se întrebă, pentru a câta oară, ce mister înconjura moartea mamei lui Nicky, care ar fi putut justifica o reacție atât de deplasată din partea lui Neil Brett.

Rachel renunță să se explice și se mulțumi să spună:

– Îmi pare rău, domnule, dar nu puteam ști...

– Ei bine, acum știți! o întrerupse el cu asprime. Și sper că o să vă reamintiți de asta, domnișoară Carson.

Rachel consideră răbufnirea lui ca nejustificată. Nu făcuse nimic așa de îngrozitor și Nicky nu păruse deloc afectat. Deși se hotărâse mai de mult să nu-l mai contrazică pe Neil Brett, nu se putu abține să nu replice:

– Nicky n-a părut deranjat de faptul că i-am spus „băiatul meu“. Poate că...

– Nu este singurul în cauză! șuieră el scos din fire. Și nu am deloc intenția să discut cu dumneavoastră despre motivele hotărârilor mele, indiferent dacă asta vă convine sau nu, domnișoară Carson. Tot ce vă cer este să faceți ceea ce vi se spune!

– La fel ca Nicky, nu-i așa?

Dar își dădu seama că mersese prea departe. Neil Brett o strângea atât de tare de braț încât începuse s-o doară. Se

aștepta s-o concedieze pe loc, dar, după câteva secunde de tăcere amenințătoare, îi dădu drumul și-i făcu semn să se retragă.

– Ați face mai bine să vă aranjați pentru masă, o sfătui el pe un ton posomorât.

Apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre celălalt colț al încăperii, fără s-o mai bage în seamă. Rachel îl urmări din priviri câteva clipe, mirată că nu reacționase mai violent la ultima ei ieșire. Remarcând că Lars Bergen o privea cu o curiozitate amestecată cu îngrijorare, ieși și urcă în camera ei.

Probabil că își pierduse orice urmă de bun-simț ca să se opună patronului ei așa cum o făcuse, dar nu se putuse stăpâni. Cel mai extraordinar lucru era că scăpase cu fața curată, fără să provoace o catastrofă iremediabilă.

După ce își scoase haina, își masă brațul. O mai durea încă locul unde Neil Brett o strânsese cu atâta violență. Bărbatul ăsta era o enigmă în plus în casa asta misterioasă. Și simțea o nevoie irezistibilă de a se apropia de el pentru a-l înțelege mai bine.

Capitolul 3

Nicky era atât de grăbit să ajungă la grajd, încât începu să alerge în fața lui Rachel. Părea atât de fragil în pulovăr și pantalonii lungi băgați în cizmele scurte de călărie. Rachel nu l-ar fi lăsat pentru nimic în lume să călărească, dar nu ea era cea care trebuia să hotărască asta. Habar nu avea ce însemna acest sport, dar crezuse întotdeauna că e un mijloc periculos de a petrece timpul.

Bomba – genul de cască pe care-l poartă călăreții – diminua riscurile în caz de cădere, dar, dacă Nicky va cădea, risca să se rănească. Deși mic, poneiul lui Nicky i se părea prea mare pentru el. Din contră, Neil Brett era fericit că nepotul lui are ocazia să călărească. Îl încuraja chiar, atunci când Lars se afla aici ca să-l supravegheze. Dar asta n-o împiedica pe Rachel să fie îngrijorată, deși Lars, pe care-l cunoștea acum de două zile, i se părea demn de încredere.

Drumul îngust care ducea spre grajd prin spatele casei era mărginit de ulmi desfrunziți care se desenau pe cenușiul ceru-

lui de iarnă... Pământul era încă desfundat, după o noapte ploioasă, și frunzele umede, răspândite de vânt pe pământ, înmiresmau aerul cu parfumul lor. Obrajii lui Rachel erau roșii, deși vântul slăbise din intensitate. Se felicita că își pusese un mantou gros peste rochia de lână și cizmele îi protejau bine picioarele.

Grajdul era compus din trei boxe, toate ocupate. Doi amăsari cu coama bogată ocupau locurile din fund. Vigurosul ponei galez care-i aparținea lui Nicky era plasat în apropierea ușii.

Neil Brett și vărul lui știau amândoi să călărească, dar primul, prea ocupat de administrarea domeniului, nu prea avea timp de consacrat echitației. În cele două săptămâni de când era ea aici nu călărise decât o singură dată în tovărășia lui Nicky. Rachel se întreba dacă se întâmpla vreodată ca cei doi veri să călărească împreună.

Ajungând în apropierea grajdului, regăsi acel miros înțepător care o frapase când îl însoțise pe Nicky aici de două ori, o dată împreună cu Neil și în ajun, cu Lars. Ezită o clipă înainte să se apropie de poartă.

Din prag, îl văzu pe Nicky învârtindu-se în jurul vărului său și bombardându-l cu tot felul de întrebări și se miră de răbdarea de care dădea dovadă Lars în privința copilului. De fapt, cei doi bărbați tolerau flecăreala neîncetată a băiețelului și nu-l repezeau aproape niciodată, ceea ce o surprindea pe Rachel, mai ales din partea lui Neil Brett.

Chipul lui Lars se lumină când o zări pe Rachel și brusc, ea se simți fericită, ca și cum apăruse soarele. Îl mai întâlnise o

dată astăzi pe Lars la micul dejun, dar abia reușiseră să schimbe câteva cuvinte, fiindcă Nick îi solicita întreaga atenție în timpul mesei.

– Bună ziua încă o dată, domnișoară Carson, spuse Lars salutând-o, îmi pare rău că nu puteți veni cu noi.

Îl ajută pe Neil să urce în șa, verificând înălțimea scărilor și asigurându-se că ținea bine frâiele în mâini. Rachel îl privea cu îngrijorare pe băiețel care căuta poziția cea mai comodă.

– Și mie îmi pare rău că nu vă pot însoți.

Rachel nu-și putu reține un strigăt de spaimă când Nick dădu pinteni poneiului. Nu avu decât timpul necesar de a se pune la adăpost ca să-l lase să treacă.

Lars înțelese că lui Rachel nu-i era frică pentru ea ci pentru copil.

– Nu vă faceți griji, nu e nici un pericol. Nick e un călăreț excelent pentru vârsta lui, Neil l-a învățat chiar el.

Rachel fusese convinsă că Nicky învățase să călărească împreună cu Lars.

– Vreți să spuneți că unchiul lui, Neil, i-a fost profesor?

– Exact! Dacă Nicky ar fi trebuit să mă aștepte pe mine care vin rar și stau puțin, n-ar fi devenit niciodată un bun călăreț.

Fără să pară câtuși de puțin îngrijorat, privi poneiul îndepărtându-se. Cu un braț sprijinit de peretele despărțitor dintre boxe, părea că se simte în largul lui. Un bărbat foarte seducător, extrem de sigur pe el, gândi Rachel.

– Chiar nu vreți să veniți cu noi?

Lars zâmbi malițios când ea clătină cap.

– Am fi, sau mai degrabă aș fi foarte fericit dacă ne-ați ține companie. Îmi pare rău că vă părăsim aici.

Rachel își concentră atenția asupra lui Nicky care se învârtea prin curte cu poneiul lui. Evita să-l privească pe Lars Bergen care se apropiase de ea. Înțelesese foarte bine ce încerca el să insinueze, nu numai din cauza cuvintelor folosite ci și după felul în care le pronunțase, pe un ton aproape confidențial.

– Sunt sigură că Nicky este în perfectă siguranță cu dumneavoastră. Dacă domnul Brett are suficientă încredere să vi-l încredințeze, nu văd de ce n-ar fi același lucru și pentru mine, domnule Bergen.

El întinse mâna și mângâie cu degetul buclele lui Rachel. Tânăra simți un fior plăcut pe șira spinării.

– Totuși aș prefera să fiu în compania unei tinere atât de frumoase, spuse el coborând și mai mult vocea. Și te rog, spune-mi Lars, fiindcă asta îmi va permite să-ți spun Rachel, așa cum îmi doresc. De acord?

Ea dădu din cap, prea emoționată ca să vorbească. Inima îi bătea nebunește și nu îndrăznea să-l privească, de teamă să nu-și trădeze tulburarea. Nu-l cunoștea decât de două zile, dar o atrăgea irezistibil. Probabil fiindcă era mai galant decât vărul lui, își spuse ea gândindu-se la Neil Brett.

Ce o să creadă acesta? Va remarca intimitatea care se stabilea atât de repede între Lars și ea. Și nu voia să riște să-i provoace mânia. De aceea, în loc să-l privească pe Lars și să-l încurajeze precum spera, ea îl urmărea din priviri pe Nicky. Și răspunse pe un ton pe care-l spera detașat:

– N-am nici o obiecție să-mi spui pe nume, dacă crezi că asta nu-l va deranja pe domnul Brett.

– Neil?

Știa, chiar fără să se uite la el, că Lars părea mirat.

– De ce l-ar deranja, Rachel?

Tânăra râse puțin încurcată.

– În primul rând, nu te cunosc decât de două zile. Pe urmă, faci parte din familia patronului meu. Domnul Brett ar putea crede că...

– Rachel! o întrerupse el.

O luă de braț ca s-o determine să se întoarcă spre el, cu un gest extraordinar de blând. O privea cu un aer tandru dar și ironic în același timp. Se întrebă dacă el n-o considera cumva prea demodată.

– Ceea ce fac eu nu-l privește pe Neil, spuse el liniștit. El are viața lui și eu pe a mea. Părerile noastre diferă câteodată, dar în general ne înțelegem bine. Și dacă eu doresc să devin... prietenul unei femei frumoase, cu ce drept s-ar putea opune el?

– Probabil că ai dreptate.

Privirile lor se încrucișară și ea zâmbi cu un aer complice. Lars ezitase înainte de a pronunța cuvântul „prieten". Și ea înțelesese prea bine că el avea în minte un lucru mult mai intim, ceea ce nu-i displăcea deloc.

– Mai există și vreun alt motiv în afară de Nicky, care ar putea explica prezența ta aici, Rachel?

Ea se întoarse spre el, cu obrajii în flăcări. Lars mergea prea departe cu aluziile lui.

– Nici unul, bineînțeles, răspunse ea pe un ton indignat. Drept cine mă iei?

Lars zâmbi clătinând din cap și încercă s-o calmeze.

– Te rog să nu te superi, spuse el cu o voce blândă. Doar nu-ți închipui că vărul meu o fi vreun sfânt, nu-i așa, Rachel?

Pulsul tinerei se acceleră în mod inexplicabil. Nu știa ce să creadă despre gustul lui Neil Brett în privința femeilor.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, și mai ales nu în ceea ce mă privește, replică ea în cele din urmă.

– Nu fi supărată pe mine, Rachel!

Nu voia s-o contrarieze și o privea oarecum îngrijorat.

– Ești încântătoare și nu trebuie să-ți pese de reacția lui Neil când va afla că doresc... să te cunosc mai bine.

De data asta, ezitarea nu mai lăsa nici o îndoială asupra intențiilor lui. Rachel nu se putu împiedica să roșească încă o dată.

– Vreau doar să evit orice problemă, îi explică ea. Dacă domnul Brett hotărăște că eu nu mai trebuie să mă ocup de Nicky...

Își îndreptă privirea spre băiețelul care se învârtea prin curte și începea să devină nerăbdător.

– Îmi place aici, încheie ea.

Lars o prinse de bărbie pentru a o obliga să-l privească.

– Bineînțeles că îți place aici, înțeleg! Și vei mai rămâne încă mult timp guvernanta lui Nicky.

Coborând tonul, adăugă:

– Ai transformat locul ăsta trist, frumoasă Rachel. Acum e mai interesant și mai atrăgător decât înainte. Îți dai seama că n-aș face nimic ca situația actuală să se schimbe!

Rachel credea că nu va mai putea rezista. Când el îi mângâie ușor obrazul, punându-și cealaltă mână pe umărul ei, simți un fior plăcut prin tot corpul.

– Seaways este un loc minunat, spuse ea inexpresiv. Și nu e deloc trist, cel puțin nu în interiorul casei.

– Fiindcă ești tu aici.

Lars se aplecă spre ea ca s-o sărute. Rachel se întreba cum să reacționeze, când în grajd se făcu aproape întuneric. Cineva stătea în cadrul ușii, împiedicând lumina să mai intre și observând scena. Era Neil Brett. Trecu apoi pe lângă ei, adresându-le o privire dură. Rachel tremura și nu reușea să-și regăsească ritmul normal al respirației.

Neil se întoarse, desprinse o șa agățată de un cârlig din perete și se duse în ultima boxă. Rachel îndepărtă mâna lui Lars și puse o oarecare distanță între ei.

– Ai face mai bine să te duci la Nicky, îl sfătui ea în șoaptă pe Lars, a început să-și piardă răbdarea.

Nicky se apropiase și el de ei. Cu o voce ascuțită îl rugă pe unchiul lui să vină să se plimbe împreună. Dar de data asta, Neil Brett nu-l băgă în seamă pe copil. El se întoarse spre Rachel și-i spuse cu o voce rece:

– Nu e nevoie să vorbiți în șoaptă, domnișoară Carson.

Roșind, ea încercă să se explice:

– Nu mi-am dat seama. Îi sugerasem doar domnului Bergen să se ducă după Nicky înainte ca el să-și piardă răbdarea.

Neil Brett își îndreptă privirea spre Lars care întoarse imediat capul. Rachel se uita jenată când la unul, când la celălalt.

– Lars, dacă preferi, pot să merg eu cu Nicky, în cazul că ai altceva mai bun de făcut.

Subînțelesul era clar. Lars vorbi la rândul lui, aruncându-i o privire încurcată lui Rachel.

– Nu e nevoie, mulțumesc. Schimbam doar câteva vorbe cu Rachel înainte de plecare.

Ca pentru a-i arăta că are dreptul, își sprijini brațul de peretele despărțitor din spatele lui Rachel, gest care sublinia noua lor intimitate.

Atitudinea lui și faptul că folosise prenumele domnișoarei Carson nu-i scăpaseră lui Neil. O privi încruntându-se, înainte de a se adresa vărului său:

– Da, îmi dau seama.

Tonul lui îi displăcu lui Lars care, cu obrajii în flăcări și cu ochii scânteind de mânie, replică sec:

– Nu văd ce m-ar putea împiedia să vorbesc cu Rachel dacă așa am chef.

– Bineînțeles, Lars, vorbește-i când dorești. Dar e neapărat nevoie ca întâlnirile voastre să aibă loc aici, în grajd, sub ochii lui Nicky?

Această simplă frază avea în mod sigur un sens ascuns, fiindcă frumosul chip al lui Lars se crispă, trădându-i nemulțumirea. Ca și cum simțise tensiunea dintre unchiul lui și vărul acestuia, Nick intră în grajd, îl privi întâi pe unul apoi pe celălalt și în cele din urmă pe Rachel care nu se mișcase din loc și se afla tot lângă Lars. Ca și cum era pus dintr-o dată în fața unei scene familiare, Nicky clipi și clătină din cap. Trase de hățuri ca să scape de cei mari și-și îndemnă cu o voce stridentă poneiul să iasă mai repede din grajd.

Lars îl urmări din priviri pe băiețel, apoi își umezi buzele și întrebă neliniștit:

– Doar nu-ți imaginezi că își amintește?

Neil îl întrerupse cu un mormăit disprețuitor.

– Bineînțeles că își amintește. N-ai văzut adineaori?

O întreagă gamă de expresii trecu pe chipul seducător al lui Lars în timp ce îl privea pe Nicky galopând prin curte, apoi ridică din umeri.

– Nu m-am gândit la asta.

– Mi se pare evident, comentă Nicky cu asprime. Având în vedere împrejurările, prefer s-o întâlnești în altă parte pe domnișoara Carson, măcar când e Nicky prin preajmă. Sunt sigur că îmi înțelegi motivele.

Rachel crezu pentru o clipă că Lars o să fie de acord fără să mai spună nimic și că incidentul va fi astfel închis. Dar se înșela. Lars îi aruncă vărului său o privire provocatoare și-i spuse pe un ton dur:

– Nu te poți împiedica să te gândești la Lynn!

– Dar tu, tu poți?

Lars rămase tăcut, privindu-l ca și cum știa că orice discuție este inutilă. Apoi scuturâ din cap, ca pentru a-și alunga un gând neplăcut. Cu o expresie posomorâtă, ieși din grajd fără să-i mai arunce nici o privire lui Rachel și sări în șa.

– Nicky! strigă el nerăbdător.

Copilul se întoarse și-l întrebă pe unchiul lui dacă nu venea cu ei. Neil Brett îi făcu semn că nu și începu să-și înșeueze calul, ignorând-o complet pe Rachel.

*
* *

Nu numai furia îl făcea să aibă chipul atât de crispat, gândea Rachel privindu-l cu ochii pe jumătate închiși pe Neil Brett, ci

o emoție mult mai profundă. Nu-i cunoștea cauza, dar remarcase că menționarea numelui de Lynn îl tulburase. Indiferent cine era această femeie, era evident că ea produsese o puternică impresie asupra celor doi bărbați.

Lars spusese că vărul lui nu este un sfânt. Această misterioasă Lynn era oare obiectul unei rivalități în dragoste între cei doi? Rachel nu-l prea vedea pe Neil Brett în rolul de amorez gelos, dar această idee îi deschidea alte orizonturi.

Lars Bergen era un băiat frumos, plin de farmec, dar Neil Brett era fascinant. Era mai matur, din el emana o senzualitate sălbatică la care nu rămânea deloc insensibilă. Dacă se va gândi prea mult la el, acest lucru ar putea deveni periculos pentru ea. Îi aruncă o ultimă privire și se decise să se întoarcă în casă. Ar fi fost de mirare să-i observe plecarea, fiindcă o ignorase complet de când plecaseră Lars și Nicky.

Nici nu făcuse trei pași în direcția porții, când el o strigă. Rachel se întoarse stupefiată. Neil o privea fix, impasibil, din fundul grajdului. După mai multe momente de tăcere apăsătoare, el o întrebă:

– Vi se pare seducător Lars, nu-i așa?

Întrebarea lui o făcu să roșească. Inima îi bătea mai repede și prima ei reacție fu de a riposta că asta nu-l privește câtuși de puțin. Dar apoi se gândi că el are fără îndoială un motiv anume ca să se arate indiscret. Dădu din cap și-și căută cuvintele, grijulie să nu creeze o impresie greșită.

– Cred că domnul Bergen are mult farmec, rosti ea în cele din urmă articulând cu grijă fiecare cuvânt.

El ridică din sprâncene, părăsi boxa și veni lângă ea, aproape în același loc pe care-l ocupase Lars în urmă cu câteva

minute. La fel cum făcuse și acesta, întinse un braț și se sprijini de peretele despărțitor dintre cele două boxe. O privea atent, cu un aer plin de răceală. Ar fi fost bine să-și poată controla bătăile inimii, dar Neil Brett era atât de aproape de ea încât îi venea foarte greu să-și stăpânească emoția.

– De acum înainte nu vă veți mai întâlni în acest grajd, așa cum ați făcut-o astăzi, declară el cu o autoritate ce excludea orice contrazicere.

– Am dedus din remarcile pe care le-ați adresat domnului Bergen că aveți un motiv anume să-mi cereți asta.

El o întrerupse, fierbând de nerăbdare.

– Nu vă cer asta, domnișoară Carson, ci vă ordon! N-o să vă stabiliți aici întâlnirile, mai ales când sunteți împreună cu Nicky. Am fost suficient de clar?

Cuprinsă de o mulțime de sentimente contradictorii, Rachel se străduia să-și regăsească echilibrul emoțional. Încercă să-i explice, cu o voce voalată încă de emoție.

– Aș vrea numai să vă confirm că schimbam doar câteva cuvinte cu domnul Bergen, așa cum v-a spus și el. Nu era vorba despre o întâlnire și există puține șanse ca asta să se întâmple pe viitor, mai ales dacă vă opuneți atât de... vehement!

Îl privi o clipă printre genele lungi și nu putu rezista plăcerii de a adăuga:

– De altfel, l-am prevenit pe Lars că veți reacționa astfel.

Neil Brett își închise pe jumătate ochii albaștri și o privi îndelung, cu atenție. Rachel se întrebă dacă provocarea ei îl luase pe nepregătite.

– I-ați spus lui Lars că voi avea obiecții?

Rachel se simțea atât de încordată încât îi venea greu și să respire.

– I-am spus că probabil nu v-ar plăcea să intru în relații prea... amicale cu un membru al familiei dumneavoastră.

Rachel tresări când el își trase brusc brațul și-și băgă mâna în buzunar. Părea amenințător, așa cum stătea cu picioarele puțin îndepărtate, cu o luminiță dansând în privirea în care nu mai era sigură că zărește mânia.

– Deci, mă luați drept un snob!

Rachel făcu un semn vag din cap. Dacă nu știa să-și țină gura și-l mai enerva în halul ăsta, în mod sigur își va pierde postul. Această perspectivă îi displăcea din mai multe motive și o făcu să fie prudentă.

– N-am spus că sunteți snob. Voiam doar să zic că... nu vedeți lucrurile la fel ca Lars.

– E posibil.

Vocea lui Neil Brett avea o intonație aspră și ea ezită să-i susțină privirea.

– Să nu vă înșelați asupra cauzelor interesului meu, continuă el înainte ca ea să fi avut timpul să mai plaseze vreun cuvânt. Aventurile lui Lars mă lasă rece atât timp cât ele nu-l implică în vreun fel pe Nicky. Fiindcă n-aș putea tolera așa ceva!

– Nu e vorba de o aventură și nu aveți dreptul să faceți o astfel de aluzie.

Îi venea să plângă, dar reuși să se stăpânească. Era convinsă că nimic n-ar putea trezi mai mult disprețul lui Neil Brett decât

o manifestare de slăbiciune. Ar fi vrut să-l facă să înțeleagă că între ea și Lars nu era decât un flirt lipsit de importanță, cel puțin până acum.

– Nu mă intersează asta, declară el cu răceală. Nu mă preocupă decât Nicky.

– Și pe mine la fel!

Neil Brett o privi un moment, apoi clătină din cap.

– Mă cam îndoiesc. O tânără atât de atrăgătoare ca dumneavoastră nu și-ar îndrepta întreaga atenție spre un copil străin când are lângă ea un bărbat ca Lars s-o curteze.

– Nu-i adevărat! negă ea, cu răsuflarea tăiată.

Dar își dădea seama că spusele ei sunau fals. Era adevărat că nu-l lăsase până acum pe Lars Bergen s-o distragă de la îndatoririle ei față de Nicky, dar trebuia totuși să admită, deși nu-i convenea, că această posibilitate exista.

Neil o studia cu un ochi critic, de cunoscător, și Rachel era conștientă că se făcuse stacojie la față. Era evident că nu acorda nici o importanță protestelor ei. Un zâmbet un pic sardonic îi animă fața când îi spuse:

– Știind că Lars va veni într-o bună zi, aș fi făcut mai bine să țin cont de ceea ce mi-ați povestit la prima noastră întâlnire și să vă răspund că nu sunteți persoana convenabilă.

Ochii lui Rachel străluceau de indignare. Lars îi spusese fără echivoc că vărul lui nu era un sfânt și acesta lăsa acum să se înțeleagă că singura distracție masculină pe care și-o putea oferi era Lars. Își promisese să nu se mai enerveze și să n-o mai ia gura pe dinainte, dar Neil Brett mersese prea departe de data asta. Nu se putu împiedica să nu-i replice:

– Iar dumneavoastră faceți pe sfântul!

Rachel își mușcă buzele când îl văzu că se încordează. Inima îi bătea nebunește și parcă nici nu mai era în stare să judece limpede. Din acest bărbat puternic emana o asemenea virilitate și stătea atât de aproape de ea încât simțea că o cuprinde amețeala. Neil Brett o privi astfel încât ea începu să tremure.

– Ce înțelegeți exact prin asta, domnișoară Carson?

Îngrozitor de încurcată, Rachel nu răspunse nimic, de teamă să nu înveninеze și mai mult situația. După câteva clipe, el îi spuse batjocoritor:

– Aveți vreun motiv să vă plângeți de comportarea mea?

– Nu, șopti ea, absolut deloc!

– Remarca se bazează deci pe ceva ce a lăsat Lars să se subînțeleagă.

– Nu! strigă ea imediat.

Văzu după figura lui că n-o crede.

– El a... Lars a zis doar că nu sunteți un sfânt.

Un surâs apăru la colțul gurii lui Neil care o întrebă:

– Și credeți că sunt?

Rachel își dădu seama că, mașinal, clătinase din cap.

– Domnule Brett... începu ea.

Dar el n-o lăsă să continue și spuse cu o luminiță amuzată în priviri:

– Vreți o dovadă?

Apoi râse și schiță o mișcare care o făcu să tresară.

– Ați face mai bine să vă întoarceți în casă, o sfătui el.

Apoi îi întoarse spatele și se îndreptă spre fundul grajdului. Rachel se simțea descumpănită de răspunsul lui. Tremura ca o

frunză, își simțea genunchii moi și se întreba dacă va reuși să ajungă până în casă. Dar în loc să plece, se luă după el și-i zise dintr-o suflare:

– Îmi pare rău, n-am vrut să fiu...

– Provocatoare? îi sugeră el privind-o peste umăr.

Rachel dădu din cap și nu fu în stare decât să se repete:

– Îmi pare rău.

Chipul lui Neil Brett era în parte ascuns de o suviță de păr blond, dar ea putu remarca totuși că zâmbea când îi spuse:

– O să aveți de ce, dacă nu vă întoarceți imediat în casă.

Apoi continuă să-și înșeueze calul fără să-i mai acorde nici o atenție. Rachel îi privi o clipă spatele musculos, sperând că se va întoarce din nou cu fața la ea. Apoi, adunându-și tot curajul, ieși din grajd. Inima îi bătea atât de tare încât abia putea merge.

După puțin timp, îl auzi părăsind grajdul și se opri să-i privească silueta puternică și arogantă. O luase la trap pe drumul pe care dispăruseră Lars și Nicky. Rachel își reluă oftând drumul spre casă.

Capitolul 4

Și astăzi Lars îl luase pe Nicky la o plimbare călare. Așa că Rachel nu avea nici o ocupație. De mai multe ori în timpul săptămânii precedente regretase că nu știe să călărească. Asta o împiedica să-i însoțească pe cei doi călăreți, așa cum și-ar fi dorit. Dacă Lars ar fi vrut să-i dea lecții de călărie, Neil n-ar fi fost probabil de acord, fiindcă el îi plătea salariul și caii îi aparțineau.

Așa că hotărî să se plimbe ca să-și omoare timpul. Fără să-și fixeze o țintă precisă, se îndreptă instinctiv spre mare. Pentru că Nicky nu era cu ea, nu încălca ordinele primite. Pe drum, marea se găsea la o distanță de vreo trei kilometri, dar tăind peste câmp, așa cum obișnuia să facă, era mult mai aproape. Se simți nespus de încântată când sări peste o bancă de lemn și ajunse repede pe o faleză. Era frig în această perioadă a anului, dar vântul care sufla în rafale era încărcat de un miros iodat care-i reamintea de vacanțele din copilărie. Urmări uimită zborul grațios al pescărușilor pe deasupra apei cenușii.

Plăcerea ei era și mai mare, fiindcă plimbarea avea gustul fructului oprit. Rămase un moment nemișcată, bucurându-se de impresia libertății regăsite.

Chipul i se înroșise sub mușcătura vântului înghețat care făcea să zboare cele câteva șuvițe negre scăpate de sub căciulița de lână roșie. Era îmbrăcată cu lucruri călduroase și se simțea protejată, în ciuda frigului pătrunzător. Își ridică și gulerul de blană înainte de a-și relua plimbarea.

Marea era rece și valurile se spărgeau de mal, stropii de apă transformându-se într-un fel de ceață. Rachel, care nu văzuse niciodată până acum marea iarna, era transportată de acest spectacol cu totul nou pentru ea. Și se simți irezistibil atrasă spre mal.

Faleza, aproape verticală, părea impracticabilă, dar i se păru că zărește ea mai încolo un loc care i-ar putea permite să coboare până pe plajă. Nimic n-o obliga să se întoarcă repede acasă. Putea chiar să-și permită să fie puțin în întârziere față de programul stabilit, fiindcă știa din experiență că Lars va fi extrem de bucuros să se ocupe de Nicky ceva mai mult decât fusese prevăzut.

În ajun plouase ore întregi, ceea ce făcuse solul extrem de alunecos. Rachel trebui să-și întrerupă de mai multe ori coborârea pentru a-și alege cu grijă punctele de sprijin. Poate că era puțin cam imprudentă aventurându-se astfel pe un teren necunoscut, mai ales în plină iarnă, dar spectacolul care se etala în fața ochilor ei era atât de frumos încât hotărî să-și continue coborârea, mai ales că nu mai văzuse de atâta timp marea. Știind că Nicky era pe mâini bune, putea să se bucure de această clipă, fără să-și facă probleme.

Plaja era mai îngustă decât își închipuise ea, avea doar câțiva metri. Dar era suficient pentru a face o mică plimbare pe mal înainte de a urca din nou prin locul pe unde coborâse. Fericită, Rachel își înfundă mâinile înmănușate în buzunare și o porni cu un pas vioi. Se hotărâse să meargă până în locul unde faleza începea să se arcuiască, formând un golf. Avea destul timp să se ducă și să se întoarcă, înainte de a fi obligată să ajungă acasă pentru a se ocupa de Nicky.

Zgomotul mării și al vântului era asurzitor. Din când în când se auzeau strigătele pescărușilor. Rachel își închipuia că se află într-o altă lume și-i plăcea la nebunie această plimbare de una singură. Falezele înalte ascundeau lumea civilizată, formând un zid imens care reflecta mugetul valurilor.

Se gândi atunci la mama lui Nicky care se înecase pe undeva pe această coastă. Dar cuprinsă de satisfacția intensă de a trăi și a se bucura de tot ce-i putea oferi această lume, alungă orice gând trist și-și continuă plimbarea. Mersul o încălzise și se simțea bine. Dintr-o dată, aruncă o privire spre ceas... nici nu-și dăduse seama că timpul trecuse atât de repede. Trebuia să se întoarcă acasă fără întârziere fiindcă nu voia să abuzeze de amabilitatea lui Lars și prefera să se ocupe ea însăși de Nicky înainte de masa de prânz.

Se întoarse pe același drum. Acum nu mai trebuia să se lupte cu vântul care, din contră, o împingea în direcția cea bună. Își spuse că în aceste condiții întoarcerea va fi mai rapidă și că va putea recupera ușor mica întârziere. În timp ce mergea, se uita la valurile care ajungeau aproape până la picioarele ei. Abia atunci înțelese că mareea se inversase.

Urmele pe care le lăsase în nisipul ud doar cu puțin timp în urmă începuseră să fie șterse de apele în creștere și, brusc, fu conștientă ce însemna asta. Încercă să repereze locul pe unde coborâse. Își dădu seama, că drumul de întoarcere îi era deja tăiat. Nu departe de ea, plaja dispăruse și valurile veneau să se spargă de baza falezei.

Nivelul apei urca rapid și înțelese că nu va avea timpul necesar să treacă. Se găsea acum în locul unde plaja era mai lată. O scurtă privire în spatele ei îi revelă faptul că singura falie practicabilă a falezei era cea pe care coborâse.

Înțelese că s-a pus prostește într-o situație periculoasă. Nu se putea lăsa prinsă din urmă de apa în creștere, atât de rece încât în mod sigur s-ar fi ales cu o pneumonie sau chiar și-ar fi pierdut viața dacă nimeni nu-i venea în ajutor. Își aminti atunci de mama lui Nicky. Gândul că va avea aceeași soartă ca ea făcu să-i înghețe sângele în vene. Ce nesăbuită fusese alegându-și acest traseu pentru plimbare!

Rachel își adună tot curajul pentru stăvili panica care începuse să pună stăpânire pe ea și fugi de-a lungul fâșiei înguste de nisip care mai era încă practicabilă. Se opri în locul unde apa îi bara drumul. Poate că ar trebui să încerce să treacă, fiindcă apa părea aici mai puțin adâncă, dar nu știa dacă așa va fi și mai încolo.

Nu putea să riște să ajungă în situația de a înota în cizme și în niște haine atât de grele pe ea. În schimb, era la fel de periculos să se debaraseze de ele fiindcă vântul de est era rece ca gheața. Rachel cântări cu grijă pro și contra și alese singura soluție care părea să aibă șanse de succes; salvarea ei nu se afla decât la o sută de metri; trebuia să treacă însă cu orice preț înainte ca mareea să urce mai sus.

Clănțănind din dinți, înainta prin apa învolburată, tresărind de fiecare dată când un val îi trăgea nisipul de sub picioare. Fu gata de mai multe ori să-și piardă echilibrul, reușind însă să nu cadă datorită sprijinului precar oferit de peretele alunecos al falezei. Brusc, un val mai puternic o izbi în față ca un bici. Orbită de stropi, alunecă și se prăbuși în apa înghețată. Agățându-se de o asperitate a falezei, reuși să nu se lase antrenată în larg.

– Ajutor!

Zgomotul valurilor care se spărgeau de faleză era atât de puternic încât abia își auzi propriul strigăt. Înțelese că nu avea nici o șansă să fie auzită, dar continuă totuși, îngrozită, să strige după ajutor. Căutând să-și regăsească suflul, își înghițea lacrimile amestecate cu apa sărată a mării. În acel moment închise ochii și începu să se roage.

După un timp care dură cât o eternitate se decise să deschidă ochii și zări, deasupra capului ei, ceva care putea constitui salvarea ei. Era ca și cum ruga îi fusese auzită. Peretele vertical nu era atât de neted precum părea la prima vedere și mai puțin de un metru o despărțea de o cornișă îngustă săpată în peretele calcaros.

Această nesperată șansă îi redădu energia. Reuși, cu prețul unui imens efort, să se ridice într-o poziție paralelă cu peretele. Își șterse ochii care o usturau din cauza apei sărate și ridică brațele încercând să se agațe de marginea cornișei. Aproape că reușise când mareea furioasă o sili să-i dea drumul.

O a doua tentativă eșuă și atunci își spuse că nu va reuși niciodată. Apa se ridicase până la jumătatea corpului și marea furioasă o trăgea spre larg. Brusc, un val mai puternic o ridică și o proiectă de peretele falezei.

Scoase un strigăt de groază și crezu că i-a sosit ultima clipă. Totuși, acest val gigantic care trebuia să însemne sfârșitul fu salvarea ei. Rachel nu era destul de înaltă ca să ajungă la cornișă, dar valul o ridicase îndeajuns ca să se poată agăța instinctiv de ea cu mâinile înmănușate.

În timp ce masa de apă înspumată se prăbuși în spatele ei cu un zgomot asurzitor, ea reuși să se salte cu ultimele puteri și se trezi întinsă pe cornișă. Rămase nemișcată câteva clipe, epuizată și prea speriată pentru a îndrăzni să se miște. Redevenind treptat conștientă de realitate și înțelegând ce s-a întâmplat, riscă să arunce o privire în gol. În locul în care, doar cu câteva minute în urmă, se luptase ca să nu fie luată de apă, valurile se spărgeau acum de faleză în asalturi furioase. Se trase cât putu mai departe de marginea cornișei și se ghemui, strângându-și picioarele sub ea, sprijinindu-se de perete. Apoi închise ochii și lăsă lacrimile să i se rostogolească pe obrajii înghețați.

Nu îndrăznea încă să privească adevărul în față, dar după un moment își dădu seama în ce situație dificilă se găsea. Se salvase pe moment, dar nu putea ști cât de sus va urca marea. Poate că minusculul ei refugiu va fi la rândul lui invadat de valuri. Și atunci va fi pentru ea sfârșitul.

Rachel se uită mașinal la ceas. Printr-un adevărat miracol, ceasul ei funcționa încă. Își dădu seama, pentru prima oară, că vor începe să se îngrijoreze de întârziere. Cineva, probabil Lars, va susține că ea n-ar fi lipsit fără să-i anunțe și va porni în căutarea ei. Se vor gândi oare că-i dăduse prin cap să coboare pe mal și că își putuse găsi refugiul pe o mică cornișă a falezei? Orice ar fi însă, gândul că se vor simți probabil îngrijorați de soarta ei o încurajă oarecum.

*
* *

Vântul era din ce în ce mai tăios; Rachel, înghețată până la oase, tremura în hainele ude. Ora petrecută pe cornișă i se păruse de două ori mai lungă și-și pierduse orice speranță că cineva o va descoperi în refugiul ei. Stătea ghemuită, cu brațele încrucișate pe piept și cu mâinile înghețate băgate la subțiori. Frisoanele o zgâlțâiau și nu putea face nimic să le oprească.

Vântul bătea în rafale urlând, țipetele pescărușilor i se păreau acum batjocoritoare și parcă o călcau pe nervi. Ajunsese să urască aceste păsări care se jucau, fără să le pese de elementele dezlănțuite ale naturii. Un timp plânsese cu lacrimi fierbinți, lipită de peretele umed al falezei, asurzită de mugetul vântului, de vuietul înfundat al mării furioase, de strigătul neîncetat al pescărușilor, fără să se mai gândească la mareea care urca mereu și era pe punctul de a ajunge la refugiul ei.

Brusc, Rachel deschise ochii încercând să se smulgă din toropeala ei. I se păruse că distinge un sunet diferit în mijlocul vacarmului. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce își încorda cu disperare auzul. Era aproape sigură că auzise o voce omenească.

– Rachel!

Se ridică greu, înțepenită de frig, și fu gata să cadă în mare. Își adună toate forțele pentru a striga la rândul ei:

– Aici, sunt aici!

Niciodată n-o va putea auzi, gândi ea. Vocea ei era prea slabă pentru a acoperi zgomotul vântului și al valurilor.

– Rachel!

Nu putea identifica vocea celui care o striga. Dar ce importanță avea, dacă o căuta? Se aplecă în afară, cu riscul de a-și pierde echilibrul, pentru ca strigătele să-i fie auzite de cel care se găsea deasupra ei, în vârful falezei. Nu-i venea să creadă că cineva se putuse gândi s-o caute într-un asemenea loc, dar un singur lucru avea importanță: să strige destul de tare pentru a fi auzită.

– Nu pleca! strigă ea cu o voce care devenise ascuțită din cauza fricii. Sunt aici, jos, pe o cornișă!

– Rachel!

Tonul vocii lui o făcu să înțeleagă că fusese în sfârșit auzită. Închise ochii o clipă, ca să-și tragă sufletul, apoi regăsindu-și suflul strigă din nou:

– Sunt aici, jos, într-o gaură a falezei!

Zări în sfârșit un cap blond care putea aparține la fel de bine lui Lars ca și lui Neil. Dar când umerii largi se profilară pe cerul cenușiu, știu că nu poate fi decât Neil. Un sentiment de ușurare o cuprinse și uită de frigul pătrunzător... El stătea culcat pe burtă pe marginea falezei și o privea în tăcere. După un moment care i se păru interminabil, Neil strigă cu o voce uimitor de clară în mijlocul mugetului mării și al vântului:

– Stai acolo și așteaptă!

Îi dădu ordine cu autoritatea lui obișnuită, nepronunțând nici un cuvânt inutil.

– Mă întorc imediat.

– Neil!

Acest strigăt trăda groaza de care se simțise cuprinsă când îl văzuse dispărând. Dar el reapăru imediat. De data asta i se distingeau clar mâinile și umerii. Dădea impresia unei forțe care o liniști imediat.

– Mă duc să caut o barcă.

Vorbele îi parveneau deformate de vânt, dar ea se simțea nespus de ușurată.

– Fără panică, stai jos și așteaptă-mă! Vin să te iau.

Rachel îi făcu un semn pentru a-i arăta că a înțeles. Se clătină însă periculos când el dispăru din nou. Timp de câteva clipe privi locul de unde îi vorbise Neil, apoi îi dădu ascultare. Își reluă locul, sprijinită de perete, extrem de surprinsă de senzația de căldură care-i înviora dintr-o dată corpul înghețat.

În luna pe care o petrecuse la Seaways, Lars îi spusese pe nume de sute de ori, dar Neil Brett nu folosise niciodată decât expresia formală de domnișoara Carson, chiar dacă Nicky nu era de față. Parcă merita să fie pe jumătate înecată, apoi aruncată de un val pe cornișă ca să moară de frig, dacă din asta rezultau niște relații mai puțin încordate cu patronul ei. În ciuda situației dramatice în care se găsea, se trezi zâmbind.

*

* *

Trecuse mai mult de o jumătate de oră când Rachel, cuprinsă din nou de disperare, se uită din nou la ceas.

Înghețată până la os, se făcuse covrig ca să se protejeze de vânt și să păstreze picul de căldură pe care-l mai avea încă. Niciodată nu se simțise atât de nenorocită și începea să se îndoiască de faptul că Neil Brett va mai reveni vreodată. Dar în fundul sufletului știa că el nu era unul care s-o abandoneze așa. Ideea asta i se părea de-a dreptul ridicolă.

Dar cu cât trecea timpul, cu atât pesimismul ei câștiga teren. Era cufundată în gândurile ei sumbre, când auzi în sfârșit vuietul unui motor. Dar era atâta zgomot în jurul ei încât nu reușea să discearnă de unde venea, dar i se părea că din stânga.

Își mijì ochii și dintr-o dată zări o șalupă cu motor. Prova ridica o spumă albă în timp ce se apropia, de-a curmezișul valurilor. Nu-i trebui decât o secundă lui Rachel ca să-l recunoască pe Neil, înfipt bine pe picioarele depărtate, alături de un alt bărbat, brunet și mai mic de statură. Nu-și putu stăpâni un val de lacrimi.

Timp de o clipă, în timp ce privea înaintarea ambarcațiunii ce se apropia de ea, jucând pe valuri ca un dop, se gândi la reacția lui Neil. Probabil că era furios de problemele pe care i le crease. Era gata să-și recunoască imprudența, dar nimic mai mult. Va fi dispus să se arate indulgent sau va izbucni? Neliniștea pe care o simțea față de reacțiile salvatorului ei îi strica bucuria și urmărea cu o teamă crescândă evoluțiile șalupei.

Neil părea din ce în ce mai masiv și mai intimidant pe micul lui vas. Haina lui din piele era descheiată și pe dedesubt avea un pulovăr gros de lână. Toată atitudinea lui sugera agresivitatea. Celălalt bărbat îi era complet necunoscut. Probabil că era

proprietarul șalupei. Rachel era fericită de prezența acestui necunoscut, grație căruia patronul ei se va simți poate obligat să-și ascundă resentimentele.

I se părea că minuscula ambarcațiune, legănată de valuri, se putea zdrobi în orice clipă de faleză. Dar un pilotaj abil o menținea la o distanță rezonabilă, destul de mică totuși ca Neil să-i poată întinde brațele.

– Sari! îi porunci el.

Dar Rachel, îngrozită, rămase încremenită. Deși Neil Brett se afla atât de aproape, îi părea încă prea îndepărtat și nu îndrăznea să sară. Marea era atât de amenințătoare încât îi era teamă că va plonja din nou în ea. Scutură din cap și se retrase până la peretele falezei, cu ochii scoși din orbite. Mâinile puternice ale lui Neil, întinse spre ea, nu i se păreau destul de sigure.

– Ce naiba, Rachel, sari odată! Nu pot veni să te iau de acolo, nu e destul loc pentru amândoi. Trebuie să sari.

Rachel își mușcă buzele și strigă:

– Nu pot!

– Ba da, poți! Hai! Acum!

Îi întinse din nou brațele, aplecat peste parapet. Lacrimile începură din nou să se rostogolească pe obrajii lui Rachel. Închise ochii, își făcu vânt și sări în gol, sigură că va răsturna șalupa.

Neil Brett o prinse în brațe, amortiză șocul printr-o îndoire a genunchilor și o puse pe punte. Ambarcațiunea, dezechilibrată, oscila periculos. Marinarul făcea tot ce-i stătea în putință ca s-o stabilizeze.

– E în regulă, domnișoară?

La sunetul vocii necunoscute, Rachel se întoarse, dar, incapabilă să articuleze vreun cuvânt, dădu din cap în chip de răspuns.

– Bine, adăugă el cu o voce veselă, acum veți ajunge repede acasă.

Rachel făcu din nou un semn din cap. Paralizată de frig, sub putera șocului suferit, cu capul golit de orice gând, oferea un spectacol lamentabil. Brusc, fără să se gândească la ceea ce făcea, se lipi de Neil, agățându-se de el cu toată puterea mâinilor ei micuțe.

După câteva secunde de ezitare, el o strânse în brațe. Rachel, care la început tremura ca o frunză, începu să se liniștească încetul cu încetul. Se lipea de pieptul puternic al bărbatului ca pentru a-i lua toată căldura. El o înfășura în pulpanele hainei sale și începu s-o legene ca pe un copil. Nespus de emoționată, Rachel închise ochii și se lăsă în voia brațelor lui.

După câteva clipe, Neil se îndepărtă de ea cu blândețe, dar fără să-i spună nimic. Rachel mai era încă puțin năucită, totuși remarcă faptul că el îi evita privirea. Se mulțumi să-i spună:

– Haina ta e udă. Scoate-o și pune-o pe a mea.

Rachel clătină din cap.

– Nu, n-aș vrea...

El o întrerupse nerăbdător:

– Ai putea să faci o dată ceea ce ți se spune, fără să mai comentezi?

Rachel aruncă o privire încurcată spre marinarul care îi privea curios în timp ce-și pilota vasul cu o mână sigură, paralel cu coasta, dar ceva mai în larg unde marea era mai adâncă.

După o clipă, Rachel simți că i se taie răsuflarea când Neil se repezi la ea și începu să-i descheie haina. Fără să scoată nici un cuvânt, cu un aer care nu lăsa loc la vreo discuție în contradictoriu, i-o scoase și o înlocui cu a lui, atât de caldă. Rachel nu se simțea deloc în largul ei fiindcă vedea că marinarul îi privește cu un surâs în colțul buzelor. Se întrebă atunci ce putea gândi acel om despre ea.

Privi chipul bronzat al patronului ei și-și șterse ultimele lacrimi. În ciuda frigului care o pătrunsese până la oase, se simțea extrem de bine.

– Îți mulțumesc foarte mult, spuse ea cu o voce puțin răgușită.

Neil nu-i răspunse nimic, dar ei i se păru că zărește umbra unui zâmbet în ochii lui albaștri, înainte să-și ferească din nou privirea. Rachel se întreba dacă el era într-adevăr atât de furios cum presupusese ea. Neil privea malul, de care se apropiau acum rapid, cu un ciudat aer de satisfacție care o lăsă cu gura căscată.

Mașina era parcată pe chei, nu departe de debarcader. Lui Neil Brett nu-i trebui decât o clipă să-i mulțumească marinarului și începu să meargă cu pași mari. Rachel, care-și simțea picioarele moi, nu reuși să se țină după el. Atunci Neil se întoarse și o luă de braț încercând s-o tragă spre mașină.

Rachel nu-și mai putu reține atunci lacrimile și izbucni în hohote de plâns. El o privi încruntându-se. Tinerei îi fu rușine de slăbiciunea ei.

– Nu pot să merg atât de repede, șopti ea. Abia mă mai țin picioarele.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. E o reacție absolut normală!

Și fără să ezite nici o secundă, o ridică în brațe cu o uimitoare ușurință. Instinctiv, ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se lipi de el. Neil își reluă mersul.

Rachel era prea obosită ca să mai scoată vreun cuvânt. El o puse pe locul de lângă șofer cu aceeași ușurință cu care Lars o făcuse cu Nick. Apoi trânti portiera, înconjură repede mașina și se instală la volan. Rachel avea mii de întrebări de pus, mai ales prin ce minune reușise s-o descopere. Stăteau atât de aproape unul de celălalt încât avea impresia că-i simte căldura coapsei. Tulburată, se hotărî să privească în tăcere drumul, încercând să-și stăpânească bătăile înnebunite ale inimii și senzațiile pe care apropierea de acest bărbat, care tocmai o salvase de la o moarte îngrozitoare, le trezea în ea.

Nu avea nici cea mai mică idee despre zona în care se găseau, dar era evident că Neil venise dintr-un loc aflat pe coastă, de unde știa că poate împrumuta un vas. Și dintr-o dată își dădu seama de toate problemele pe care i le crease prin imprudența ei și totodată că abia îi mulțumise pentru faptul că-i venise în ajutor. Se simțea atât de intimidată încât nu îndrăznea să spună nimic. Cu mâinile băgate în buzunarele hainei lui Neil, se mulțumea să privească drept în fața ei. Părăsiră portul, traversară un orășel și o luară pe drumul care ducea spre Seaways.

Se părea că lui îi este cald în pulovărul gros de culoare albastră. Se gândea chiar că mâinile lui puternice, care

strângeau volanul, ar fi putut să le încălzească pe ale ei. Timp de mai multe clipe nu-și putu lua gândul de la imaginea mâinilor lor înlănțuite.

Mașina coti pe aleea care ducea la proprietate, ceea ce o readuse pe Rachel la realitate. Abandonându-și visurile, își spuse că sosise timpul să-și manifeste recunoștința.

– Nu ți-am mulțumit încă pentru faptul că mi-ai venit în ajutor, spuse ea cu o voce șovăitoare care-i trăda încurcătura.

Neil îi aruncă o privire. Lui Rachel i se păru că zărește un surâs ușor în colțul buzelor lui, dar nu era sigură fiindcă el își întoarse repede capul.

– Eu te-am găsit, spuse el cu o voce liniștită, fiindcă nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că poți fi atât de nebună să explorezi țărmul mării pe un asemenea timp.

Neștiind cum să interpreteze o asemenea remarcă destul de caustică, Rachel bătu din pleoape înainte de a șopti:

– Înțeleg!

Spre marea ei surpriză, îl văzu zâmbind.

– Sper că înțelegi cu adevărat! adăugă el pe un ton la fel de calm.

– Fără îndoială că nu ai o părere prea bună despre inteligența mea, nu-i așa?

Pusese întrebarea cu o voce tremurătoare și-și dădea seama că părea probabil vexată de remarca lui.

El îi aruncă o privire peste umăr și, în loc să-i răspundă printr-o frază scurtă așa cum îi stătea în obicei, se lansă într-o lungă tiradă.

– Nu inteligența ta este în chestiune, dar te consider necugetată sau impulsivă, dacă preferi acest termen. N-ai putut

rezista dorinței de a te duce să te plimbi pe plajă, dar nici nu ți-a trecut prin minte să verifici un lucru cum ar fi semnele lăsate pe faleză de mareea în creștere. Știam că iubești marea fiindcă ți-ai exprimat intenția de a-l duce acolo pe Nicky. Când întârzierea ta a devenit îngrijorătoare, ne-am gândit că ai dat de vreun necaz. Lars a plecat în căutarea ta pe câmp. Eu am ales falezele și am avut dreptate.

Pe Rachel o trecu un fior gândindu-se la teribilul pericol din care scăpase. Dacă Neil n-ar fi considerat-o impulsivă și imprudentă, nu s-ar fi gândit s-o caute în zona falezelor și probabil că ea ar fi avut aceeași soartă ca mama lui Nicky. Pentru prima oară de când o salvase, avu o idee vagă despre ceea ce simțise el acționând așa cum o făcuse; toată această stupidă aventură îi reamintise de sora lui înecată.

Încercă să găsească vorbele potrivite pentru a-i arăta cât se simțea de vinovată.

– Îmi închipui ce ai simțit, se hazardă ea, vreau să spun, să mă salvezi... să mă cauți în locul unde mă aflam.

Își dădu seama cât fusese de neinspirată, când îl văzu că se întunecă imediat la față.

– Ceea ce încerc să spun e că știu că sora ta...

Dar Rachel nu putu continua. Mâinile îi tremurau și îi venea greu să respire. Înghiți în sec și reuși să articuleze cu o voce sugrumată.

– Regret profund că ți-am amintit de asta.

Neil frână în fața casei și se întoarse spre ea. Privirea lui pierdută în gol o sperie. Rachel strânse din pumni și de data asta își feri ea privirea.

– Nici eu nici altcineva n-am putut face nimic pentru ea, răspunse el cu o voce neutră. N-ai de ce să te simți vinovată, dacă asta încerci să-mi spui.

– Dar n-ar fi trebuit... vreau să zic că regret nespus faptul că ți-am răscolit niște amintiri atât de dureroase.

Rachel simți că i s-a tăiat răsuflarea. Fără îndoială că, încercând să se explice, agrava și mai mult lucrurile.

– Fiindcă nu-mi închipui că ai ajuns în mod voit în situația de a te îneca, spuse el cu o voce rece, nu e necesar să-mi dai niște explicații. Dar ai nevoie de o baie fierbinte și un pat cald. Doamna Handley îți va aduce o băutură fierbinte, apoi vom vedea dacă este cazul să-l chemăm pe doctorul Corder.

Ieși din mașină, o înconjură și deschise portiera din dreptul lui Rachel. Tânăra fu surprinsă și scoase un strigăt ușor când el se aplecă și o ridică în brațe.

– Dar pot să merg!

Brațele i se încolăciseră însă în jurul gâtului lui Neil. El ridică din sprâncene.

– Te asigur că e adevărat, insistă ea dând din picioare. Și pe urmă, nici n-am nevoie de un medic.

El nu-i răspunse nimic, dar, în loc s-o pună jos, urcă cele câteva trepte care duceau la ușa de la intrare, o deschise ducând-o cu ușurință pe Rachel într-oo singură mână și intră în casă. Abia în mijlocul holului o lăsă jos. Rachel se despărți cu regret de corpul puternic și cald al lui Neil. El o fixă o clipă cu o privire de nepătruns.

– După ce o să faci baie și doamna Handley o să te bage în pat, cu un grog fierbinte care să te încălzească, o să decid dacă ai sau nu nevoie de un doctor.

– Dar, domnule...

Fără să mai vrea s-o asculte, el o trase până la baza scării și se dădu înapoi cu un pas. Își puse apoi mâinile în șolduri și o privi cu niște ochi ironici.

– Dacă nu poți urca singură, pot să te duc tot eu până sus.

– Oh, nu, nu, mulțumesc! Pot s-o fac și singură.

Cu picioarele tremurânde, începu să urce treptele.

Neil făcu un semn de aprobare din cap, dar rămase pe loc ca s-o privească.

– O să ți-o trimit pe doamna Handley, apoi plec în căutarea lui Lars ca să-l anunț că ești teafără.

Rachel continuă să urce, făcându-i semn că a auzit.

– Ei, Rachel!

Se întoarse, înduioșată că l-a auzit pronunțându-i numele, dar bănuitoare totuși. Ce mai avea Neil de spus?

– Da?

– Apropo, mi-ar plăcea să beneficiez de același tratament ca și vărul meu, spuse el cu o voce liniștită. Încearcă deci să ți se pară că Neil se pronunță la fel de ușor ca Lars!

Ea îl privi un moment fără să priceapă, apoi își reaminti de strigătul ei de groază când văzuse capul lui Neil dispărând după creasta falezei. Dădu ușor din cap, simțindu-și picioarele moi, adunându-și toată voința ca să nu-și trădeze slăbiciunea și emoția.

– O să încerc, îi promise ea în cele din urmă întorcându-i spatele.

Dar avusese timp să vadă un surâs larg întipărindu-se pe chipul salvatorului ei.

Capitolul 5

După o zi și jumătate de repaus complet, Rachel nu se mai resimțea deloc după aventura ei. În ciuda obiecțiilor menajerei, care se îndoia că e perfect reastabilită, se hotărî să se scoale și să-și reia activitatea din dimineața următoare. Își petrecuse treizeci și șase de ore în pat, sub supravegherea vigilentă a doamnei Handley, și suferea din cauza inactivității sale. În plus, se simțea vinovată că lenevește în pat, când era sigură că s-ar fi putut scula chiar la câteva ore după întoarcerea ei. Dar Neil dăduse ordine stricte ca să fie împiedicată să facă ceva.

Știa că Nicky habar n-avea de toate amănuntele aventurii ei. Copilului i se spusese doar că era răcită și ea fusese de acord cu această minciună nevinovată. Dacă i s-ar fi povestit lui Nicky că fusese gata să se înece, i-ar fi putut trezi niște amintiri îngrozitoare și compromite echilibrul nervos. Iar Rachel, a cărei constituție era extrem de echilibrată, avea nervii destul de tari ca această aventură să nu lase urme durabile.

De mâine se va ocupa de Nicky ca de obicei. Fusese mișcată de privirea îngrijorată pe care i-o aruncase copilul când ajunsese acasă. O privea cu ochii lui mari și albaștri, așa cum numai un adult ar fi putut s-o facă. Fără ca doamna Handley, care insistase s-o ajute pe Rachel în prima zi, să fi intervenit, copilul o întrebase dacă se simțea mai bine.

– Da, Nicky, mă simt perfect acum, îți mulțumesc.

Îl îmbrățișase emoționată, descoperind cât de mult se atașase de băiețel în timpul acestor săptămâni pe care le petrecuseră împreună. Nicky era un copil uimitor de stăpân pe sine și adeseori reacțiile lui curioase, demne de un adult, erau foarte la obiect.

– Te-ai pierdut, îi spusese el ca și cum era la curent cu totul.

Rachel, după ce îi aruncase o privire întrebătoare doamnei Handley care o liniștise printr-un semn, avu un zâmbet de convenienţă.

– Da, ai dreptate, m-am pierdut. Din fericire, Neil... unchiul tău a ghicit unde eram și m-a găsit.

– Neil a zis că ești nebună, adăugă Nicky cu acea sinceritate proprie copiilor.

În ciuda eforturilor ei, simți că devine stacojie la față.

– Așa a zis el?

Răspunsese ca și cum nu dădea nici o importanță spuselor lui Neil, dar inima îi bătea atât de repede încât simțea că i s-a tăiat răsuflarea.

– Atunci, cred că a avut dreptate.

Era convinsă că, de fapt, așa gândise Neil.

– El are întotdeauna dreptate, afirmă Nicky.

Rachel nu mai știu ce să-i răspundă.

*
* *

Când coborî să ia micul dejun cu Nicky, Lars îi împărtăși îngrijorarea de care fusese cuprins în acea zi, dar avu grijă să nu facă nici o aluzie precisă la împrejurările exacte ale aventurii ei. O privi atent peste masă.

– Nu arăți chiar foarte bine. Ești sigură că te-ai restabilit complet, Rachel?

Bănuia că frumosul Lars era mult mai interesat de răspunsul ei decât voia s-o arate.

– Te asigur, Lars, că sunt în plină formă.

Ochii lui erau de un albastru mai intens decât ochii lui Neil, dar era mai puțin abil decât el să-și ascundă sentimentele. Părea într-adevăr îngrijorat.

– Ești atât de palidă! Poate că ar trebui să te mai odihnești o zi sau două.

Se întoarse spre vărul lui și adăugă:

– Sunt convins că Neil n-ar găsi nici un inconvenient în asta.

Neil își ridică nasul din farfurie, dar Rachel îi evită privirea.

– Rachel trebuie să decidă, nu eu.

– Dar uită-te la ea, e lividă la față, insistă Lars.

Neil o studie un moment și remarcă tenul ei pământiu și cearcănele mari din jurul ochilor cenușii.

– Ce crezi, Rachel? Mai ai nevoie de puțină odihnă?

Neil îi folosise prenumele și, de data asta, Lars remarcase faptul. Dacă se lua după strâmbătura ușoară pe care o făcuse, se părea că asta nu-i plăcuse prea mult. Se întrebă din nou

unde era problema. Indiferent de relația destinsă dintre cei doi bărbați, exista întotdeauna între ei o oarecare încordare, abia perceptibilă. Care putea fi cauza? Foarte probabil acea misterioasă Lynn despre care vorbea Lars. Și de data aceasta, Rachel se întrebă ce gen de femeie îi putuse tulbura astfel pe cei doi bărbați, aparent atât de stăpâni pe ei.

Reveni cu picioarele pe pământ când își dădu seama că Neil se uita și acum la ea, cu o lumină ciudată în priviri, așteptându-i răspunsul.

– Mă simt într-adevăr bine! Nu mai am nevoie de odihnă. M-am săturat de atâta stat în pat.

După o ultimă privire aruncată lui Rachel, Neil făcu un semn de aprobare, convins că ea spunea devărul, dar Lars nu era dispus să se lase atât de ușor convins. Întinse brațul și cuprinse mâna lui Rachel pe care începu s-o mângâie. Atingerea lui o făcu să vibreze, tulburându-i simțurile cu o intensitate care o uimi.

– De ce nu vrei să mergem cu mașina la Mergeton, spuse el zâmbitor, însă în șoaptă ca să nu-l poată auzi și Nicky. O schimbare de decor n-ar putea decât să-ți facă bine, Rachel. Mi-ar plăcea atât de mult să te duc eu acolo.

Era limpede că Lars nu avea intenția să lase să-i scape o șansă de a o lua cu el, indiferent dacă ea era sau nu în stare să reînceapă să se ocupe de Nicky. Rachel se întreba dacă Neil Brett vedea ca și ea jocul lui Lars. Nu se îndoia că așa era cazul. Lars avea intenția să-l includă și pe Nicky în invitația lui? Nu prea era sigură de asta, avea impresia că nu. Înainte să se decidă să clarifice acest punct, Nicky, care avea urechea mai fină decât credea ea, puse și el aceeași întrebare:

– Și eu, Lars? Și eu?

Lars se încruntă, ceea ce îi confirmă lui Rachel impresia, dar în cele din urmă făcu haz de necaz și-i zâmbi lui Nicky. Făcându-i apoi cu ochiul, îl întrebă:

– Deci vrei să fii al treilea, amice?

Nicky se uită la unchiul său și la Lars, neînțelegând prea bine.

Neil păstra tăcerea, dar o privea pe Rachel peste ceașca de cafea. Privirile lor se întâlniră și el o fixă cu intensitate. „În mod sigur nu va ridica nici o obiecție să plec cu Lars, gândi ea, dar vrea să mă pună la încercare. Așteaptă să vadă dacă vreau să profit de ocazia să fiu singură cu vărul lui sau dacă o să mă țin de ce am spus."

– Lars te tachinează, Nicky, bineînțeles că o să mergem amândoi cu el la Mergeton.

Apoi privirea ei se îndreptă spre Neil. Își ridicase inconștient bărbia într-un gest de provocare.

– Dacă nu cumva unchiul tău nu este de acord, adăugă ea.

– Nici o problemă!

Nu descoperi nimic în expresia lui Neil, dar parcă nu se simțea în largul ei. Își întoarse privirea de la el și se ocupă de Nicky care își termina micul dejun.

– Poți să mergi și să începi să te pregătești, Nicky. O să vin să te ajut peste câteva minute, după ce îmi beau cafeaua, spuse ea ducându-și ceașca la buze.

Nicky nu aștepta să i se spună de două ori, prea fericit să se ridice de la masă, după ce-și înghițise ultima îmbucătură. Se repezi afară din încăpere, trântind ușa în urma lui. Zgomotul îl

făcu să tresară pe Neil care se încruntă. Când Rachel își ridică apoi capul, privirea lui era fixată tot asupra ei, rece și impenetrabilă, dar un surâs ușor îi plutea pe buze.

– Nu ești obligată să-l iei pe Nicky cu tine, dacă preferi să fii singură cu Lars.

Inexplicabil, Rachel se simți roșind și-și așeză ceașca pe masă ca să-și găsească o ocupație. Neil se îndoia de faptul că ea dorea într-adevăr să ia și copilul, sau o mai punea încă o dată la încercare? În fundul sufletului ei era gata să recunoască faptul că perspectiva unei dimineți petrecute în tête-à-tête cu Lars îi surâdea, dar spusese deja că vrea să-l ia și pe Nicky. Neil nu avea nici un motiv să se îndoiască de sinceritatea ei și nu voia să-i ofere vreunul.

– Nicky va veni cu mine așa cum am stabilit. Asta este munca mea, să mă ocup de el, și am spus deja că mă simt în deplinătatea puterilor.

– Hmm...

– Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă duc să-l ajut pe Nicky, domnule.

Era conștientă că era nervoasă și că asta se vedea de la o poștă. În plus, Neil îi reamintea acum, ridicând dintr-o sprânceană, că-i promisese să se poarte mai puțin formal cu el. O luminiță care sclipea în ochii lui albaștri o făcea să înțeleagă că se întreba de ce se răzgândise.

– Rachel!

O strigase când ea ajunsese deja la ușă, dar nu-i spunea nimic, mulțumindu-se s-o privească fix, cu un aer întrebător. Rachel știa că Lars urmărește acest schimb tăcut de priviri, nereușind să le înțeleagă sensul.

Tânăra dădu din cap, susținând privirea lui Neil cu frumoșii ei ochi cenușii.

– Îți cer iertare, Neil, rosti ea în cele din urmă cu o voce răgușită.

Apoi părăsi încăperea fără să mai adauge nimic și nici să-l privească pe Lars.

Rachel îl auzea pe Nicky ciondănindu-se cu doamna Handley. Deci nu făcea vreo prostie și-i mai rămânea puțin timp să fie singură. Își dădea seama că atmosfera încordată de la Seaways începea s-o afecteze și asta o făcea să nu se mai simtă în largul ei.

Avea impresia că un suflet neliniștit bântuia prin această casă veche, atras de tensiunea prezentă în permanență între Lars și Neil. Seaways fusese în mod sigur un loc fericit în multe din momentele îndelungii sale existențe și poate chiar recent, înainte de moartea tragică a mamei lui Nicky, care avusese loc în anul precedent. „Totuși e un lucru ciudat, gândi ea, că nimeni de aici nu face nici cea mai mică aluzie la tatăl lui Nicky, dacă nu cumva această omisiune vine de la sine, cum din nefericire se întâmplă adeseori".

Rachel devenea zi de zi mai conștientă de neliniștea ei, de o situație care devenise apăsătoare pentru ea, deși totul era inexplicabil. Doar Nicky era un copil drăgălaș și foarte lipicios. Nu prezenta nici un semn că are nervii în pioneze, după cum o prevenise unchiul lui. Ridică din umeri, resemnată să rămână în neștiința ei, cel puțin pentru moment.

Pentru a ajunge în camera ei și în cea aparținând lui Nicky, Rachel trebuia să treacă prin fața camerei lui Lars, situată pe același palier. Ușa era întredeschisă. Fără îndoială că doamna Handley venise să schimbe așternuturile sau să vadă dacă femeia făcuse bine curat, și uitase s-o închidă.

Tentația de a arunca o privire în universul lui Lars era irezistibilă. Intră, fiindcă din ușă nu putea zări decât dulapul, un fotoliu și noptiera pe care el își uitase ceasul de aur, alături de un portret mic, înrămat, al unei tinere femei.

N-ar fi trebuit s-o facă, dar cedă unu impuls irezistibil și se aplecă, cu inima bătând nebunește, să examineze portretul.

Era fotograia unei tinere de douăzeci și doi-douăzeci și trei de ani, cu părul lung, șaten și niște ochi de culoarea alunelor, stropiți cu punctișoare de aur, încântătoare dar cu o expresie copilăroasă; gura ei frumoasă era întredeschisă și pe buze îi plutea un surâs atrăgător. Acest chip necunoscut i se părea totuși lui Rachel ciudat de familiar.

La vederea acestui portret ostentativ așezat în apropierea patului, curiozitatea ei firească fu și mai mult incitată. Se apropie și-l luă în mână ca să citească dedicația: „Lui Lars, dragostea mea eternă, Lynn".

*
* *

Lui Rachel îi făcea plăcere să iasă la plimbare cu Lars și Nicky, dar îi era imposibil să uite de portretul misterioasei Lynn, care trona în camera tânărului. O mânca limba să vorbească despre tânăra femeie, să afle cine era, mai ales că – era conștientă de asta – această fată frumoasă însemnase foarte mult și pentru Neil, la un moment dat.

Lynn jucase un rol important, era evident, atât în viața lui Lars cât și a lui Neil, dar mai ales relațiile ei cu Neil îi trezeau curiozitatea. Avea sentimentul că are dreptul să se informeze,

dar nu știa cum să procedeze. Neil nu comparase situația ei cu a lui Lynn când îi poruncise lui Lars să nu se mai întâlnească în grajd cu ea în prezența lui Nicky? De ce era implicat și copilul, habar n-avea, dar era decisă să lămurească acest mister cât de curând posibil.

Nick se juca pe aleile parcului din Mergeton, fugind încotro vedea cu ochii, ascunzându-se în jurul copacilor și scoțând strigăte de bucurie. Pentru el, plimbarea era extrem de reușită și se distra grozav.

Era frig, dar soarele iernii se făcea când și când văzut printre norii cenușii. Deci și timpul ținea cu ei. Cei trei luaseră prânzul la un restaurant la modă, excelent după părerea lor. Abandonaseră ideea unei plimbări cu mașina în favoarea parcului, pentru a-i face plăcere lui Nicky care nu rezista să stea prea mult timp locului.

Dar lui Rachel nu-i pria acest moment de relativă intimitate cu Lars, care stătea alături de ea pe o bancă. Nu-și putea alunga din minte seducătorul chip al lui Lynn.

Lars urmărea zbenguielile lui Nicky, complet absorbit de băiețel. Iar Rachel profita de ocazie ca să-l studieze pe furiș. Era într-adevăr un bărbat frumos și trebuia să aibă grijă să nu-l lase să intre prea mult în viața ei. Dacă această Lynn, atât de seducătoare, îi jurase dragoste eternă, poate că Lars nu era chiar atât de liber cum voia el să lase să se creadă. Poate că asta ar explica și vorbele lui Neil care o pusese astfel oarecum în gardă. Brusc, Rachel tresări: abia acum își dăduse seama că nici măcar nu știa dacă Lars era sau nu căsătorit!

Ca și cum îi simțise tulburarea, tânărul se întoarse spre ea cu un aer întrebător.

– Ți-e cumva frig?

Rachel îi făcu semn că nu. Lars o studie o clipă și-i cuprinse mâinile.

– Ce nu este în regulă, Rachel? Simt eu că e ceva. Ai fost atât de tăcută toată ziua și nu e genul tău să fii atât de... rezervată.

– Mă simt foarte bine, n-am nimic!

Dar în sinea ei își spunea că Lars nu-și făcea probleme fără motiv. De când plecaseră, ea fusese preocupată tot timpul și nici măcar nu încercase să ascundă asta. Și datora o explicație, dar nu găsea cuvintele potrivite să-și traducă prin viu grai sentimentele.

– Mai ești bolnavă?

– Deloc, te asigur.

– Atunci zâmbește-mi!

Se aplecă spre ea. Rachel își spuse că în mod sigur voia s-o sărute, și se retrase instinciv. Făcuse asta fiindcă Nicky se afla destul de aproape de ei ca să-i vadă, sau din cauză că Neil o pusese în gardă?... Nu știa de ce, dar reacția ei îi displăcu lui Lars. Se vedea pe fața lui.

– Nu vrei să te sărut?

Rachel remarcă pentru a doua oară că Lars avea un accent ușor când se enerva. Era extrem de încurcată, pradă unor emoții contradictorii. Clătină din cap, fără ca măcar să-și fi dat seama de asta.

– Lars, cine este Lynn?

– Lynn?

Lars o ținea încă de mână, așa că Rachel îl simți imediat că se crispează. O privi surprins înainte de a-i răspunde cu un accent și mai pronunțat, ca și cum își alegea cuvintele cu multă grijă:

– De ce îmi vorbești despre Lynn exact în acest moment?

Simțindu-se foarte încurcată, Rachel nu putu totuși să-i ocolească întrebarea.

– Fiindcă acum mi-am amintit că i-ai menționat numele într-o zi când discutai cu Neil în grajd.

I se păru că răspunsul ei îl liniștise, dar nu înțelegea de ce. Lars își plecă apoi capul, începând să-și examineze mâinile.

– Lynn a murit. Era mama lui Nicky.

Inima lui Rachel bătea nebunește. Rămase fără glas. Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit că văzuse portretul lui Lynn în camera lui și cu atât mai mult că citise și dedicația. Situația de la Seaways era mult mai delicată decât și-ar fi putut imagina. Era posibil ca moartea lui Lynn să-l fi lăsat atât de indiferent pe Lars? I se părea de neconceput. Totuși, când răspunsese la întrebarea ei, nu arătase nici un pic de emoție.

– Deci era verișoara ta?

Lars nu-i răspunse. Faptul că Lars și Lynn erau veri primari complicase și mai mult situația. Nu era greu de închipuit cât de nemulțumit fusese Neil de intimitatea relațiilor lor. Reușise să-i despartă, sau legătura lor mai dura încă în momentul morții premature a lui Lynn? se întrebă Rachel.

Își mai punea și o altă întrebare: Lars fusese cauza rupturii dintre părinții lui Nicky? Totuși despre tatăl lui Nicky nu se pomenea niciodată nimic și aparent Lars era întotdeauna binevenit la Seaways, deși exista o oarecare rezervă între cei doi veri.

Rachel simți că i se strânge inima. Cu cât afla mai multe, cu atât creștea numărul întrebărilor fără răspuns. Lars rămăsese

tăcut, cu capul aplecat. Și dintr-o dată Rachel se simți plină de compasiune față de el. Era un tânăr frumos și plăcut și poate că o iubise sincer pe frumoasa lui verișoară.

Trecuse aproape un an de când Lynn dispăruse atât de tragic. Nici Lars nici Neil nu se refăcuseră suficient pentru a fi capabili să discute fără pasiune și resentimente despre trecut. Poate că acest lucru ar explica politețea formală de care dădeau dovadă unul față de celălalt, ca și atmosfera încordată care domnea la Seaways.

Lars își ridică în cele din urmă capul. O privi o clipă înainte de a o întreba:

– Vrei să ne întoarcem? În curând o să înceapă ploaia și probabil că ai înghețat stând atât de mult timp pe bancă...

Rachel zâmbi auzindu-i întrebarea, dar era adevărat că cerul devenise amenințător și că începuse să-i fie frig, în ciuda hainelor groase.

– E cam răcoare, admise ea, așa că ar trebui să ne întoarcem.

Lars privi norii care se îngrămădeau rapid pe cerul plumburiu și se strâmbă.

– N-aș vrea să faci o pneumonie, spuse el râzând. Neil nu mi-ar ierta-o niciodată, așa că mai bine nu risc.

Rachel simți că se înroșește și replică:

– Nu văd de ce s-ar supăra pe tine dacă fac vreo pneumonie. Neil ar spune că e doar vina mea, că îmi plătesc propriile greșeli, așa cum a făcut când mi-a venit în ajutor pe faleză!

– Neil! pufni el, imitând-o. Am remarcat deja de la micul dejun această nouă familiaritate dintre voi.

Aruncă o privire peste umăr ca să se asigure că Nicky nu-i putea auzi.

– Ce s-a întâmplat, Rachel, în cursul acelei dramatice salvări, care să poată explica brusca... intimitate dintre Neil și tine?

Rachel se ridică brusc și-l strigă pe Nicky. Nu voia să-i facă plăcerea să se indigneze de insinuările lui, cum probabil că spera el. Se mulțumi să-i răspundă cu o voce calmă:

– Nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că Neil mi-a salvat viața.

După câteva clipe, mai adăugă:

– La urma urmei, am făcut cunoștință cu tine după ce l-am cunoscut pe Neil și îți spun pe nume mai de mult.

Lars se ridică încet, se apropie de ea și o prinse de bărbie ca s-o forțeze să-l privească în ochi. Rachel se căznea să nu uite că Lynn Browlett era moartă abia de un an și că totul părea să dovedească faptul că Lars fusese amantul ei. Tânărul era atât de aproape de ea încât gura lui aproape că o atingea pe a ei. Îi simți căldura respirației când o întrebă pe un ton mângâietor.

– Dar cu mine e altceva, nu-i așa?

Rachel avu impresia că o să-i plesnească inima, atât de tare o strângea Lars în brațe. Dar, brusc, își dădu seama că Nicky o trăgea de mânecă și se întoarse spre el.

Copilul o privea neliniștit, așa cum făcuse și în grajd când o văzuse împreună cu Lars într-o situație care sugera că între ei există o anumită intimitate. Probabil că-i surprinsese pe mama ei și pe Lars nu o dată, dacă dădea crezare celor sugerate de Neil, și scena îl tulbura, așa după cum prevăzuse Neil.

Rachel se aplecă spre Nicky, îl mângâie pe păr și-i zâmbi cu tandrețe. Cine știe ce s-ar mai întâmpla dacă într-o bună zi va

ceda farmecului lui Lars, dar pentru moment era preocupată de Nicky și nu voia să-l tulbure oferindu-i o imagine care i-ar fi amintit de mama lui.

– Acum mergem acasă! spuse ea cu o voce hotărâtă.

*
* *

Rachel petrecu o noapte proastă, în parte și pentru că Nicky, încă surescitat de ziua petrecută departe de casă, nu putuse fi convins să se culce decât foarte târziu. Iar ea ar fi trebuit să se ocupe mai mult de el în cursul după-amiezii, dar prea preocupată fiind de propriile ei probleme îl cam neglijase, ceea ce o făcuse să aibă remușcări.

Așa că fu cu atât mai drăguță cu el a doua zi de dimineață. În timp ce peria părul negru al băiețelului, își dădu seama de ce chipul lui Lynn i se păruse atât de familiar: Nicky semăna foarte mult cu mama lui.

Această descoperire îi readuse în minte preocupările ei și se întristă. Atmosfera oarecum ambiguă de la Seaways se datora, era acum sigură de asta, amintirii lui Lynn și mai ales dragostei pe care i-o purtase frumosului ei verișor. Nu reușea să-și imagineze ce s-ar fi putut întâmpla dacă Lynn ar fi trăit. Un lucru era însă sigur: oricare ar fi fost locul pe care Lynn îl ocupase în inima lui Lars, acesta își uitase suficient durerea ca să-i caute o înlocuitoare.

– Îmi dai voie să mă duc să-l văd pe Taffy?

Întrebarea o readuse pe Rachel la realitate și o făcu să zâmbească mașinal. Taffy era poneiul lui Nicky și încerca mereu să se ducă să-l vadă înainte de micul dejun, în ciuda nemulțumirii lui Neil.

– Știi că unchiului tău nu-i place să te duci în grajd înainte de micul dejun.

Băiețelul făcu o mutrișoară care i-o reaminti pe Lynn. Se simți înduioșată.

– Îți promit că mă întorc repede, continuă el pe un ton convingător. De altfel, Handley este acolo și el nu mă lasă niciodată să mă murdăresc.

Rachel mai ezită o clipă apoi, resemnată, dădu din cap aprobând. Luă o scamă de pe pantalonii gri, eleganți, cu care era îmbrăcat Nicky și-i atrase atenția:

– Ai grijă să nu te murdărești, fiindcă să știi că nu numai unchiul tău se va supăra ci și eu!

Nicky se repezi afară din cameră. Îl auzi coborând scara în viteză și-și ținu răsuflarea până ce auzi trântindu-se ușa de la intrare. Neil va face în mod sigur o remarcă dezagreabilă, dar ea se simțea gata să-l înfrunte.

Rachel coborî la rândul ei peste câteva minute. În momentul când ajunse în apropiere de sala unde se servea micul dejun, auzi zgomotul unei certe. Vocile erau ușor de identificat, chiar de la distanță. Indiferent care era subiectul dezbătut, Lars nu făcea nici un efort să coboare tonul.

Tânăra nu știa ce să facă. Trebuia să urce din nou în camera ei până când se vor calma, sau să intre prefăcându-se că n-a auzit nimic? Era pentru prima dată când îi surprindea certându-se pe

față. O remarcă a lui Neil o făcu să înțeleagă că era vorba despre ea. Cu vocea lui rece și fermă, fără să vorbească mai tare ca de obicei, îi spunea lui Lars:

– Ar trebui să te gândești bine de două ori înainte să mergi prea departe cu Rachel. Este genul care te ia în serios și este vulnerabilă.

– Spui prostii!

Rachel făcu fețe-fețe. Își închipuia care era expresia lui Neil auzind o asemenea ripostă. Își mușcă buzele și înaintă ezitând către ușă, adunându-și tot curajul înainte de a intra, curioasă de a auzi urmarea.

– Te avertizez, Lars, răspunse Neil cu aceeași voce calmă, dar care căpătase duritatea oțelului, dacă vreodată ai...

– Doamne, dar nu e vorba de Lynn! îl întrerupse Lars cu brutalitate.

Neil se înfuriase și asta se vedea după violența răspunsului său. Uitând de tot restul, Rachel nu se mai gândea decât să le întrerupă cearta înainte ca aceasta să degenereze. Avea impresia că cei doi bărbați erau gata să se încaiere. Fără să mai șovăiască, deschise ușa și intră într-o tăcere amenințătoare.

Cu inima bătând puternic, îi privi pe rând. Apoi își umezi buzele cu vârful limbii.

– Bună! reuși ea să articuleze.

Vocea ei era atât de slabă și de tremurătoare încât existau puține șanse ca Neil s-o fi auzit din locul în care se găsea. În orice caz, nici unul nici celălalt nu-i răspunse la salut.

Lars stătea în picioare în apropierea bufetului mare, roșu la față, cu ochii întunecați. Avea o expresie îmbufnată care i-l aminti lui Rachel pe Nicky când îi interzicea un lucru pe care

și-l dorea. Fu extrem de mirată să descopere o expresie copilăroasă pe fața lui Neil. Nu-i venea să-și creadă ochilor.

Neil stătea cu spatele la fereastră. Capul lui puternic, aureolat de părul blond, se desena pe cerul cenușiu, ușor luminat de soarele iernii. Din persoana lui emana o impresie de forță sălbatică. Bărbatul ăsta nu era obișnuit să cedeze în fața nimănui. În el nu exista nimic copilăresc, gândea Rachel, în timp ce îl privea tremurând, neștiind ce atitudine să adopte.

Bineînțeles că Neil fu primul care își reveni. Se apropie de ea cu pași mari, cu un chip tăiat parcă înpiatră, cu ochii scânteind de o furie reținută. Un pulovăr gri cu guler se mula pe pieptul lui puternic. O văzu pe Rachel care se înroșise până la rădăcina părului și chipul i se crispă și mai mult.

– Rachel?

Nu avu nevoie să-și formuleze întrebarea, aceasta i se citea în ochi. Rachel răspunse cu o voce tremurătoare.

– V-am auzit fără să vreau, dar tocmai coboram, Neil.

– Și Nicky?

– S-a dus la grajd să-l vadă pe Taffy. Știu că nu-ți place...

El o întrerupse printr-un gest al mâinii, arătând că nu dădea nici o importanță acestui fapt.

– Cât ai auzit?

Rachel îl privi pe Lars cu îngrijorare, pândind un semn de încurajare din partea celui care părea cel mai puțin violent dintre cei doi bărbați. Atmosfera din încăpere, încărcată de pasiune, o tulbura nespus, dar teama de care fusese cuprinsă auzindu-i că se ceartă făcea loc unui alt sentiment, necunoscut de ea, un ciudat amestec de curiozitate și surescitare.

Lars îi întâlni privirea și întoarse imediat capul. Rachel zări în ochii lui mânie și ranchiună. Se întreba care era cauza dis-

putei lor și care dintre ei o declanșase. Aruncă o privire spre chipul închis al lui Neil și răspunse în cele din urmă, ascunzându-și cu greu încurcătura:

– Te-am auzit punându-l pe Lars în gardă, atâta tot!

– Nimic mai mult?

– Era imposibil să nu aud câteva cuvinte.

– Îmi închipui, remarcă el pe tonul obișnuit, rece și sigur.

Simți că Neil se liniștea încetul cu încetul, dar rămase în gardă, așteptând continuarea. El dădu din cap și spuse pe un ton sever:

– Orice ai fi putut auzi, ai face mai bine să uiți. Nu trebuie să fii implicată într-o ceartă personală.

O privea cu duritate, dar în fond el se înfuriase apărând-o pe ea, dacă înțelesese bine. Asta o tulbura dar îi conferea și o oarecare siguranță.

– Dar te-am auzit menționându-mi numele. Cred că asta mă privește, fie că vreau, fie că nu.

Înainte ca el să fi avut timp să reacționeze în vreun fel, ea adăugă:

– N-ai de ce să-ți faci probleme, Neil, sunt perfect capabilă să mă apăr și singură.

Neil o fixă un moment. Frumosul ei chip era roșu de emoție. Buzele îi fremătau imperceptibil.

– Ești sigură de asta? Rămâne de demonstrat, nu-i așa?

– Îți sunt recunoscătoare că îți faci griji din cauza mea, dar știu ce fac și...

El o întrerupse brusc.

– Să te audă Dumnezeu!

După această ultimă remarcă, Neil părăsi încăperea.

Capitolul 6

Trecuse mai mult de o săptămână de când Lars se întorsese în Suedia. A doua zi după cearta lui cu Neil, îi anunțase că a sosit timpul să plece acasă. După părerea doamnei Handley, venea și pleca deseori, deci nu exista neapărat un raport între plecarea lui și scena violentă avută cu vărul lui.

Înainte de a pleca, îi promisese lui Rachel că se va întoarce în curând la Seaways și ea nu avea nici un motiv să se îndoiască de cuvântul lui. Deși era ceva ciudat, ea era totuși convinsă că, în ciuda diferențelor și încordării din relațiile lor care luau, după cum văzuse, și aspecte mai violente, cei doi veri erau sincer atașați unul de celălalt.

Chiar și moartea tragică a lui Lynn era o legătură între ei. Rachel se întrebase adesea dacă amintirea ei omniprezentă îl readucea pe Lars atât de des la Seaways. Bineînțeles că el ținea foarte mult și la Nicky, ceea ce putea de asemenea explica desele lui reveniri de aici. În plus, nu-și ascundea gustul pentru modul de viață al *gentlemanilor fermieri* englezi.

Rachel nu aflase până acum nimic în plus despre relațiile lui Lars cu Lynn. Această problemă o intriga cu atât mai mult cu cât Neil, la fel ca și Lars, părea s-o compare cu ea, ceea ce o deruta.

Și nu i se părea potrivit s-o tragă de limbă pe doamna Handley, deși aceasta era în mod sigur la curent. Dar menajera, foarte atașată de Nicky, se arăta extrem de loială față de patronul lor. Din contră, sentimentele ei față de Lars păreau amestecate, dar nu părea că ar fi fost dispusă să discute subiectul. Deși era extrem de curioasă, Rachel era condamnată pentru moment la ignoranță în această privință. Iar chipul lui Lynn îi revenea constant în minte, începând s-o obsedeze.

Dacă Nicky regreta absența lui Lars, asta nu-l făcea să se bucure mai puțin de compania unchiului său. Rachel avea impresia că băiețelul era mult mai atașat de Neil decât de Lars. Acesta din urmă îl distra, îl făcea să râdă și se arăta câteodată față de el prea indulgent, dar seara el își petrecea destul timp și cu Neil, uitându-se prin vreo carte sau povestindu-i ce făcuse în timpul zilei. Când Rachel observa, în cursul acelor seri, intimitatea dintre unchi și nepot, se simțea câteodată și ea cuprinsă în ea, fără să reușească să-și explice această reacție.

Iar în privința sentimentelor ei personale față de Lars și Neil Brett, era destul de confuză. Lars i se părea încântător și amuzant. Îi aprecia compania și în prezența lui se simțea tânără și veselă. Chiar și numai din acest motiv Lars îi lipsea, dar nu voia să analizeze mai mult ceea ce reprezentase el pentru ea. Reacțiile ei față de Neil erau însă de o cu totul altă natură.

De fiecare dată când se găsea în aceeași încăpere cu el, sângele îi alerga mai repede prin corp. Era extrem de sensibilă la aura de virilitate care emana din persoana lui. Câteodată, când

îl privea, simțea că se înroșește fără motiv și asta o tulbura profund. Și-ar fi dat seama de absența ei dacă ar fi ieșit din cameră? Nu știa. În schimb era sigură că Seaways ar fi pentru ea un loc mult mai puțin plăcut dacă Neil nu s-ar găsi acolo.

*
* *

Nicky o smulse din visarea ei. Fugea spre ea strigând-o, urmărit parcă de un pericol necunoscut. O clipă mai târziu o strângea în brațe, stând strâns lipit de ea. Privirea lui exprima o mare confuzie.

Căutând motivul acestui comportament neobișnuit, Rachel examină stejarii care mărgineau aleea principală, dar nu remarcă nimic anormal. Totuși, după câteva clipe, apăru un bărbat care privi în direcția lor. Rachel îl luă de mână pe Nicky și așteptă.

Străinul era probabil vreun automobilist rătăcit care voia să ceară informații asupra drumului. Se apropie de ea și o întrebă, înainte ca Rachel să fi avut timp să scoată vreun cuvânt:

– Am intrat cumva pe o proprietate particulară?

Avea aerul unui om bine crescut. Vocea gravă era plăcută, iar eleganța lui lipsită de ostentație. Nicky, liniștit de prezența lui Rachel, îl privi acum fără teamă pe intrus. Tânăra zâmbi și replică:

– Este într-adevăr o proprietate particulară. Probabil că v-ați rătăcit. Pot să vă îndrum?

– Vă mulțumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, dar nu m-am rătăcit.

Necunoscutul zâmbi la rândul lui privind Seaways printre tufișurile și arborii dezgoliți de frunze.

– Am văzut numele pe poartă și am zărit casa. E veche, nu-i așa?

– Cred că datează din epoca victoriană, dar nu v-aș putea spune mai multe. Sunteți interesat de casele vechi?

– Câteodată... de unele.

Ochii bărbatului aveau o culoare nedefinită, între cenușiu și albastru. Era destul de arătos, dar nu prezenta un interes deosebit pentru Rachel. El întoarse capul și privi din nou casa.

– E a dumneavoastră?

Rachel izbucni în râs.

– Din nefericire nu. Eu lucrez aici, mă ocup de Nicky.

Apoi îl privi pe băiețel care continua s-o țină de mână. Necunoscutul păru să-și dea seama pentru prima oară de prezența băiețelului.

– Salut! îi spuse bărbatul aplecându-se spre el. Tu ești Nicky?

Acesta îi răspunse printr-un semn al capului și o strânse și mai tare pe Rachel de mână.

– Ți-ai înghițit limba?

Neliniștit, Nicky aruncă o privire spre Rachel.

– E doar puțin timid, îi explică ea, noi nu prea vedem străini pe aici.

– Îmi închipui.

Bărbatul îl privea pe Nicky plin de curiozitate.

– De ce nu ești la școală?

Băiețelul rămase tot mut, mulțumindu-se să clatine din cap.

Rachel răspunse în locul lui.

– E prea mic încă. În iunie abia o să împlinească cinci ani.

– Aha! În iunie...

Pentru cine știe ce motiv, această informație păru să-l intereseze, dacă nu cumva vrusese doar să fie politicos. Se așeză pe vine, îi zâmbi lui Nicky și râse ușor când acesta se trase puțin înapoi.

– Și frumoasa ta mămică a găsit o guvernantă frumoasă ca să se ocupe de tine?

Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l audă băiețelul! Rachel puse o mână protectoare pe capul copilului și-l privi pe necunoscut, spunându-și totuși că nu avea de ce să se supere pe el pentru aceste vorbe nefericite. Dar nu se putu împiedica să-i răspundă pe un ton dezaprobator:

– Și-a pierdut mama anul trecut. Unchiul lui se ocupă de el.

– Îmi pare nespus de rău!

Îl privi din nou pe Nicky într-un mod ciudat, pe care compasiunea nu era suficientă pentru a-l explica.

– Nicky, du-te la joacă, spuse ea cu blândețe, dar te rog rămâi destul de aproape ca să te pot vedea.

După o scurtă ezitare, el o luă la fugă, ca și cum era fericit să scape de ei. După câteva minute mergea în zigzag, imitând zgomotul unui avion, jocul lui favorit. Necunoscutul îl privi un moment, apoi se întoarse spre Rachel făcând o grimasă.

– Cred că am spus exact ce nu trebuia.

Dar tonul lui indiferent îi dezmințea vorbele. Nu părea atât de supărat că l-a mâhnit pe băiețel.

– Nu puteați ști, dar e un subiect încă delicat. Nicky este un băiețel foarte sensibil.

– Înțeleg.

Apoi privi din nou casa.

– Probabil că sunt multe încăperi. Copiii trebuie să dispună de mult loc pentru joacă.

– Interiorul este foarte frumos, remarcă Rachel fără a-i răspunde la întrebare. Nu-ți poți da seama de asta din afară.

Bărbatul o privi pe Rachel cu curiozitate și comentă:

– S-ar părea că vă place acest loc.

– Da, îmi place.

El o privi ca și cum răspunsul ei îl mira.

– Un patron bun?

– Da, răspunse ea fără să ezite, este foarte bun.

– Și bogat după cât se vede, rosti el pe un ton maliţios. Ultima oară când am avut ocazia să vizitez o asemenea casă a trebuit să plătesc un șiling!

– Da, dar Seaways nu e deschis publicului, replică imediat Rachel.

Bărbatul avu un mic râs neplăcut care contrasta cu vocea lui caldă.

– De fapt, mi-ar veni greu să mi-l închipui pe Neil Brett deschizându-și domeniul vizitatorilor.

Rachel îl privi surprinsă. Ea aproape sigură că ea nu menționase numele lui Neil.

– Îl cunoașteți pe domnul Brett?

Același râs care semăna cu o scrâșnitură din dinți îi primi întrebarea.

– Într-un anumit sens aș putea spune că da.

Rachel se încruntă.

– Nu înțeleg...

Bărbatul făcu un semn de nerăbdare din mână.

– Nu mă miră, dar nu are nici o importanță. Uitați ce am spus!

– Dacă ați venit să-l vedeți...

El o întrerupse din nou râzând:

– N-am venit să văd pe nimeni. Eram doar, cum să zic... curios.

– Curios din cauza domeniului?

Rachel nu-i putea întoarce pur și simplu spatele după această discuție derutantă. Necunoscutul o intriga. Ce venise să facă la Seaways dacă nu să-l vadă pe Neil sau pe un membru al personalului?

El o privi, zâmbi și ridică din umeri.

– Curiozitatea este marele meu defect, draga mea.

Și izbucni în râs fără vreun motiv aparent.

– Vreți să...

Rachel se întrerupse văzându-l cum se schimbă la față. Întoarse capul ca să vadă ce provocase această schimbare de expresie. Nicky se juca tot acolo, nu departe de ei, spre stânga lor, dar necunoscutul nu era preocupat de el. Ce văzuse ca să-i explice fixitatea privirii? Brusc, zări capul blond al lui Neil care apăruse pe deasupra frunzișului de culoare închisă al rododendronilor.

Necunoscutul nu spunea nimic, ci se mulțumea să-l privească atent pe Neil care făcea înconjurul casei. Rachel nu mai știa ce să creadă. Lăsase, mai mult sau mai puțin, să se înțeleagă că nu-l cunoștea pe Neil, dar îi pronunțase numele. Și acum era sigură că nu-l rostise ea mai întâi.

Neil nu-și dădea seama că este observat. Nici măcar nu-și întoarse capul în direcția lor. După câteva secunde, interlocutorul lui Rachel i se adresă din nou, cu o sclipire ciudată în priviri.

– El este patronul?

Rachel începuse să se simtă iritată de acest val de întrebări, deplasate după părerea ei.

– Da, este domnul Brett.

– În grija lui este copilul?

Inima lui Rachel bătea cu putere. Nu știa cum să scape de vizitatorul indiscret.

– Doriți să-l întrebați personal?

Văzu după expresia lui că înțelesese. Reușise să-l pună politicos, dar ferm, la punct. Se simțea totuși neliniștită de atitudinea acestui curios. Dacă ar putea să-i vadă Neil... El ar ști în mod sigur cum să scape de el.

Dar Neil dispăruse acum din raza lor de vedere. Bărbatul se întoarse spre ea, cu un surâs în colțul buzelor, dar cu ochi reci.

– Nu, draga mea, dar îți mulțumesc totuși de întrebare. Nu țin să-l văd, asta nu mi-ar fi în nici un fel de folos, cel puțin pentru moment.

Apoi se înclină ușor în fața ei.

– Îțimulțumesc pentru această interesantă conversație. Mi-a făcut mare plăcere să te întâlnesc.

Rachel era prea uluită ca să știe ce să-i răspundă. Necunoscutul îl mai privi o clipă pe Nicky, ocupat și acum să se joace de-a avionul, indiferent la tot ce-l înconjura, apoi îi întoarse spatele lui Rachel și se îndreptă cu pași mari spre alee. După câteva clipe dispăruse în spatele arborilor, apoi ea auzi zgomotul unei mașini care se îndepărta. Rămase o clipă nemișcată, cu ochii în gol, gânditoare.

– Nicky! strigă ea, brusc neliniștită.

Băiatul fugi spre ea și se întoarseră împreună acasă. Rachel nu reușea să-și ia gândul de la ciudatul comportament al acestui străin prea politicos.

*
* *

Nicky fu primul care menționă incidentul, în cursul cinei. Când Rachel observă cum o privea Neil, își dori să-i fi dat prin minte să fi vorbit ea despre el. Parcă o suspecta acum că omisese deliberat să-i pomenească despre întâlnirea lor cu necunoscutul. Nu că Nicky ar fi spus mare lucru, dar singurul fapt că ea se întreținuse cu un necunoscut, fusese de ajuns să trezească suspiciunile lui Neil.

– Te-ai întâlnit cu cineva pe teritoriul domeniului, asta e, nu-i așa?

– Nu aveam întâlnire, dacă asta vrei să insinuezi. Un bărbat a apărut brusc în spatele arborilor de pe alee. Cred că avea o mașină parcată în altă parte, fiindcă am auzit zgomotul unui motor după plecarea lui.

– Și nu-l cunoșteai?

Ea negă dând din cap. Era furioasă pentru neîncredera lui, dar nu voia să se exteriorizeze, cel puțin nu acum.

– Întâi m-am gândit că e vorba despre un automobilist rătăcit care voia să ceară niște relații.

El o privi, mirat de această explicație.

– Greu de crezut, în general nu trece nimeni pe aici.

Rachel se pregătea să-i spună că necunoscutul îi menționase numele fără ca ea să-l fi pomenit mai înainte, dar apoi se gândi

că nu era poate o idee bună. Nu știa aproape nimic despre trecutul lui Neil. Felul în care necunoscutul vorbise despre Neil nu sugera niște relații amicale.

– Poate că pur și simplu se rătăcise și nu voia să recunoască?

Neil se încruntă. Explicația asta elementară nu-l satisfăcea.

– Te-ai gândit mai întâi că voia să întrebe pe unde s-o ia. Ce te-a făcut să te răzgândești, Rachel?

Nu se putea exprima atât de liber pe cât și-ar fi dorit, din cauza prezenței lui Nicky. Îl privi, apoi făcu un semn din cap spre Neil. Acesta nu reveni cu întrebarea, dar era sigură că avea intenția să reia mai târziu discuția.

După ce-l băgă în pat pe Nicky, coborî la parter și se întâlni pe hol cu Neil.

– Mi-ar plăcea să stăm puțin de vorbă, spuse el imediat.

Rachel dădu din cap fără nici o tragere de inimă. De obicei își petrecea serile în compania familiei Handley sau se instala într-o cameră mică pentru a citi sau a-și scrie corespondența. Îl întâlnea rareori pe Neil în salonul mare, fiindcă nu se simțea niciodată în largul ei în compania lui, mai ales când erau singuri.

Copacii erau scuturați de un vânt violent și o creangă se izbea din când în când de una din ferestre. O ploaie deasă bătea în geamuri, dar încăperea era caldă și confortabilă. Un foc mare ardea în șemineu și din când în când din buturugi săreau scântei.

Plafoniera era stinsă. Doar două lămpi așezate pe mese luminau un colț al salonului. Neil o rugă să ia loc într-un fotoliu, în timp ce el se instală într-altul, de cealaltă parte a șemineului.

Una dintre lămpi lumina parțial chipul lui Neil, care părea turnat în bronz. Mâinile lui puternice și antebrațele musculoase erau arse de soare. Purta pantaloni din catifea gri și un pulovăr elegant de culoare albastră.

În această atmosferă intimă, bărbatul care stătea în fața ei o tulbura atât de mult încât Rachel simțea că i se accelerează pulsul fără să poată face nimic ca să se liniștească. Imagini fugare i se perindau prin minte și era agitată de sentimente necunoscute. Neil era pentru ea un personaj aproape familiar, deși era practic un străin. Ar fi vrut să afle ce se ascundea sub această aparență de răceală.

Când el îi adresă cuvântul, era atât de pierdută în gândurile ei încât tresări, ca și cum fusese prinsă în flagrant delict.

– Probabil că îți imaginezi despre ce doresc să stăm de vorbă.

Timp de o clipă, Rachel încercă disperată să-și dea seama despre ce voia să-i vorbească. Visurile ei, al căror personaj principal era Neil, îl alungaseră din mintea ei pe necunoscutul întâlnit azi-dimineață. În sfârșit, își veni în fire.

– Cred că da, în privința bărbatului care mi-a vorbit azi-dimineață.

– Așa este. Astăzi l-ai întâlnit pentru prima dată?

– Da, așa cum ți-am spus și adineaori.

Se aplecă spre ea și o privi cu severitate.

– Ești sigură de asta?

– Absolut sigură, Neil, dacă crezi...

El n-o lăsă să termine.

– Nu știu ce să cred.

O fixa cu ochii lui albaștri. Expresia îi trăda un amestec de îngrijorare și neîncredere. Rachel se simți necăjită și enervată totodată. După câteva secunde de gândire, el continuă:

– Nu te cunosc suficient, Rachel. Mă întreb doar dacă știi vreun tip îndrăgostit de tine, care ar fi putut să-ți cunoască adresa actuală și să te caute aici.

Rachel rămase fără grai. Un val de sânge făcu să i se înroșească obrajii. Un îndrăgostit, spuse el! Aproape că râdea reamintindu-și că Lars i-l sugerase pe Neil pentru acest rol.

– Un îndrăgostit! Deci crezi că un iubit m-ar fi putut urmări până aici?

el o privi îndelung, ostentativ.

– Exact, spuse apoi cu blândețe.

Rachel îi susținu privirea. Dar inima îi bătea atât de tare încât simțea că o să-i sară din piept.

– N-am nici un iubit, răspunse ea în șoaptă. Bărbatul acela nu avea nici o legătură cu mine, mi-e total necunoscut.

– Atunci, cine este?

Vorbise atât de încet, încât parcă întrebarea i se adresa mai mult lui însuși decât ei. Rachel scoase un suspin de ușurare: se hotărâse în cele din urmă s-o creadă.

Dar de ce un automobilist rătăcit îl făcea să se poarte astfel? Era adevărat că și ei i se păruse ciudat și că, prin atitudinea ei, trezise neîncrederea lui Neil. Ezită înainte să-i vorbească, alegându-și cuvintele.

– Neil, am fost și eu intrigată, spuse ea vag.

– Intrigată, de ce?

– L-am întrebat dacă dorește să te vadă și mi-a răspuns că asta nu i-ar fi acum de nici un folos.

Încruntat, Neil se concentră pentru a înțelege semnificația spuselor ei.

– De ce l-ai întrebat dacă dorește să mă vadă?

Rachel nu știa cum să-i explice exact ce gândise când necunoscutul menționase, fără să pară a da vreo importanță faptului, numele de Neil Brett. Felul în care Neil se uita la ea, interogatoriul la care o supunea o făceau să se simtă îngrozitor și să nu-și găsească deloc cuvintele.

– Nu știu exact, doar că... oh, nu știu... mi s-a părut ciudat. Mai întâi m-am gândit că s-a rătăcit și că s-a oprit să se informeze, dar pe urmă mi-a zis că e interesat de casele vechi.

– Și pe urmă? insistă el nerăbdător.

– I-am răspuns că Seaways nu e deschis publicului, dar știa și el asta, și în plus...

Ezita, încercând să-și reamintească exact ceea ce se petrecuse. El făcu un gest exasperat și Rachel se grăbi să continue:

– Îți cunoștea deja numele.

Ochii lui Neil străluceau.

– De ce nu mi-ai spus asta imediat? interveni el cu o voce tăioasă, de ce?

Pe Rachel o trecu un fior.

– Nu știu, m-a mirat și pe mine, dar...

El o întrerupse brusc.

– Ai face mai bine să-mi povestești totul în amănunte.

Dar chiar înainte ca ea să fi putut scoate vreun cuvânt, el începu s-o mitralieze cu întrebările.

– Unde se afla exact?

– A venit dinspre alee și a trecut de șirul de arbori. Nicky a fugit spre mine.

– Nicky?

Aproape că strigase. Rachel tresări.

– A vorbit și cu Nicky, da sau nu?

– Da. Nicky a fugit spre mine când l-a văzut.

Tot corpul lui Neil era crispat. Se plecase înainte, cu coatele sprijinite de genunchi, cu pumnii strânși. Avea o privire atât de dură încât Rachel aproape că se sperie.

– Neil, se hazardă ea, crezi că...

El o întrerupse din nou și-i porunci cu asprime.

– Descrie-mi-l. Cum arăta?

– Destul de frumos, elegant.

Făcea eforturi să-și reamintească detaliile, conștientă de nerăbdarea crescândă a lui Neil.

– Nu atât de înalt ca tine, mai degrabă la fel ca Lars, părul șaten și ochii de o culoare nedefinită, fie albaștri fie cenușii.

Neil își trecu mâna prin păr. Cu fălcile strânse, cu bărbia împinsă înainte, cu ochii strălucitori, părea atât de furios încât lui Rachel îi trecu un fior rece pe șira spinării.

– Browlett, spuse el mânios. Michael Browlett!

Inima lui Rachel bătea cu putere. Abia putea să respire. Tensiunea dintre ei devenise aproape insuportabilă.

– Browlett, repetă ea năucită, dar e...

– Tatăl lui Nicky! strigă el.

Rachel îl privea fix pe Neil, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Se întreba de ce, printre toate ipotezele pe care le construise încercând să înțeleagă ce căuta necunoscutul pe domeniu, nici măcar nu-i trecuse prin cap că era vorba de tatăl lui Nicky. De ce copilul se afla în custodia lui Neil și nu a adevăratului său tată? Puteau exista mai multe motive, dar ceea ce o mira mai mult era neliniștea lui Neil la ideea că Michael Browlett își putuse vedea fiul.

– Nu mi-am închipuit că e vorba despre el. Dacă ar fi spus, aș fi...

– Ai făcut foarte bine că te-ai întors acasă. Sper că vei dovedi același bun-simț dacă se va mai întâmpla așa ceva.

Rachel îl privi, neștiind ce să gândească despre această reacție. Nu era sigură că i-a urmărit bine raționamentul, nici dacă e de acord cu hotărârea lui de a interzice orice întâlnire între tată și fiu.

– Crezi că ar putea reveni?

– Posibil. Apropo, Rachel, până o să pot obține unele informații, te rog să nu te îndepărtezi prea mult de casă, dacă eu sau Handley nu suntem prezenți. E clar?

– Am înțeles foarte bine.

Acum, că era la curent cu identitatea necunoscutului, Rachel începea să vadă lucrurile dintr-un alt unghi. Așa că, nu se putu abține să spună:

– Dar... dacă e vorba de tatăl lui Nicky...

Nu continuă când remarcă în ochii lui Neil o nouă flacără de mânie.

– Încă o dată sunt obligat să-ți spun: n-ai putea face ceea ce ți se spune fără să discuți, sau e prea greu?

Rachel strânse din pumni.

– Chiar vrei să-l împiedici să-și vadă fiul?

Neil se încruntă și-i răspunse fără menajamente:

– Rachel, nu te amesteca în ceea ce nu știi!

– Dar ai *dreptul?* La urma urmei, e vorba despre tatăl lui Nicky.

Neil se ridică, nereușind să-și mai stăpânească mânia. Părea atât de amenințător încât Rachel se ridică la rândul ei,

mușcându-și buzele. Stăteau față în față, de o parte și de cealaltă a șemineului. El, un adevărat uriaș. Ea mititică, cu o luminiță de spaimă în priviri.

– Nu cunoști nimic despre toată această poveste, spuse el cu o voce egală, dar dură ca oțelul. Urmează-mi instrucțiunile, Rachel, și ferește-te să iei inițiative fără să știi care ar putea fi consecințele.

– Vrei să spui că nu mai am dreptul să-l duc pe Nicky în grădină?

El repetă exasperat, articulând cu grijă:

– Vreau să rămâneți în apropierea casei, de unde ne poți striga pe mine sau pe Handley. Poate foarte bine să se joace și în grădină.

– Înțeleg.

Rachel se căznea să vorbească pe un ton calm. Îl mai întrebă:

– Va fi greu să-i explic. Ce motive i-aș putea oferi?

Gura lui Neil se strânse într-un rictus nervos, ca și cum el își închipuia că ea îl provoacă deliberat.

– O să-i spui pur și simplu că nu trebuie să fugă în toate părțile așa cum are obiceiul. Ai destulă autoritate asupra lui ca să te asculte.

– Bineînțeles, e foarte ascultător, dar...

Simți că i se taie răsuflarea când mâna musculoasă a lui Neil o strânse de braț. Fără un efort aparent, o trase spre el. O durea și ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu există un „dar". Ai de ales, Rachel!

Vorbea foarte rar, fără să ridice tonul, alegându-și cuvintele cu grijă. Flăcările se reflectau în ochii lui albaștri, dându-le o culoare neliniștitoare.

– Ori îmi urmezi cu strictețe ordinele rămânând cu Nicky în apropierea casei, ori părăsești această casă imediat. Deși știu că Nicky te va regreta, n-aș ezita nici o clipă să te concediez dacă nu-mi urmezi ordinele.

Acest ultimatum fără echivoc fu un șoc pentru Rachel. Știa că amenințarea nu fusese rostită în van: o va lăsa să plece fără nici o umbră de regret dacă așa va considera necesar. Această certitudine o tulbura cel mai mult. Rachel făcu un imens efort să nu izbucnească în hohote de plâns.

– Preferi să mă vezi plecând? întrebă ea în șoaptă.

Timp de câteva clipe el o privi continuând s-o strângă de braț, apoi clătină din cap. Vedea după ochii lui că furia începuse să-i treacă.

– Cred că îți dai seama că ai spus o prostie. Te ocupi admirabil de Nicky și el te iubește. Pe de altă parte, mi-e groază de schimbările de personal.

În sinea ei, Rachel recunoștea că erau niște motive excelente, dar suferea din cauza răcelii lui Neil. Dacă ar fi putut da dovadă de puțină amabilitate... Ar fi putut adăuga o tușă mai personală spuselor lui... Se simțea extrem de dezorientată.

Lars, cel puțin, își exprimase în alți termeni preferința de a o vedea. Ca și cum îi citise în inimă, Neil dădu din cap și un mic surâs îi ridică colțurile gurii.

– De altfel, precizează el, ar mai fi un motiv. Lars mi-ar cere explicații dacă nu te-ar mai găsi aici. Și m-ar pune într-o situație jenantă.

– Bineînțeles!

Neil continua s-o țină de braț pe Rachel. Începu acum s-o mângâie încetișor cu degetul mare. Rachel simți că bătăile

inimii i se întețesc. Această simplă mângâiere era atât de senzuală încât nu-i venea să creadă că venea din partea lui Neil. Dar era adevărat că, o dată, Lars afirmase că vărul lui nu este un sfânt.

– Bineînțeles! repetă și el cu o voce joasă.

Apoi Neil începu să zâmbească, dând din cap cu un aer complice. Convinsă că era pe cale să-și bată joc de ea, Rachel își trase repede mâna și-l privi cu niște ochi strălucitori, plini de reproș.

– Te rog să mă scuzi, spuse ea cu o voce tremurătoare, dar am treabă.

El o lăsă să plece fără să scoată nici un cuvânt. Rachel tocmai deschidea ușa când el o strigă. Tânăra se întoarse spre el, bănuitoare.

– Nu mi-ai comunicat hotărârea ta, Rachel. Te-ai decis să rămâi, în condițiile mele, sau preferi să mă părăsești?

Privirile lor se încrucișară. Ea citi în ochii lui o provocare și-și ridică instinctiv bărbia.

– O să rămân, spuse ea cu un aer hotărât, din cauza lui Nicky.

Rachel scoase un mic strigăt când el se aplecă brusc și puse stăpânire pe buzele ei tremurătoare.

– Bine! rosti el apoi cu blândețe.

Rachel fugi din salon fără să mai adauge nici un cuvânt.

Capitolul 7

– Dacă domnul consideră că e preferabil, are în mod sigur dreptate, afirmă doamna Handley.

Rachel oftă în sinea ei. Ce putea ea să spere? Loialitatea menajerei față de patronul lor avea tăria unei roci. Neil își dădea oare seama ce perlă avea în serviciul lui?

Se plânsese, fără să se gândească la nimic rău, că este obligată să rămână mereu în preajma casei. Era enervată că nu mai are nici o libertate de mișcare. Nicky nu putea înțelege această nouă interdicție, dar nu se mai gândea la ea când Rachel reușea să-i trezească interesul pentru un lucru sau altul.

– Mă voi simți fericită când îl voi putea duce din nou pe Nicky în locurile unde ne place să ne plimbăm.

Doamna Hanley făcu un gest de simpatie.

– Mă îndoiesc că va ține mult restricția asta, spuse ea.

Întâlnirea lui Rachel cu Michael Browlett nu fusese niciodată menționată de doamna Handley, dar Rachel era sigură că

menajera era la curent. Aceasta, la fel ca și soțul ei, lucrase toată viața la Seaways. Perechea făcea într-adevăr parte integrantă din casă.

De când se ocupa de Nicky, relațiile lui Rachel cu familia Handley deveniseră foarte amicale, dar nimic nu-i putuse scoate din rezerva lor când venea vorba de familia patronului lor. Rachel și menajera stăteau la taifas în mica încăpere aflată alături de bucătărie, în timp ce Handley lucra în grădina de zarzavat supraveghindu-l pe Nicky.

Rachel îi privea pe fereastră, ascultând flecăreala lui Nicky cu o ureche distrată. Se gândea la vizitatorul indiscret și nu se îndoia de faptul că Neil avusese dreptate identificându-l drept Michael Browlett. Abia acum își dădea seama de asemănarea dintre cei doi. Ce păcat, se gândea ea, că nu se puteau întâlni măcar o dată ca să facă cunoștință.

Doamna Handley trebuie, bineînțeles, să-l cunoască bine pe Michael Browlett, dar existau puține șanse ca să se arate în privința lui mai vorbăreață decât ceilalți membri ai familiei. Dacă Rachel va menționa numele lui Browlett, era sigură că nu va obține decât un răspuns vag. Nu putu rezista totuși tentației de a aborda indiscret subiectul.

– Nicky seamănă cu tatăl lui.

După cum își închipuia, doamna Hanley răspunse evaziv:

– E un copil încântător.

Rachel nu se putu împiedica să râdă în sinea ei de felul în care doamna Handley îi ocolea întrebările. Considera totuși că are dreptul la câteva explicații fiindcă libertatea ei de mișcare fusese redusă din cauza întâlnirii cu Michael Browlett. În loc să renunțe așa cum se obișnuise, riscă un comentariu:

– Nu înțeleg de ce Neil... de ce domnul Brett se opune cu atâta fermitate ca Nicky să-și întâlnească tatăl.

Își dădu seama că făcuse o gafă. După cum ar fi trebuit să prevadă, doamna Handley luă imediat apărarea lui Neil:

– Domnul face tot ce poate pentru nepotul lui. Puțini celibatari și-ar fi asumat responsabilitatea să crească un băiețel, așa cum a făcut-o el.

– Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, se grăbi să-i răspundă Rachel, cred că se poartă minunat cu Nicky, dar nu mi se pare drept să-l împiedici pe adevăratul tată al lui Nicky să-și vadă fiul, măcar din când în când.

Chipul, în general inexpresiv, al doamnei Handley era roșu de indignare și ochii ei scânteietori de furie. Ridică din umeri și exclamă:

– Un tată adevărat n-ar fi plecat așa cum a făcut-o el. Fără domnul, bietul puști n-ar avea un tată! Patronul meu valorează de mii de ori mai mult decât derbedeul ăla. Cine ar îndrăzni să spună că nu are dreptul să-l țină la distanță, după atâta timp?

Rachel nu se așteptase la o tiradă de o asemenea violență. Se întreba dacă era prudent să continue conversația. Se decise totuși să mai riște o întrebare:

– Dar, chiar și în aceste condiții, domnului Browlett n-ar trebui să-i fie permis să-și vadă fiul?

– Și de ce, mă rog? întrebă doamna Handley cu un mormăit disprețuitor. Până acum nimeni nu știa dacă este mort sau trăiește. A dispărut înainte de nașterea copilului și nu s-a mai auzit vorbindu-se despre el. Deci e puțin probabil să fie interesat de copil.

Rachel clătină din cap, uluită de această nouă descoperire despre trecutul lui Nicky. Se întreba ce alte mistere îi mai rămâneau de descoperit.

– Vreți să spuneți că Nicky nu-l văzuse niciodată pe tatăl lui înainte de întâlnirea de zilele trecute, fără să știe de altfel cine era? mai întrebă ea, îndoindu-se că a înțeles bine.

– Așa este, răspunse doamna Handley strângând din buze. Și nu se va mai întâmpla dacă lucrurile se petrec după cum dorește domnul. Ar putea să-l tulbure pe băiețel, dacă îl revede și află, după atâta timp, că acest necunoscut este tatăl lui.

– Sau din contră, ar putea fi mândru să aibă și el un tată! replică Rachel, care, ca întotdeauna, nu reușea să-și țină gura.

– Cel mai bine pentru el este să continue să trăiască la fel ca până acum, afirmă doamna Handley.

Rămase gânditoare un moment, apoi adăugă:

– Prea multe lucruri s-au întâmplat deja în viața bietului puști – Dumnezeu să-l aibă în pază! – așa că e mai bine să locuiască doar cu unchiul lui. Domnul este un bărbat puternic și Nicky va fi în mod sigur la adăpost de un alt traumatism atâta timp cât va rămâne sub protecția lui.

– Un traumatism... ce înțelegeți prin asta?

Dar chipul închis al doamnei Handley îi sugeră că nu va mai scoate nici un cuvânt de la ea. Menajera se mulțumi să remarce destul de sec:

– Vorbele nu ajută la nimic. Micuțul se află la adăpost aici, în casa unchiului său.

*

* *

„Seaways a fost scena unor evenimente mult mai complicate decât îmi imaginam“, își spuse Rachel după discuția ei lipsită de succes cu doamna Handley. Se simțea din ce în ce mai asociată cu misterele care înconjurau existența lui Nicky, deși era ținută în mod voit în neștiință în privința unelor detalii. Cu cât afla mai multe, cu atât își dădea seama că trecutul lui Nicky nu fusese tocmai roz. Astfel că nevoia ei de a-l proteja devenea din ce în ce mai puternică.

Trecuseră deja trei săptămâni de când Lars se întorsese în Suedia, dar el nu-i lipsea lui Rachel atât de mult pe cât s-ar fi așteptat. Și acest fapt o mira destul de mult, fiindcă recunoștea că nu rămăsese insensibilă la farmecul lui. Îi apreciase manierele galante și fusese flatată când el își manifestase atât de deschis atracția pe care o simțea față de ea. Era adevărat că de atunci Neil își petrecuse la Seaways mai mult timp ca de obicei și asta fusese o compensație.

De vreo cincisprezece zile, Neil se ocupa mai mult de Nicky, ceea ce-l umplea de bucurie pe băiețel. Deci Rachel se afla mult mai des în compania patronului ei. De la vizita neașteptată a lui Michael Browlett, Neil încerca să nu stea prea mult timp departe de Nicky. Și mergeau destul de des să se plimbe împreună călare. De fiecare dată când Rachel îi vedea împreună, simțea că-i dau lacrimile fiindcă profunda afecțiune pe care o manifestau unul față de celălalt o mișca până în adâncul inimii. Iar această schimbare a obiceiurilor era pe placul lui Nicky.

Rachel îi privea pe unchi și pe nepot întorcându-se dintr-una din plimbările lor călare. Se minuna de răbdarea pe care o avea Neil pentru neîncetata flecăreală a copilului. Acum nu-i mai era atât de frică de cai, așa că îl ajută pe Nicky să descalece. Neil

avea pretenția ca băiețelul, deși era atât de mic, să aibă singur grijă de poneiul lui. Așa că îl supraveghea pe Nicky ca să vadă dacă își șterge corect căluțul. În acest timp, Rachel se gândea că Neil ar fi un tată admirabil, sever dar și afectuos. Ce păcat că nu avea și el copii!

Pentru a se smulge din visare, Rachel se căzni să pară interesată de eforturile lui Nicky. De fapt, nu de azi ci mai de mult se surprindea adeseori gândindu-se la Neil în rol de tată, fapt ce o tulbura dar o și mira totodată. Când era în compania nepotului său, Neil nu mai avea nimic din *gentlemanul fermier* arogant de care-i fusese atât de frică. De când purtaseră acea lungă discuție, din seara vizitei lui Michael Browlett, nu se sătura niciodată privindu-l și-i făcea o plăcere din ce în ce mai mare să se afle în compania lui.

Înainte să termine cu îngrijirea poneiului, Nicky se repezise afară din grajd ca să-l ajute pe Handley la descărcarea unei șarete cu furaj. Rachel îl auzea pălăvrăgind ca de obicei. Handley, care era un om răbdător, suporta cu stoicism o avalanșă de sfaturi. Se pregătea să se ducă după el când se auzi strigată din fundul grajdului. Era Neil.

– Rachel!

Se întoarse cu inima bătându-i nebunește. El se afla în ultima boxă, terminând să-și șteargă calul. Se întrebă dacă auzise bine, fiindcă Neil continua să se ocupe de cal ca și cum nimic nu se întâmplase. Traversă totuși grajdul. Neil nu se întrerupse din treabă decât când ea ajunse lângă el.

Abia atunci își îndreptă spatele, dădu la o parte, printr-un gest al mâinii, o șuviță blondă de păr care-i căzuse pe frunte și o privi intens cu ochii lui albaștri. Pantalonii de călărie de

culoare vișinie se mulau pe picioarele lui musculoase. Un pulovăr bej îl făcea să pară și mai bronzat. Avea o înfățișare virilă și ofensivă. Rachel încerca să-și controleze bătăile inimii.

– Cred că m-ai strigat...

Cu un mic surâs în colțul buzelor, el îi spuse:

– Mă întreb dacă știi că Lars va fi aici peste zece zile. Am primit azi-dimineață vești de la el.

– Nu, nu știam.

Se întreba de ce o strigase ca să-i comunice asta, când ar fi putut foarte bine s-o facă și în timpul micului dejun.

– Nicky va fi încântat, rosti ea.

– Credeam că vei fi și tu, de aceea am ținut să te anunț imediat.

Se întoarse, mângâie mașinal coama calului și adăugă, fără s-o privească.

– Nu ți-a scris și ție? Totuși, dacă cineva ar fi trebuit să fie la curent, aceea trebuia să fii tu...

Rachel preferă să ignore sarcasmul.

– Nu văd de ce ar fi făcut-o. Nu are nici un motiv să mă țină la curent cu faptele și gesturile lui.

Neil se întoarse și o privi drept în ochi.

– Nu face pe inocenta, Rachel, știi prea bine de ce. Doar nu ești atât de naivă ca să mă faci să-ți spun mai multe!

Atitudinea lui Neil era neașteptată și o supăra. De două săptămâni, animozitatea lui dispăruse. Și nu ținea deloc s-o vadă reapărând.

– Nu sunt pentru Lars ceea ce crezi tu, spuse ea cu o voce tremurătoare care o trăda.

Neil o fixă un moment în tăcere, apoi își feri privirea. Îl vedea acum din profil și lui Rachel i se păru din nou că zărește un ușor surâs în colțul buzelor lui.

– Ai aerul să crezi că te acuz de ceva. Nimic mai puțin adevărat, Rachel. Știi prea bine că nu mă interesează relația ta cu Lars, atâta vreme cât nu-l afectează pe Nicky.

– Știu, ai fost foarte clar în această privință.

Vorbise pe un ton care-i trăda proasta dispoziție. Neil ridică din sprâncene.

– Ar trebui să fiu orb ca să nu remac că Lars nu ți-e indiferent. Când sunteți împreună, asta îți sare în ochi.

Rachel nu înțelegea de ce se hotărâse Neil să-i facă o scenă, dar era evident că încerca s-o provoace. Îl privi cu ochii plini de reproșuri. Nu-i dăduse niciodată vreun motiv să-și imagineze că lua în serios asiduitățile vărului său. Era intrigată din cauza acestui fapt, dar și tulburată.

– Ar fi o prostie să neg că îmi place Lars. La drept vorbind, mi se pare foarte seducător și oricare femeie ar fi de părerea mea, dar îl cunosc de prea puțin timp pentru ca cineva să poată pretinde că este ceva serios între noi. E ridicol să insinuezi așa ceva, Neil.

El coninua s-o privească într-un fel care o făcea să nu se simtă în largul ei. Avea impresia că se uita la gura ei ca și cum îl fascina. Inima îi bătea nebunește și-și simțea palmele umede.

– N-am făcut decât să menționez că nu ți-e indiferent, replică el cu blândețe. Bineînțeles că reciproca e valabilă.

Dar Rachel scutură din cap.

– Așa e, n-ai spus altceva, dar ai insinuat mai mult, Neil, și nu-i adevărat.

– Cred că Shakespeare a zis ceva de genul: „Mi se pare că doamna protestează prea mult...“

– Neil! Cum îndrăznești?

Nu se putea înșela asupra vorbelor lui. Îl privi, îndurerată și furioasă.

Apoi îi spuse:

– Nu mă crezi, nu-i așa? Ei bine, mi-e perfect indiferent!

Tremura ca o frunză și era gata să plângă. Nu voia să se certe cu Neil, dar i se părea că el caută cearta cu lumânarea. Și nu reușea să-i înțeleagă motivele. Niciodată, până în această clipă, nu fusese fizic conștientă de apropierea acestui corp viril. Mirosul lui, un amestec de after-shave și piele, îi excita simțurile. Simți că i se învârtește capul.

– Neil! începu ea cu o voce șovăitoare.

Încercă să descopere în expresia lui o explicație a acestei atitudini, dar în zadar.

– Ce dorești în fond? întrebă ea.

El clătină din cap și râse încetișor. Rachel se simțea atât de emoționată încât își lipi mâna de piept pentru a-și potoli bătăile inimii.

– Nu știu exact, dar cred că Lars își închipuie că nu trebuie decât să facă un semn din degetul mic ca să-i cazi în brațe. Are sau nu dreptate, Rachel?

Tânăra simți că i se taie răsuflarea, de parcă alergase prea mult.

– Nu, șopti ea.

Cu mâna stângă, Neil o înlănțuise și o trăgea încet spre el. Își simțea corpul lipsit de voință între degetele lui puternice. Își

strecură apoi cealaltă mână pe sub jacheta ei groasă de lână și începu să-i mângâie spatele încet, urmând linia coloanei vertebrale.

Rachel avea impresia că sângele îi fierbea în vene și se abandona încetul cu încetul în brațele de oțel ale lui Neil. Își ridică fața spre el murmurându-i numele, dar înainte să-l fi putut rosti cu voce tare, el îi pecetlui buzele cu un sărut fierbinte.

Rachel îi încolăci gâtul cu brațele și-și strecură degetele în părul lui blond și des. Trupurile lor erau strâns lipite și ea îl simțea încordându-se în timp ce o strângea cu patimă în brațe. Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea senzație și se lăsă purtată de val fără nici o reținere.

Se mai aflase în brațele lui când o salvase de o moarte îngrozitoare în marea înghețată. Atunci fusese cuprinsă de un sentiment necunoscut dar plăcut. Însă astăzi simțea la acest bărbat o febră senzuală care o făcea să se topească parcă în brațele lui.

– Neil! Domnișoară Carson!

Nicky îi striga, dar Rachel, amețită de senzațiile necunoscute, nu-l auzea. Însă Neil își slăbi strânsoarea brațelor. O îndepărtă de el, mâinile lui puternice continuând să-i încercuiască talia și o privi cu niște ochi strălucitori. Ea desluși pe chipul lui un surâs al cărui sens nu reuși să-l descifreze dar care o emoționă nespus. Neil își înclină capul în direcția ușii și ea auzi în sfârșit strigătele băiețelui.

– Neil! Domnișoară Carson!

Rachel îl privi pe Neil, neștiind ce să facă.

– Cred că cineva ar trebui să-l ajute pe bietul Handley, spuse el.

Nicky traversa curtea în fugă și strigătele lui se apropiau. Rachel se îndepărtă de Neil și se întoarse spre ușă, privind însă în gol. Își controla cu greu bătăile inimii și creierul ei refuza să funcționeze normal. Dimpotrivă, Neil părea perfect stăpân pe el. Și parcă lui Rachel nu-i convenea asta...

Neil își păstrase un surâs vag pe buze și Rachel, cu nervii încordați la culme, se întreba dacă nu exista în el și o nuanță de ironie. Îl fixă timp de câteva clipe cu o privire aproape rugătoare și i se păru că expresia lui se schimbase. Dar Nicky dădu buzna în grajd, strigând cu o voce indignată:

– Nu mi-ați răspuns! De ce nu mi-ați răspuns?

Se opri o clipă în fața lor, cu o cută de îngrijorare pe frunte, apoi o luă de mână pe Rachel și începu s-o tragă:

– Mi-e foame, domnișoară Carson!

Neil fu cel care-i răspunse, în timp ce îi ciufulea părul.

– Întotdeauna ești flămând!

Băiețelul îi zâmbi.

– De ce o deranjezi pe domnișoara Carson, nu este încă ora prânzului?

– Dar mi-a promis o ciocolată, peciză Nick indignat.

Neil o privi cu un aer întrebător:

– Mărturisesc că e adevărat!

Exista o sclipire de curiozitate în ochii lui Neil. O privi câteva clipe fără să scoată nici un cuvânt, continuând să mângâie căpșorul lui Nicky, apoi o întrebă:

– Ți se întâmplă des să-l răsfeți așa?

Încă tulburată de sărutarea lui, tinerei îi venea greu să-și îndrepte atenția asupra unei chestiuni atât de practice. Înainte de a-i răspunde, îi aruncă o privire lui Nicky. Pe chipul băiețelului, îngrijorarea înlocuise indignarea.

– Câteodată, sfârși ea prin a răspunde.

Apoi adăugă:

– Dar nu prea des.

Se întoarse spre Neil și i se păru că citește dezaprobarea în privirea lui. Instinctiv își ridică bătăioasă bărbia.

– M-am gândit eu că n-ai fi de acord!

– Dar, după cum constat, asta nu te-a împiedicat s-o faci.

Vorbise pe un ton scăzut, dar care o îngheță.

– Numai ocazional, după cum ți-am mai spus!

Era furioasă foc. Cum de își putuse relua rolul de tutore sever atât de repede după îmbrățișarea lor, când ei îi tremurau încă genunchii? Se întunecă la față și se adresă copilului:

– Cred că n-o să-ți primești ciocolata, Nicky, fiindcă unchiul tău nu e de acord.

Nicky se întoarse spre el gata să plângă, cu buzele tremurânde, cu privirea plină de un reproș mut.

– Bineînțeles că o s-o primești, spuse Neil cu o voce liniștită, domnișoara Carson ți-a promis-o și eu consider că promisiunile trebuie întotdeauna ținute.

Fără să scoată nici un cuvânt, Rachel scoase ciocolata din buzunar și i-o întinse lui Nicky. Simțea că-i ard obrajii. Neil așteptă ca nepotul lui să rupă ambalajul, apoi îl bătu pe spate încurajator:

– Acum du-te la Handley, te va urma imediat și domnișoara Carson.

Consolat, Nicky ieși în curte. Rachel se pregătea să-l urmeze, dar Neil întinse brațul ca să-i bareze drumul. Părea capabil s-o rețină, utilizând chiar forța. Era prinsă în cursă.

Rachel întoarse capul când el se apropie atât de mult de ea încât putea s-o atingă. Inima ei bătea mai repede și nu reușea să-și stăpânească un tremur ușor. Apropierea acestui corp solid o făcea să se simtă lipsită de apărare. Aștepta ca el s-o ia din nou în brațe, dar nu îndrăznea să-l privească în față.

– Acum, spuse Neil cu o voce fermă, aș vrea să-mi explici motivul acestei scene ridicole. De ce i-ai zis lui Nicky că eu îi interzic să-și mănânce ciocolata?

– N-am spus chiar așa, voiam doar...

El o întrerupse cu brutalitate:

– Nu mă lua drept un idiot! Nu sunt surd, Rachel.

Se aplecă spre ea, apăsând-o de perete. Apoi o prinse de bărbie cu o mână fermă și o obligă să-l privească.

– Nu-mi place când cineva mă prezintă drept un tiran, mai ales în fața lui Nicky.

– Neil, te rog, mă doare. Nu asta am vrut să zic, dar eram furioasă.

– Furioasă?

Continua să-i țină bărbia între degetele lui puternice. Rachel își mușcă buzele cu nervozitate când el se aplecă și mai mult spre ea. Îi simți răsuflarea caldă pe față, asemenea unei mângâieri.

– De ce? spuse el cu blândețe. Fiindcă te-am sărutat?

Inima lui Rachel bătea nebunește. Nu știa ce să spună, de teamă să nu pară ridicolă.

– Evident nu, răspunse ea pe un ton pe care-l voia indiferent, asta nu are nici o importanță, nu-i așa, Neil?

– Rachel!

Îi pronunțase numele cu o voce atât de tristă, încât se simți mișcată până în adâncul sufletului. Sângele îi zvâcnea în tâmple

și avea genunchii moi. Simțind corpul acesta viguros lipit de al ei, nici măcar nu-și mai amintea că fusese furioasă. Zgomotul pașilor lui Handley o readuse la realitate. Tresări și șopti cu respirația tăiată:

– Nu-l mai aud pe Nicky, probabil că s-a îndepărtat.

– Nu are nici o importanță, nu se putea duce prea departe.

Un braț puternic continua să-i bareze drumul și ochii lui Neil străluceau hotărâți, în timp ce o strivise aproape de perete, în ciuda apropierii lui Handley.

– Trebuie să mă duc după Nicky! strigă ea.

Rachel își îndoi genunchii și reuși să se strecoare pe sub brațul lui Neil și să scape. Mișcarea ei bruscă îl luă prin surprindere pe Neil. Așa că Rachel avu timp să traverseze întreg grajdul înainte ca el s-o prindă de braț. Rachel simțea degetele lui strângând-o ca o menghină. Se pregătea s-o oblige să se întoarcă, dar surprinse privirea uimită a lui Handley. Rachel profită de ezitarea lui ca să se degajeze.

– Ai ordonat personal ca Nicky să nu fie niciodată lăsat singur, îi reaminti ea în șoaptă. Precis că a luat-o spre casă. Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să-l prind din urmă.

Timp de o clipă avu impresia că el o va împiedica să plece, în ciuda prezenței lui Handley care nu-și mai ascundea surprinderea, dar renunță și ridică resemnat din umeri. Rachel o luă la fugă. Abia mai respira când îl ajunse pe Nicky. Era gata să întoarcă atunci capul, curioasă să știe dacă Neil ieșise în curte ca să se uite după ea, dar se stăpâni. Puse o mână pe capul băiețelului, îi zâmbi și intră cu el în casă.

*

* *

Acum că Lars se întorsese la Seaways, nu mai încăpea nici o îndoială că Rachel, ca și Nicky, vor avea mult mai puține ocazii să fie împreună cu Neil. Lars urma să-l înlocuiască pe vărul lui în sarcinile lui de „gardă de corp", după cum le numea Rachel. Se întrebase cum va reacționa la înlocuirea lui Neil cu Lars, dar, la drept vorbind, compania celui de al doilea i se părea mai puțin neliniștitoare.

Ninsese de dimineață până seara. Acum căzuse noaptea și frigul promitea îngheț pentru a doua zi. Se înseninase și stelele străluceau pe cerul abia luminat de luna nouă. După ce-l băgase pe Nicky în pat, Rachel cedase insistențelor lui Lars care dorea să facă o plimbare nocturnă până la poarta de intrare a proprietății.

Rachel și Lars mergeau încet pe alee, sub crengile desfrunzite ale arborilor mari. Brusc, o trecu un fior.

– Ți-e frig? întrebă Lars, ca întotdeauna plin de solicitudine.

Fără a-i mai aștepta răspunsul, îi înconjură umerii cu brațul.

– Nu e mai bine?

Rachel zâmbi. Avea niște maniere directe care i se păreau dezarmate.

– De fapt nu-mi este frig, spuse ea malițios, ci doar m-a trecut un fior.

Dar Lars nu-și retrase brațul. Continuară să meargă fără să spună nimic. Tăcerea nopții nu era tulburată decât de zgomotul, înăbușit de zăpadă, al pașilor lor și de țipetele îndepărtate ale unei bufnițe sau cucuvele. Trunchiurile arborilor nu reușeau să-l protejeze de vântul rece. Așa că Rachel aprecia căldura suplimentară oferită de Lars.

– Ce ai făcut în absența mea?

Ea îl privi cu un surâs, clătinând din cap.

– Nimic special. Bineînțeles că e neplăcut faptul că nu mai pot face lungi plimbări cu Nicky, dar...

Se întrerupse, întrebându-se dacă Lars era la curent cu apariția neașteptată a lui Michael Browlett. Ea nu-i vorbise, din lipsă de timp, fiindcă el nu sosise decât târziu după-amiază, dar poate că Neil considerase că e un lucru destul de important ca să-l pună imediat la curent.

– Neil ți-a vorbit despre vizita tatălui lui Nicky?

– Da, mi-a povestit totul, dar nu mă pot împiedica să mă gândesc că acordă o importanță exagerată acestui incident.

– Poate! răspunse ea, fără nici un alt comentariu.

Nu voia să judece atitudinea lui Neil fiindcă nu avea nici o îndoială că binele nepotului lui era mai presus de orice.

– Eu nu mi-am dat seama cine era acel bărbat, îi explica ea. Neil l-a recunoscut după descrierea pe care i-am făcut-o. Ce curios! La început necunoscutul m-a întrebat dacă Neil e cel pe care l-am zărit în depărtare. Deci nu-l mai văzuse niciodată până acum. În acest caz, cum de l-a putut recunoaște Neil?

– Cred că Neil are fotografia lui, dar eu nu l-am văzut niciodată și nici n-a venit vreodată la Seaways, bineînțeles.

– Bineînțeles? Dar de ce? Familia a refuzat să-l primească?

Lars ridică din umeri. În acel moment, o oarecare asprime a atitudinii lui, pe care n-o remarcase niciodată, îi reamintea de Neil.

– Nimeni nu l-a văzut niciodată. Lynn a fugit cu el și el a părăsit-o când a aflat că ea aștepta un copil. Nu cred că Lynn l-a cunoscut mai mult de câteva luni înainte.

Nu asta își închipuise Rachel, în ciuda celor câteva confidențe pe care reușise să le smulgă doamnei Handley. Rămase tăcută, încercând să priceapă cum de Nicky putea fi un copil atât de echilibrat și drăgălaș când viața lui începuse sub niște auspicii atât de proaste.

– Dar de ce? întrebă ea în cele din urmă.

Când văzu că Lars nu înțelegea sensul întrebării ei, adăugă:

– Lynn provenea dintr-o familie bogată. Dacă era un vânător de zestre – cred că asta a fost părerea familiei – nu era nici o problemă dacă soția lui avea un copil. Din contră, asta nu putea decât să-i întărească poziția în cadrul familiei, iar soția lui n-ar fi sărăcit din cauza asta, nu-i așa?

– Da, Lynn era bogată, dar doamna Fran Munger era și mai bogată decât ea. Browlett era actor în Statele Unite, unde primea mici roluri la Hollywood, dar nu atât de mici încât să nu fie remarcat de una dintre cele mai bogate femei din lume. Îl voia și l-a avut. Averea lui Lynn nu putea rivaliza cu a ei!

– Deci, e actor! Nu știam.

– Sau mai degrabă a fost. În ultimii cinci ani din viața lui n-a avut nevoie să joace ca să-și câștige existența. În America ducea o viață de Cresus...

– Și acum s-a întors în Anglia... Mă întreb de ce.

Lars o strânse puțin mai tare și râse amuzat, sărutând-o pe păr.

– Se vede că nu citești rubrica bârfelor mondene... Doamna Fran Munger și-a mai schimbat o dată soțul și acum o lună Michael Browlett a rămas pe drumuri!.

Capitolul 8

Se părea că astăzi va fi cald. Soarele încerca să străpungă ceața care înneca încă tot peisajul. Rachel avea impresia că Seaways era suspendat în mijlocul unui imens nor cenușiu, departe de restul lumii. Era o senzație ciudată și pe Rachel o trecu un fior în timp ce se îmbrăca, reamintindu-și de misterul care bântuia această casă veche.

Stând așezată în fața toaletei, își peria părul lăsându-și mintea să vagabondeze. Se gândea la Michael Browlett, tatăl lui Nicky, și se întreba dacă va încerca să obțină custodia fiului său, acum că averea acestuia îi era necesară. Ar fi destul de puțin probabil, gândea ea, ca tribunalul să dea curs reclamațiilor unui tată care nu-și văzuse niciodată fiul, sau nici măcar nu încercase să-l cunoască înainte să fie împins de dificultățile financiare.

Gândurile ei se îndreptară apoi spre Neil. Ce s-ar întâmpla dacă pretențiile fostului său cumnat ar fi recunoscute de justiție? Va suferi enorm dacă-l va pierde pe Nicky. Această

eventualitate îi trezea compasiunea. Ceva mai târziu, în timp ce se ocupa de hainele lui Nicky, își dădu seama cât de mult o va afecta acest lucru și pe ea personal. Nu numai pentru că se atașase foarte mult de copil în cursul acestor luni petrecute împreună, dar și fiindcă, dacă Nicky dispărea, nu vor mai avea nevoie de ea la Seaways. Gândul ăsta o făcu să devină melancolică, mai ales că își dădea seama că indiferent ce s-ar întâmpla acum, va trebui să plece oricum când copilul va crește.

După ce-l îmbrăcă pe Nicky, coborî în urma băiețelului care sărea din treaptă în treaptă, după cum obișnuia. Pentru prima dată se întrebă serios ce va face când va fi obligată să părăsească Seaways. La școală învățase că e preferabil ca o guvernantă profesionistă să nu se atașeze prea mult de copilul de care se ocupa, dar ea avea impresia că face dintotdeauna parte din Seaways și din familia care-l locuia. Acest gând o tulbura nespus și își mărturisea că ideea că nu-l va mai putea vedea pe Neil, după ce el nu va mai avea nevoie de ea, îi era absolut insuportabilă.

Nicky dăduse buzna în sufragerie cu energia lui obișnuită. După ce-i urase o zi bună unchiului său, se cocoțase pe scaunul lui înainte de sosirea lui Rachel. Tânăra se miră că l-a găsit singur pe Neil, fiindcă de obicei, în momentul când ajungea ea cu Nicky, Lars și Neil aproape că-și terminau micul dejun. Dar în acea zi, Neil abia se apucase de mâncat.

Acesta ridică din sprâncene, își consultă ceasul apoi, ca și cum se îndoia de exactitatea orei indicate, privi și pendula de pe șemineu.

– Bună! spuse el zâmbind. Astăzi l-ai bătut pe Lars. Ai coborât foarte devreme!

Rachel legă un șervet în jurul gâtului lui Nicky apoi aruncă la rândul ei o privire la ceasul de la mână și spre pendulă.

– Ceasul meu o ia mult înainte, șopti ea visătoare. Nu mi-am dat seama că e atât de devreme.

Îl privi pe Neil cu o umbră de zâmbet și-l întrebă:

– Sper că nu te deranjează dacă luăm micul dejun în compania ta.

El o privi lung, în timp ce-și dădea la o parte șuvițele de păr căzute pe frunte.

– Câtuși de puțin, îi răspunse Neil în cele din urmă. Numai să nu fii tu dezamăgită de absența lui Lars.

Rachel se hotărî să nu răspundă la provocare. Se mulțumi să spună cu o voce egală:

– Bineînțeles că nu! De ce-aș fi? Mai ales că Lars își va face în curând apariția.

– Și o să-l ia pe Nicky la plimbare cu poneiul, completă Neil.

Apoi reîncepu să mănânce în tăcere, în timp ce Rachel se ocupa de Nicky. Ceva mai târziu, în timp ce se apuca și ea de mâncat, Neil reveni la Lars.

– Mă mir că Lars nu te-a învățat încă să călărești.

După câteva secunde adăugă:

– Dacă ar fi făcut-o, i-ai putea însoți în plimbările lor.

– De fapt m-am gândit la asta, dar mi-am amintit că n-ai fi de acord.

Neil ridică întrebător din sprâncene și o privi drept în ochi. Ea îi susținu privirea cât de mult putu.

– Adevărat? Și cine ți-a băgat asta în cap?

– În primul rând fiindcă sunt caii tăi. Pe urmă, fiindcă nu mă plătești ca să iau lecții de echitație.

Timp de o clipă el nu spuse nimic, rămânând cu nasul în farfurie, apoi ridică brusc capul exact în aceeași clipă când Rachel se decisese să-l privească. Se înroși, în timp ce încerca să-și controleze bătăile inimii.

– Ai avut întotdeauna o părere proastă despre mine, nu-i așa, Rachel? se interesă el cu o voce blândă.

Tânăra păstră tăcerea. Atunci el adăugă pe același ton:

– Chiar crezi că ți-aș putea interzice să înveți să călărești fiindcă lucrezi pentru mine? Dacă înțeleg bine, mă consideri în continuare un dictator...

– Deloc! Te asigur...

Rachel se simțea jenată. Își dăduse seama că Nicky începuse să fie interesat de conversația lor, dar nu voia totuși să lase fără răspuns această ultimă remarcă lui Neil.

– De fapt ai spus, chiar în momentul când m-ai angajat, că nu vezi de ce m-ai plăti ca să învăț!

Neil zâmbi cu amărăciune și replică pe un ton rece:

– Dacă-mi amintesc bine, te-am întrebat dacă tu consideri că ar trebui să te plătesc pentru a-ți permite să capeți experiența profesională care-ți lipsea. Ar fi trebuit să-mi închipui că o să-mi reproșezi asta într-o bună zi!

Rachel se înroșise ca focul.

– Îmi pare rău, spuse ea cu o voce timidă, aș fi făcut mai bine să tac.

Neil râse ironic.

– Da, dar până la urmă n-ai putut rezista.

El o privi un moment cu o curiozitate amuzată, apoi se întunecă la față.

– Presupun că Lars cunoaște motivele care te împiedică să înveți să călărești. I-ai explicat că din cauza mea, nu-i așa?

– Nu s-a pus problema. Lars nu mi-a propus și nici nu sunt sigură că aș fi amatoare. Dar bineînțeles că mi-ar face plăcere să-i însoțesc pe Lars și Nicky.

Rachel nu-și putu ascunde emoția. Lăsă jos linguriță, cu o mână tremurătoare, lovind ceașca.

– Dacă mi-o ceri, bineînțeles, reuși ea să spună dintr-o suflare.

El zâmbi din nou privind-o cu o intensitate jenantă, ochii lui întârziind pe buzele ei. Inima lui Rachel bătea să se rupă și era roșie ca para focului la față, din cauza încurcăturii.

– M-am gândit să mă duc în dimineața asta la Mergeton, și dacă ai vrea...

Își lăsă fraza în suspensie fiindcă Lars tocmai deschidea ușa. Rachel rosti un scurt salut și înhăță linguriță, jenată la ideea că Lars i-a remarcat jena. După o clipă, Nicky îl întrebă pe Lars dacă vor călări împreună și flecăreala lui destinse atmosfera. Apoi Rachel observă brusc că Neil își băuse cafeaua și nici măcar nu se atinsese de sandvișuri.

Se ridică, șopti un cuvânt de scuză, îi recomandă lui Nicky să fie cuminte și se îndreptă spre ușă. Rachel era necăjită că Neil nu-i aruncase nici măcar o privire înainte de a pleca. Ar fi dorit nespus de mult să știe exact ce se pregătea să-i spună când intrase Lars, fapt ce-l făcuse să se întrerupă. Îi vorbise despre Mergeton și ea era aproape sigură că voia să-i propună să-l însoțească acolo. Ar fi acceptat bucuroasă, dar nu-i convenea deloc că el renunțase la această idee imediat ce apăruse Lars. „Poate mai crede și acum că sunt îndrăgostită de vărul lui“ gândi ea.

*
* *

Lui Rachel îi făcea plăcere prezența lui Lars la Seaways, dar își dădea seama că Neil îi lipsea mai mult decât și-ar fi putut închipui. Îi venea greu să-și analizeze sentimentele față de el, dar trebuia să recunoacă faptul că o tulbura mai mult decât Lars. Nimeni până acum nu mai reușise să-i răscolească astfel simțurile.

Și nu reușea nici acum să înțeleagă prea bine relațiile dintre cei doi veri. Păreau să se iubească și să se deteste totodată. Li se întâmpla să se certe violent, după cum auzise, ceea ce nu-l împiedica pe Lars să revină adesea la Seaways unde era întotdeauna bine primit. Legăturile de sânge erau probabil foarte puternice, fiindcă nici relația dintre Lynn și Lars nu-i făcuse să se certe. Lui Rachel i se părea că se comportă mai mult ca frații decât ca niște veri.

De când se întorsese Lars, timpul se ameliorase. Era aproape primăvăratec, deși ceața care venea din direcția mării acoperea câmpia aproape în fiecare zi. Viața se desfășura la fel ca înainte. Nicky mergea aproape în fiecare zi să călărească împreună cu Lars. Câteodată li se alătura și Neil pentru o plimbare de scurtă durată. Rachel nu suflase nici un cuvânt despre propunerea lui Neil de a o lua cu el la Mergeton, deși ghicise că asta dorise el să-i spună. Spera că Nicky nu-și dăduse seama, fiindcă dacă ar face cea mai mică aluzie în fața lui Lars, acesta nu se va abține de la comentarii. Și, inexplicabil, această perspectivă o îngrijora.

– Ar trebui să mai mergem la Mergeton, îi sugeră Lars.

Rachel dădu din cap, fără să fi auzit însă ce-i spusese.

– Dar nu imediat, adăugă el repede când își dădu seama că Nicky se pregătea să-i pretindă să plece imediat. Mi-ar plăcea să ne petrecem acolo întreaga zi. Astăzi s-a făcut deja prea târziu.

– Atunci mâine? propuse Nicky, fierbând de nerăbdare.

– Poate, băiete, dacă și Rachel dorește asta.

Lars îi răspunsese lui Nicky, privind-o însă cu coada ochiului pe Rachel. Neil va fi în mod sigur de acord să meargă toți trei la Mergeton. Această ieșire ar fi o fericită schimbare a rutinei vieții lor zilnice, fiindcă Neil își menținuse interdicția de a se îndepărta de casă dacă el sau Handley nu erau prin apropiere. Cei doi bărbați fiind mereu ocupați, Rachel îndrăznise destul de rar să le ceară să-i însoțească. Așa că se smulse din visarea ei și-i răspunse lui Lars:

– O să merg cu plăcere, ar fi bine să mergem undeva întreaga zi.

Lars o privi zâmbind ironic.

– Deci Neil nu te-a dus nicăieri?

Rachel scutură din cap.

– Are altceva de făcut decât să mă scoată pe mine, replică ea pe un ton defensiv.

Probabil că răspunsese mai înțepată decât ar fi vrut, fiindcă Lars o privea fără să-și disimuleze surpriza.

– Neil e întotdeauna foarte ocupat și eu sunt în stare să mă duc și singură în oraș în timpul liber, dacă am chef. Dacă aș fi vrut să-l duc pe Nicky undeva, Neil ne-ar fi însoțit cu plăcere, numai că nu i-am cerut asta fiindcă ne simțim foarte bine aici.

Lars se încruntase și o privea cu un aer mirat.

– Deci, iată-te acum și apărătoarea lui Neil! Ce surpriză... întotdeauna m-am gândit că el și tu...

Își sublinie fraza cu un gest al cărui sens era clar. În fața acestei aluzii privind vechiul antagonism între Neil și ea, Rachel nu-și putu stăpâni un zâmbet încurcat. Avea obrajii în flăcări și se bucura că Nicky fugea în fața lor și nu-i putea auzi.

– Nu sunt apărătorul nimănui, obiectă ea controlându-și cu grijă vocea, nevrând să-și trădeze tulburarea, ți-am prezentat pur și simplu lucrurile. Neil n-are nici o obligație să mă scoată undeva și dacă doresc să mă îndepărtez de casă împreună cu Nicky, nu-mi rămâne decât să solicit prezența unui însoțitor.

Lars râse și-i înconjură umerii cu brațul, trăgând-o cu tandrețe spre el.

– Nici eu n-am vreo obligație, dar aș dori să ies cu tine doar din plăcere. Credeam că și Neil a avut aceeași idee.

– Neil este patronul meu, spuse ea zâmbind, ceea ce nu este și cazul tău.

– În consecință, sunt mai îndreptățit ca să-ți țin companie, replică el cu o sinceritate dezarmantă.

Îi zâmbi și adăugă, strângând-o mai tare:

– După cum am și intenția s-o fac.

Remarca lui îi reaminti lui Rachel de sărutarea lui Neil, așa că se îndepărtă de Lars.

– Rămâne de văzut, spuse ea gânditoare.

Lars nu se lăsă descurajat și continuă:

– De exemplu, dacă eram în locul lui, te-aș fi luat azi la Mergeton, chiar dacă mă duceam acolo pentru afaceri și chiar dacă trebuia să-l luăm pe Nicky cu noi.

Rachel fu gata să-i explice că fusese gata să se întâmple așa, dar reuși să-și țină gura.

– E greu de crezut că ia pasageri când are întâlniri de afaceri, se mărgini ea să răspundă.

Lars o strânse cu putere, râzând.

– Ei bine! Totul e în avantajul meu.

O sărută apoi ușor pe obraz.

– În timp ce Neil se ocupă de afacerile financiare ale lui Nicky, eu mă ocup de tine.

– Afacerile lui *Nicky?*

Rachel îl privi cu curiozitae. Niciodată nu-i trecuse prin minte că Nicky ar putea fi bogat. Nu văzuse în el decât un biet orfan, dar înțelegea acum că putea avea și mulți bani. Mama lui fusese probabil la fel de bogată ca și Neil. În calitatea sa de tutore, acesta avea responsabilitatea de a administra averea nepotului său.

– N-ai înțeles că Nicky a moștenit banii mamei sale?

– Nici nu m-am gândit la asta. Pentru mine, Nicky era un biet copil care a avut norocul ca Neil să se ocupe de el, dar acum înțeleg că este un biet copil bogat.

– Da, cam așa stau lucrurile. Și zi de zi e mai bogat, după felul cum Neil se ocupă de afacerile lui. Într-un anumit sens, are noroc că Neil e singurul administrator al averii. E mai la adăpost din punct de vedere financiar decât pe vremea când trăia Lynn.

Încă o indicație, gândi ea, despre genul de viață pe care l-a dus Nicky cu mama lui. Mergea tăcută alături de el, pierdută în gândurile ei. Nicky se juca ceva mai încolo și ea se întreba ce va mai afla despre el și mama lui. Avea impresia că nu auzise încă ce era mai rău. Începu să se gândească la Lars. Aflat în aceeași situație ca Neil, ar fi avut dorința și curajul să se ocupe de copil

cu o asemenea abnegație? Se îndoia. În același moment își dădu seama că Lars o privea. Se întoarse spre el și-i zâmbi.

– Vrei să ne așezăm puțin? îi propuse el arătându-i un mic zid de cărămidă aflat în apropiere de intrarea casei.

Ea acceptă și se instalară unul lângă celălalt. Lars se apropie de ea și-i încercui talia cu brațul. Nu departe de ei, Nicky se juca printre tufișuri, prea plin de energie pentru a avea chef să se odihnească. Trecuse la jocul lui favorit, imitând zgomotul făcut de motoarele avionului sau automobilului.

– De ce crezi că Michael Browlett manifestă brusc un asemenea interes pentru fiul lui? o întrebă el.

Rachel clătină neîncrezătoare din cap.

– Vrei să zici că...

Se întrerupse pentru a-i arunca o privire întrebătoare. Îi venea greu să-și închipuie că tatăl lui Nicky putea fi atât de materialist, dar trebuia să privească adevărul în față.

– În noua lui situație, trebuie să-și găsească alte resurse financiare, îi reaminti el cu brutalitate.

– Nu m-am gândit la asta, dar presupun că e capabil s-o facă. Dacă ar putea face în așa fel încât să i se acorde custodia fiului său...

– Ar pune mâna pe o mină de aur. Neil a investit cu multă abilitate banii nepotului său, îi explică Lars.

– În interesul lui Nicky însă. El n-ar fi făcut niciodată altceva... cu banii copilului. Nu e genul lui Neil, răspunse ea agitată.

– Nu e genul lui Neil, repetă Lars ironic.

O întoarse pe Rachel spre el și o privi îndelung cu ochii lui albaștri, ca și cum încerca să citească în inima ei. „Mai devreme sau mai târziu va face din nou o glumă despre felul cum îi iau apărarea lui Neil“ își spuse ea, dar reacția ei fusese instinctivă

și nu și-o putuse controla. Știa că i se înroșiseră obrajii, că vântul rece nu era singurul vinovat pentru asta și că nimic nu scăpase privirilor inchizitoare ale lui Lars.

O ținea strâns lipită de el. Rachel nu se putea abține să facă o comparație cu îmbrățișarea lui Neil.

Lars era tânăr și frumos, nu-i era deloc indiferent, dar nu-i aprindea simțurile așa cum o făcea Neil. Și nu îndrăznea să se întrebe de ce.

El îi ridică bărbia cu un deget și-și cufundă privirea în ochii ei, apoi și-o îndreptă spre gură. Pronunță cu o voce mângâietoare, atât de încet încât Nicky n-ar fi putut auzi nici un cuvânt chia dacă ar fi fost mai aproape:

– Rachel, ești foarte frumoasă, mult prea frumoasă pentru a te înmormânta aici!

– Dar nu m-am înmormântat aici! Știi bine cât de mult iubesc Seaways.

– Iar eu te iubesc pe tine!

Își făcuse declarația pe un ton sigur, categoric. În ciuda blândeții din vocea lui, Rachel nu putea crede că fusese sincer. Îl privea neîncrezătoare, cu ochii mari. Simțea căldura respirației lui pe buzele ei și inima începu să-i bată nebunește. Încercă să-și întoarcă puțin capul pentru a scăpa de privirea lui insistentă, dar el o prinse de bărbie ca s-o împiedice.

– Lars!

Nu-și putea stăpâni tremurul din voce, în ciuda eforturilor ei.

– În total abia ne-am văzut trei săptămâni. E prea puțin.

– Pentru mine e destul, spuse el, aproape atingându-i gura cu buzele. Doar nu crezi, scumpa mea, că eu o să-mi pierd timpul ca Neil. Te-a avut numai pentru el atâtea săptămâni și n-a știut să profite de ocazie. N-am intenția să-l imit.

– Nu, Lars, te rog!

Reuși să se degajeze, apoi îl privi cu niște ochi strălucitori, plini de îngrijorare. Reuși să-și revină și declară:

– Și tu îmi placi, Lars, ca să fiu sinceră, te găsesc chiar foarte atrăgător, dar refuz să mă las astfel tratată, de parcă părerea mea n-ar conta deloc.

– Dar contează, cum să nu, răspunse el pe un ton grav. Știu că și tu mă iubești. Deci totul e foarte simplu.

Lui Rachel îi era frică să se lase antrenată într-o situație pe care n-ar putea s-o controleze. Se crispă și ripostă pe un ton mai ferm:

– Ți-am spus că îmi placi, Lars, și nimic mai mult. Dragostea nu are nici o legătură cu asta.

El o ținea strâns în brațe, cu ochii strălucitori, cu gura foarte aproape de a ei.

– O să te conving, șopti el. Vreau să vii cu mine în Suedia. Da, scumpa mea Rachel?

Tânăra se gândi la discuția avută cu Neil în grajd. „Lars crede că nu trebuie decât să ridice degetul mic ca să-i cazi în brațe“ prezisese el. Și ea negase, dar uite că exact asta se petrecea. Invitația lui Lars nu lăsa nici o îndoială în privința asta: era sigur că ea nu va pierde ocazia.

– Nu fi caraghios, știi prea bine că nu te pot însoți în Suedia.

– Nu văd ce te-ar putea împiedica, dacă așa ai chef. Nu ți se poate pretinde să lucrezi un an întreg fără să-ți iei concediu. Când vei fi cu mine, o să fac totul ca să te conving că mă iubești. Lasă-mă cel puțin să încerc. Vrei?

– Oh, Lars! Fii te rog rezonabil!

Nu reușea să-și dea seama dacă el flirta sau era cu adevărat serios.

– Nu te cunosc de destul de mult timp ca să fac așa ceva. Nici nu se pune problema să merg cu tine în Suedia.

– Deci preferi să rămâi aici cu Neil?

Lars vorbise calm, dar ea simțise în vocea lui că era pus pe ceartă. Întrebarea lui atingea o coardă sensibilă, dar Rachel nu era pregătită să recunoască în fața lui că, dacă trebuia să aleagă, prefera să rămână la Seaways cu Neil.

– Țin să-mi păstrez o situație care îmi convine, spuse ea pe un ton pe care și-l dorea detașat. Neil este un patron foarte bun și mă simt foarte fericită aici.

– Felul în care îți petreci concediul nu-l interesează. Vino cu mine și sunt convins că atunci vei vedea lucrurile la fel ca mine.

Rachel îi susținu privirea fără să clipească. Își reamintea de cearta violentă pe care o surprinsese într-o dimineață, când Neil îl sfătuise pe vărul lui să nu meargă prea departe cu ea. Lars răspunsese atunci că ea, Rachel, nu este Lynn. Pentru prima oară se întrebă dacă Lars nu-i făcuse aceeași propunere și lui Lynn și aceasta fusese mai ușor de convins.

– Nu, Lars, n-o să vin. În primul rând, Neil va înțelege că nu e vorba de o simplă vacanță.

– Încă o dată îți spun că asta nu-l privește!

Ochii lui Lars străluceau de enervare în fața acestei neașteptate rezistențe. Începu să-i mângâie cu blândețe obrazul și-i șopti la ureche:

– Bineînțeles că știi la fel de bine ca și mine că nu va fi vorba de o simplă vacanță, dar faptul că Neil va bănui asta nu are nici o importanță. Dacă ai chef să vii, nu se va putea opune.

– Puțin îi pasă de ceea ce fac eu!

Lars începu să râdă.

– Te asigur că nu-i e deloc indiferent.

Ea dădu la o parte mâna lui Lars și-l privi, simțind că inima îi bate mai cu putere. Ce dorise să spună de fapt? Nu era sigură că înțelesese bine.

– Sigur că nu-i este indiferent. S-ar putea gândi că nu mai are nevoie de serviciile mele și asta nu mi-ar conveni deloc.

– Hai, Rachel, doar nu...

Dar ea își privi ceasul și rosti cu o voce fermă:

– E timpul să ne întoarcem, a început să se facă frig și Nicky...

Își dădu brusc seama că nu-l mai auzise pe Nicky de câteva clipe. Probabil că renunțase să se mai joace de-a avionul și se găsea ceva mai încolo, printre tufișuri.

– Nicky! strigă ea.

Băiețelul nu răspunse. Se ridică, nespus de îngrijorată și strigă din nou, din răsputeri:

– Nicky!

Lars se ridică la rândul lui și i se alătură:

– Nicky! Nicky!

Nici un răspuns. Nu se auzea decât șuieratul vântului printre crengi și zgomotul unei mașini care se îndepărta.

Capitolul 9

Trecuseră mai puțin de două ore de când Rachel și Lars îl strigaseră în zadar pe Nicky. Dar pentru ea însemna o eternitate. Niște cearcăne mari îi subliniau ochii plini de lacrimi. Privea în gol, năucită de ceea ce se întâmplase. Lars stătea lângă ea. Rachel îi aruncă o privire disperată.

Neliniștea marca și trăsăturile lui Lars. Era palid și-și pierduse de tot frumoasa lui încredere în sine. Lui Rachel nu-i venea să creadă că același bărbat îi ceruse cu puțin timp înainte, cu un aer atât de decis, să-l însoțească în Suedia. Trufia părea să-l fi părăsit cu desăvârșire și frumosul lui chip părea descompus.

Stăteau în picioare în mijlocul holului, complet derutați. Nici unul nici celălalt nu îndrăznea să-și formuleze gândurile. Lars își trecu mașinal o mână prin ciuful blond, un gest care i-l reaminti lui Rachel pe Neil, care-l făcea adeseori. Amintindu-și de Neil, se simți cuprinsă de panică. Faptul că va trebui să-l anunțe această veste proastă o făcea să tremure mai mult decât evenimentul în sine.

Trebuia să privească adevărul în față. Nicky dispăruse. Fuseseră de ajuns câteva minute, timp în care Lars îi propunea să plece împreună în Suedia, pentru ca băiețelul să se îndepărteze. Prinsă de discuție, prea preocupată să-și analizeze propriile emoții contradictorii, nu remarcase faptul că Nicky încetase să se mai joace de-a avionul și nu mai făcea zgomot.

Abia după ce-l strigaseră în zadar, după ce căutaseră prin tufișurile unde s-ar fi putut ascunde în joacă, Lars și Rachel începuseră să-și dea seama de îngrozitorul adevăr. Pentru Rachel, cel mai rău era faptul că făcuse exact ceea ce-i interzisese Neil. Îl lăsase pe Nicky să se joace singur, într-un loc unde nu-l putea supraveghea. Neil n-o va ierta niciodată pentru neglijența ei. Îi trădase încrederea pe care el i-o acordase din plin. Niciodată nu se mai simțise Rachel atât de nenorocită.

Lars și Rachel crezuseră la început că băiețelul se prefăcea că nu-i acolo, deși în general era ascultător. După ce-l chemaseră pe Handley în ajutor și toate căutările lor rămăseseră fără nici un rezultat, devenise evident faptul că Nicky nu se găsea nicăieri la Seaways. Nu le mai rămânea decât să-l informeze de asta pe Neil când se va întoarce.

Auzind zgomotul mașinii care se apropia de casă, Rachel începu să tremure, cuprinsă din nou de panică. „Nu numai că se va înfuria, gândi ea, dar durerea lui va fi imensă". Își îndreptă privirea îngrijorată spre Lars.

– Nu pot, șopti ea, nu știu cum să-l anunț, Lars.

I se părea mai în vârstă acum. Cutele adânci din jurul gurii dezvăluiau o îngrijorare egală cu a ei. Îi puse mâna pe umăr pentru a o liniști.

– Lasă-mă pe mine, Rachel, mă ocup eu de asta.

Remarcă atunci că accentul lui era mai pronunțat ca niciodată și se întrebă dacă se simțea și el cuprins de panică la perspectiva de a trebui să-și informeze vărul despre ceea ce se întâmplase. Rachel se considera singura vinovată, deci ea trebuia să-i vorbească lui Neil. Cu ochii înceţoșați de lacrimi, se întoarse spre Lars și-i șopti:

– Nu, eu trebuie să fac asta, eu răspundeam de Nicky.

Lars ar fi vrut s-o contrazică, dar nu mai avu timp fiindcă Neil deschisese ușa. Pentru a-și vizita bancherii, îmbrăcase un costum de oraș, care-l făcea să pară și mai impresionant ca de obicei. Aruncă mai întâi o privire rapidă spre Lars, apoi se întoarse către Rachel care era însăși imaginea disperării.

– Ce s-a întâmplat? îi întrebă el cu o voce albă, manifestând o resemnare mult mai cumplită decât ar fi fost explozia de mânie la care se așteptase Rachel. Pentru numele Cerului, Rachel, ce s-a întâmplat?

– Nicky...

Nu putu continua, fiindcă izbucnise în hohote de plâns. Neil, aflat în apropierea ei, rămăsese stană de piatră, cu privirea goală. Își adună ultimele puteri și încercă să-i explice.

– Nicky a...

Cuvintele îi muriră pe buze din cauza fricii. Clătină din cap, pierzându-și orice urmă de curaj.

– Continuă!

Neil o înșfăcase de umeri și o scutura. Degetele lui de oțel îi făceau rău și Rachel plângea din ce în ce mai tare.

– Unde este Nicky? Rachel, unde este Nicky? Ce i s-a întâmplat?

Îi arunca în față o întrebare după alta, dar Rachel, hohotind de plâns, era incapabilă să mai pronunțe vreun cuvânt. Lars răspunse în cele din urmă în locul ei:

– Nicky a dispărut, Neil!

Neil își întoarse capul spre el și-l privi cu niște ochi ca de gheață, cu maxilarele crispate, fără să-i dea totuși drumul lui Rachel.

– Cum? întrebă el cu o voce plină de reproșuri, cum a putut dispărea când erați doi ca să-l supravegheați?

Lars îi aruncă lui Rachel o privire piezișă, mai semnificativă decât o frază lungă. Ochii lui Neil străluceau ca jăraticul și vocea lui căpătă o duritate de oțel.

– Înțeleg! Bineînțeles că aveați ceva mai bun de făcut, nu-i așa?

– Neil, te rog! exclamă Rachel, lucrurile nu s-au petrecut așa cum crezi tu...

El o întrerupse cu asprime:

– Taci! Explicațiile tale nu prezintă nici un interes pentru mine. Singurul lucru important acum este să-l găsesc pe Nicky. Presupun că ați scotocit toată casa și proprietatea. V-ați gândit să alertați poliția?

Copleșită, Rachel nu scoase nici un cuvânt. Înțelegând perfect la ce se gândea vărul lui, Lars răspunse:

– Crezi că trebuie să cerem intervenția poliției? Dacă Nicky...

– Îți închipui că Nicky... Nu fi idiot! Știi foarte bine cu cine este. Trebuie neapărat să-i prindem. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Oh, nu!

Rachel își duse mâna la gură și-l privi pe Neil cu ochii holbați, refuzând încă să accepte evidența. Neil o privi o clipă, cu un aer disprețuitor. Rachel se simțea atât de nefericită încât ar fi vrut s-o înghită pământul.

– Deci nu ești de acord să apelăm la poliție, domnișoară Carson? Poate că ai o idee mai bună?

– Nu, n-am nici o idee, dar dacă Nicky e cu...

– Da, este cu tatăl lui, nu mai încape nici o îndoială. Asta voiai, nu-i așa? Probabil că ai învățat la școală că nimeni nu poate să înlocuiască un tată legitim, oricât de ticălos ar fi el. Presupun că asta este convingerea ta intimă!

Rachel primi sarcasmele lui Neil ca pe o palmă. Tremura ca o frunză și era înghețată până la oase. Disperarea ei nu avea margini.

– Știi bine că nu l-aș fi lăsat dinadins pe Nicky să plece cu el. Doar nu poți crede asta, Neil!

– Sunt obligat să cred ceea ce văd, replică Neil cu asprime. Nicky a dispărut și asta e de ajuns ca să-mi dea dreptate. Ar fi trebuit să fiu mai prudent. Intențiile lui Michael Browlett erau totuși destul de clare, din ziua în care l-ați întâlnit. Probabil că de atunci n-a părăsit regiunea și a dat târcoale în permanență în jurul Seaways-ului, pândind ocazia favorabilă. Și în după-amiaza asta i-ați oferit-o pe tavă!

– Dar...

Chinuită, Rachel își mușca buzele până la sânge.

– Dacă el îl are pe Nicky, cum speră să-l poată păstra? Niciodată un tribunal n-ar decide să-i fie încredințat lui, după atâția ani și după felul cum s-a comportat, nu-i așa, Neil?

Umbra unui zâmbet trecu fugitiv pe chipul lui Neil.

– El nici nu dorește să-l păstreze pe Nicky. Speră doar să-i dau o sumă mare de bani pentru a-l putea lua înapoi. E o răpire, dar justiția n-o va putea considera astfel, fiindcă e vorba de tatăl lui Nicky. Michael Browlett știe prea bine că aș fi gata să-i dau întreaga moștenire a fiului său, până la ultimul penny, pentru a evita ca bietul băiețel să sufere în cursul unui proces care ar decide în custodia cui să se afle.

Neil se pregătea să continue, dar apoi se răzgândi. După o ultimă privire disprețuitoare aruncată în direcția lui Rachel, traversă holul ca să dea un telefon.

Rachel nu se mișcă din loc în timp ce Neil vorbea cu polițiștii. Iar Lars nu făcu nici un gest pentru a o consola. Nu era momentul să-i dovedească tandrețea lui, deși Rachel ar fi simțit nevoia, fiindcă un Neil nervos se afla la doi pași de ei. Și oricum, tânăra era de neconsolat.

Își repeta mereu că totul se întâmplase din vina ei, chiar dacă, într-un anumit fel, Lars nu era chiar absolut nevinovat. Dar Nicky îi fusese încredințat ei. Și ea comisese greșeala de neiertat de a se lăsa atât de absorbită de discuția cu Lars încât uitase complet de îndatoririle ei față de copil. Cel mai rău lucru era că Neil prezisese evenimentul și că ea se purtase în așa fel încât prezicerile lui se îndepliniseră.

Neil închisese telefonul și se sprijini cu amândouă mâinile de măsuță. Rachel remarcă faptul că degetele i se albiseră, atât de tare o strângea. După o clipă se întoarse spre Lars și Rachel, fără a-și părăsi însă locul. Niște cearcăne mari îi subliniau ochii și aerul lui sever abia reușea să-i disimuleze îngrijorarea care-l rodea. Rachel ar fi dorit atât de mult să-l poată încuraja...

– Neil!

Făcu un pas spre el, dar se opri când îi întâlni privirea ostilă. Întrebă cu o voce rece:

– Unde vă aflați când a dispărut Nicky?

Rachel îi aruncă instinctiv o privire lui Lars înainte de a răspunde:

– În grădină, în fața casei.

Își umezi buzele înainte de a adăuga:

– Eram așezați pe zidul acela scund, iar Nicky se juca printre tufe. Stăteam de vorbă când...

Neil o întrerupse rânjind:

– Aha! Deci vorbeați?

Sarcasmul lui o răni mai mult decât și-ar fi putut închipui. Rachel simți că i se rupe inima, dar îi susținu privirea.

– Exact, stăteam de vorbă, ceea ce ne-a împiedicat să observăm că nu-l mai auzeam jucându-se.

Neil, neînțelegând ce voia ea să spună prin asta, își ridică întrebător sprâncenele.

– Vorbesc de zgomotele acelea ca de motor pe care le face când se joacă de-a avionul. Numai când l-am strigat am...

Își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Frumoșii ei ochi erau plini de lacrimi, dar Neil nu se lăsă înduioșat de înfățișarea ei vrednică de milă.

– Vrei să zici când ți-ai adus în sfârșit aminte de responsabilitatea pe care o aveai față de el!

Ochii lui Rachel scânteiau de indignare, dar Lars fu cel care vorbi cel dintâi, cu o voce tremurând de emoție.

– Sunt vinovat la fel de mult ca și Rachel!

Neil îl privi cu severitate, apoi remarcă după o clipă cu o voce rece:

– Îmi dau perfect seama de asta. Ceea ce dovedește că n-ar fi trebuit să am încredere în nici unul dintre voi. Credeam că atunci când ești tu aici, pot s-o las pe Rachel singură cu Nicky. Ea m-a asigurat mereu că totul e în regulă și eu am crezut-o. Se pare că m-am înșelat.

– Neil, ce naiba!

Lars strângea din pumni și Rachel avu impresia că se va arunca asupra vărului său. Se rugă în gând ca cearta să nu degenereze. Lars se stăpâni, scoase un oftat din adâncul pieptului, clătină din cap și-l privi pe Neil cu un aer grav.

– Nu căuta s-o pedepsești și mai mult, spuse el cu o voce ciudat de calmă. N-a facilitat în mod deliberat dispariția lui Nicky. Îți dai și tu singur seama de asta.

– S-o pedepsesc? Dar ce am făcut ca s-o pedepsesc?

Neil o privea cu ochii goliți de orice expresie, mai înspăimântători decât dacă ar fi strălucit de mânie. Rachel tremura din toate încheieturile, disperată la culme. Lars, care înțelesese cât de ușor o putea răni Neil, încercă să intervină în favoarea ei.

– Chiar nu înțelegi? Sunt la fel de vinovat ca Rachel. Nu mai poți continua să...

Expresia lui Neil rămăsese neschimbată. Probabil că nici nu auzise ce îi spusese Lars. Acesta făcu un gest resemnat și o privi pe Rachel plin de compasiune.

Tânăra îl privi la rândul ei pe Lars și murmură copleșită:

– Nu mai încerca, Lars, tot n-are nici o importanță.

Pe urmă îl privi îndelung pe Neil, ca pentru a-i cerși puțină milă. Dar el își păstră în continuare aceeași privire goală ca și cum refuza să simtă altceva în afară de imensa durere provo-

cată de dispariția lui Nicky. Rachel se întoarse pentru a nu-i mai oferi mult timp spectacolul durerii ei și fugi din cameră plângând.

*
* *

Poliția se arătă binevoitoare. Rachel trebui să descrie hainele pe care le purta Nicky, să explice când și unde se afla când îl văzuse pentru ultima dată și să încerce să evalueze timpul trecut până când își dăduse seama de dispariția lui. Trecu prin toate astea ca prin vis. În subconștientul ei, refuza și acum să admită că Nicky fusese răpit.

Lars dădu răspunsuri asemănătoare cu Rachel. Neil asistă la întreg interogatoriul, neintervenind niciodată, dar manifestându-și nerăbdarea de câte ori răspunsul vreunuia dintre ei era prea vag sau dat cu întârziere. Nu-i adresă niciodată lui Rachel o privire de compasiune sau de încurajare, de care ar fi avut atâta nevoie.

După ce poliția plecă, doamna Handley veni să întrebe dacă trebuia să servească cina ca de obicei. Menajera, care avea ochii umflați de plâns, îi aruncă o privire plină de reproșuri lui Rachel. Ideea de a cina ca și cum nimic nu se întâmplase îi displăcu lui Rachel, dar se părea că Neil, ca și Lars, credea că respectarea rutinei zilnice e binevenită pentru starea lor de spirit. Fu deci obligată să li se alăture. Rachel mâncă în tăcere, scaunul gol al lui Nicky de alături de ea reamintindu-i continuu dispariția lui.

Lars se uită la ea de două sau trei ori, dar tânăra îi evită cu grijă privirea. Cei doi bărbați discutară tot timpul despre cele

câteva minute care precedaseră dispariția lui Nicky, trecând cu grijă în revistă toate aspectele. Abia se abținea să nu le strige să tacă. Ceva mai târziu, Lars spuse pe un ton care se voia liniștitor:

– Nu poate spera să-l ia cu el în străinătate.

Pentru prima dată, Rachel cântări toate consecințele posibile ale imprudenței sale de neiertat.

– Nici nu va încerca, răspunse Neil cu o voce lipsită de timbru, cel puțin nu înainte de a-mi adresa un ultimatum, nu înainte de a-mi comunica suma răscumpărării.

De când se întorsese Neil, Lars aproape că fumase țigară după țigară. Aprinse acum alta, cu o mână tremurătoare.

– Banii! oftă el cu amărăciune. Întotdeauna vine vorba despre banii lui Lynn. Dacă Nicky n-ar fi moștenit nimic, nimic nu s-ar fi întâmplat.

Neil se încruntă și-și aprinse și el o țigară. Cei doi bărbați erau mai încordați decât voiau să lase să se vadă.

– Și cui te gândești că ar fi trebuit să-i lase Lynn banii? întrebă Neil pe un ton agresiv. Doar nu lui Michael Browlett!

Lars clătină din cap. Își sprijini coatele de masă, își împreună mâinile și rămase o clipă gânditor, încruntându-se.

– Chestiunea este de a ști dacă Browlett nu va pretinde că Lynn era... că nu era în deplinătatea facultăților ei mintale în momentul când și-a redactat testamentul, sfârși el prin a spune.

Neil îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat anul trecut? întrebă el pe un ton atât de agresiv încât Rachel simți că o trece un fior pe șira spinării.

Era vădit că cei doi veri uitaseră de prezența ei, și Rachel se întreba ce să facă pentru a le reaminti. Erau ca doi adversari pe ring, învârtindu-se unul în jurul celuilat în căutarea unui punct sensibil, așteptând ocazia să lovească.

– Știi mai bine decât oricine de ce a făcut asta, îi reaminti Neil.

Lars se înroși. Își stinse țigara abia începută, cu un gest furios.

– N-o să mă lași niciodată să uit asta, nu-i așa? șopti el ca pentru sine.

Rămase nemișcat timp de mai multe clipe, apoi își aprinse o altă țigară, ca și cum inactivitatea i se părea insuportbilă.

– Nu pot crede că Lynn s-a... a făcut ce a făcut din cauza unui flirt. N-am spus niciodată nimic care ar fi putut lăsa să se înțeleagă altceva și...

– Pentru Lynn nu era vorba de un flirt, îl întrerupse Neil.

Vocea lui avea duritatea oțelului. Rachel, martor involuntar la o discuție atât de personală, nu se putea împiedica să asculte, numai ochi și urechi. Va afla în sfârșit ce i se întâmplase lui Lynn Browlett anul trecut. Își ținea respirația în așteptarea răspunsului lui Lars.

– Te iubea din tot sufletul și tu n-ai fost nici măcar în stare să-ți dai seama de asta.

– Cum aș fi putut? gemu Lars cu o voce disperată.

Se părea că nu jucase un rol prea frumos în toată povestea asta, dar Rachel nu se putea împiedica să nu-l plângă.

– Cum aș fi putut ghici, Neil, că, după ce eu o anunțasem că totul s-a terminat între noi, se va arunca de pe creasta falezei? Cum aș fi putut prevedea că va încerca să-l tragă și pe Nicky după ea?

Adevărul era mai rău decât își putuse imagina Rachel. Se întreba dacă nu cumva trăia un coșmar. Putea înțelege că disperarea o dusese la sinucidere pe frumoasa femeie a cărei fotografie o văzuse pe noptiera lui Lars, dar că vrusese să-l ducă și pe Nicky la moarte împreună cu ea depășea puterea ei de înțelegere.

Rachel pricepea în sfârșit motivele ascunse ale fricii lui Nicky față de mare și de ce Neil pretinsese să nu-l ducă niciodată în acea direcție. Era o minune că băiețelul era atât de echilibrat după o asemenea poveste. Și era îngrozită la gândul că Nicky se afla în tovărășia unui bărbat care, deși era tatăl lui, nu era de fapt decât un străin interesat de banii pe care-i avea băiatul.

Neil rămase un timp fără să vorbească, ținându-și capul în mâini. Fumul țigării se ridica în spirale din scrumieră, unde o pusese mașinal, și forma un nor în jurul capului lui. Cufundat în amintirile acelor ore dramatice, își privea farfuria cu ochi goi. Toată atitudinea lui reflecta o infinită tristețe. Rachel ar fi vrut să-i aducă puțină îmbărbătare, dar ce putea face? Nu era ea cauza indirectă a acestei triste ți? Neil sfârși prin a-i răspunde lui Lars, cu o voce obosită:

– Cum ai fi putut ghici asta? În fond tu n-ai știut niciodată cine era cu adevărat Lynn, nu-i așa?

Ridică în sfârșit capul și-l privi îndelung pe Lars, ca și cum îl vedea pentru prima oară.

– Dar continui să vii aici, adăugă el.

Nu pusese o întrebare, dar tonul lui conținea una. Lars îl privi uimit.

– Știi prea bine de ce. Sunt legat de Nicky, la fel ca și de tine.

– Dar nu te-ai gândit niciodată să te căsătorești cu Lynn pentru a-i dărui copilului un adevărat cămin, replică Neil, fără ani-

mozitate însă. Știu că-l iubești pe Nicky și din cauza asta nici nu ți-am făcut vreo aluzie să-ți rărești vizitele la Seaways. Și eu aveam impresia că în fundul sufletului tău Lynn reprezenta o dragoste trecătoare. Totuși, de curând...

Privirea lui se opri asupra lui Rachel. Ea văzu în ochii lui că uitase de prezența ei. Lars o privi, la fel de surprins și el. Nu-și dăduse seama că nu era singur cu vărul lui. Fu frapat de paloarea lui Rachel, de expresia ei disperată, de tremurul gurii ei în timp ce-l devora pe Neil din priviri.

– Cred că nici tu nu dai acum dovadă de mai multă perspicacitate decât mine față de Lynn.

Lars înțelesese cauza profundă a durerii lui Rachel, chiar înainte ca ea să-și fi dat seama. Abia în acel moment dramatic, în timp ce-l sorbea din ochi pe Neil, Rachel fu conștientă de adevăratele ei sentimente: îl iubea din tot sufletul pe acest bărbat aspru.

Se ridică brusc, evitând privirea lui Lars care o examina cu un aer de milă puțin ironică. Nu mai avea decât o singură dorință: să părăsească încăperea înainte ca Neil să înțeleagă la rândul lui că descoperise adevărul asupra propriilor ei sentimente. Șopti câteva cuvinte neinteligibile și fugi să se refugieze în camera ei.

Nu putea să plece de la Seaways înainte ca Nicky să fie regăsit. Imediat ce acesta se va întoarce în casa lui Neil, ea nu va mai avea nimic de făcut decât să plece definitiv. După tot ce se întâmplase, Neil nu putea simți decât dispreț față de ea și această idee i se părea de nesuportat. Chiar dacă printr-un miracol el i-ar permite să rămână, trebuia să dispară pentru totdeauna din viața lui...

Capitolul 10

Rachel petrecuse o noapte interminabilă, stând întinsă în întuneric. Trupul și mintea ei refuzau somnul. Chiar și luna, ascunsă în spatele norilor, o părăsise. Camera era cufundată într-o obscuritate totală. Timp de ore întregi ascultase bătaia ploii în geamuri.

În zori, când lumina palidă a dimineții de iarnă începuse să pătrundă în camera ei, Rachel nu adormise încă. De fiecare dată când închidea ochii, chipul lui Neil îi apărea în minte, uneori mânios, altă dată trist, dar întotdeauna implacabil. Își amintea de toate vorbele dure pe care le pronunțase și care avuseseră asupra ei efectul unei lovituri de pumnal.

Apoi îi venea în minte imaginea lui Nicky, plângând într-un loc necunoscut, fără să înțeleagă de ce nu vine Neil să-l ia acasă. De la prima privire nu-i plăcuse bărbatul care era tatăl lui. Rachel își reamintea cum venise să se refugieze lângă ea în ziua când Michael Browlett își făcuse pentru prima oară apariția la Seaways.

Nicky contase pe ea pentru a-l proteja de pericolele necunoscute și Neil avusese încredere în ea. Un nou val de disperare o cuprindea de fiecare dată când își reamintea cum îi trădase și pe unul și pe celălalt. Când imaginea unui Nicky terorizat dispărea, era înlocuită de a unui Neil chinuit de îngrijorare. Încercând să scape de aceste viziuni, își ascunse fața în perna udă de lacrimi.

Când Rachel își ridică din nou capul, casa era tot tăcută. Un zgomot o scosese totuși din starea ei de prostrație. O zi posomorâtă de iarnă, nori negri bătuți de vânt pe cerul plumburiu. Știa că vântul de est este mai rece și tăios ca un brici. Ochii ei erau umflați de plâns și tot corpul o durea după ce o noapte întreagă se zvârcolise în pat.

Cu mintea aiurea, se sculă din pat, făcu un duș și se îmbrăcă fără să-i pese de oră și neștiind dacă vreun alt locatar al Seaways-ului se trezise. Își părăsi camera, evitând cu grijă să se uite în camera lui Nicky, așa cum făcea în fiecare dimineață. Vederea pătuțului gol ar fi fost insuportabilă pentru ea.

Năucită de nesomn, coborî în hol. Abia atunci observă că, fără să-și dea seama, îmbrăcase un mantou peste pulovăr, ca și cum o forță interioară îi poruncea să iasă din casă. La urma urmei, ar fi un excelent mijloc de a-și dezmorți puțin picioarele, gândi ea, și mai ales să scape de chinurile unui mic dejun luat în compania lui Neil și Lars. Deschise cu grijă ușa și ieși fără a remarca faptul că cineva o observase din ușa bucătăriei.

Rachel o luă spre mare, provocând curiozitatea câtorva țărani ieșiți deja la lucru. Alesese drumul cel mai lung, fiindcă ploaia care căzuse toată noaptea făcuse imposibilă traversarea câmpului. Ziua care începea nu putea fi pentru ea decât o lungă așteptare, fiindcă personal nu putea face nimic pentru a-l regăsi

pe Nicky. Sentimentul neputinței sale făcea să-i crească sentimentul de disperare. Își șterse lacrimile care-i începeau privirea și-și continua plimbarea.

În timp ce mergea, se gândea la Nicky și la Michael Browlett. Bărbatul și copilul nu vor trece neobservați, își spunea ea pentru a se liniști. Dacă Nicky era atât de nefericit cum își închipuia ea, lacrimile lui vor atrage în mod sigur atenția cuiva. Ideea că Browlett și fiul lui ar putea scăpa căutărilor îi era de nesuportat. Se căzni să se gândească la altceva, ceea ce o duse firesc la examinarea propriei sale situații.

Nu-și putea imagina un viitor din care Neil n-ar face parte. Pentru ea acest lucru era o certitudine absolută. Izbucni în hohote de plâns la gândul că nu-l va mai revedea niciodată după ce va părăsi Seaways. Dacă ar fi putut să-și dea seama mai devreme cât de mult îl iubește, poate că s-ar fi purtat altfel. Acum era conștientă că Neil adusese ceva foarte prețios în viața ei în timpul absenței lui Lars, dar ea fusese atunci prea oarbă ca să vadă și să înțeleagă.

Rachel se apropia de mare. Vântul era acum și mai mușcător. Norii grei și negri lăsară la un moment dat să se întrevadă un cer de un albastru-pal, apoi se închiseră la loc amenințători. Pescărușii se învârteau într-un balet neîncetat, coborând din când în când în picaj spre pământ cu țipete stridente care speriau celelalte păsări.

De ce naiba venise aici? Poate pentru că destinul lui Lynn Browlett îi ocupase mult timp gândurile. Indiferent însă care ar fi fost cauza, spectacolul oferit de falezele goale și marea cenușie care se spărgea de pereții stâncoși se potrivea perfect cu starea ei sufletească. Vântul era și mai rece decât crezuse și-și ridică înfrigurată gulerul mantoului.

Se aplecă peste marginea falezei și zări micuța plajă de nisip pe care se hazardase cu atâta imprudență în urmă cu câteva săptămâni. Se înfioră amintindu-și de acel episod. Când Neil îi venise în ajutor, nu putuse înțelege cât de dureros fusese pentru el s-o smulgă din vâltoarea acelorași ape înghețate care o înghițiseră pe sora lui.

În timpul ultimilor ani, existența lui Neil fusese umbrită de o succesiune de evenimente nefericite și ea îi dăduse, prin imprudența ei, o nouă lovitură. Lars îi spusese că tatăl lui Neil, zdrobit de durere, se stinsese din viață la puțin timp după fuga fiicei sale cu Michael Browlett. Când acesta o părăsise cu atâta lașitate pe tânăra lui soție, care aștepta un copil, Neil își primise sora cu brațele deschise. Astfel îi putuse oferi lui Lynn și fiului ei familia de care fuseseră lipsiți.

Când Neil văzuse că Lynn și vărul ei aveau o aventură, nu putuse fi decât îngrijorat, cunoscând caracterul nepăsător și egoist al lui Lars. Dramatica sinucidere a lui Lynn îi tulburase pentru totdeauna viața, dar își îndreptase întreaga sa afecțiune asupra nepotului său. Rachel văzuse că-l iubea ca pe propriul său fiu. Și acum, uite că ea era vinovată de dispariția copilului.

Felul disprețuitor și crud în care o tratase Neil când aflase despre răpirea lui Nicky o duruse, dar cum ea îl iubea, îl iertase în inima ei. Dar pierduse pentru totdeauna încrederea lui... și șansa de a-i câștiga vreodată afecțiunea. Începu din nou să plângă, gândindu-se că situația ei era fără ieșire. Nu putea spera să rămână la Seaways, dar știa că nu va suporta să trăiască departe de Neil.

Cu mâinile băgate în buzunarele mantoului, cu pletele în vânt, cu fața biciuită de rafalele puternice, privea marea aflată atât de aproape și o înțelegea abia acum pe Lynn cu care se

putea identifica în acest moment. Simțea ceea ce simțise probabil Lynn când venise pe marginea falezei, cu inima frântă fiindcă nu putea suporta perspectiva unei vieți fără Lars, bărbatul pe care-l iubea.

Rachel rămase mult timp nemișcată, pierdută în gândurile ei sumbre, față în față cu marea. Frigul o pătrunsese până la oase, picioarele îi înghețaseră și nici nu mai simțea cum vântul îi biciuiește obrajii. Nu-și luase ceasul și nu avea nici o idee ce oră era, dar mareea, acum în creștere, îi indica faptul că părăsise Seaways de mult timp. Dacă i se va remarca absența, se vor gândi că e încă adormită. Ar fi dat orice ca Neil să-și închipuie în ce stare de spirit era și să pornească în căutarea ei așa cum făcuse atunci.

Se simțea irezistibil atrasă de hăul deschis la picioarele ei, dar își adună tot curajul ca să scape de fascinația lui. După o ultimă privire aruncată spre valurile dezlănțuite, se întoarse pe urmele propriilor ei pași, de-a lungul falezei. Vântul puternic făcea să-i intre părul în ochi și trebuia să-l dea la o parte în fiecare clipă pentru a vedea unde pune piciorul.

La un moment dat văzu că cineva înainta cu pași mari în direcția ei, luptându-se cu vântul. Brusc, simți că i se oprește inima în loc: recunoscuse silueta masivă a lui Neil. Ciufulit ca și ea de vânt, aproape că alerga în întâmpinarea ei. Rămase pe loc și-l privi apropiindu-se. Se afla încă prea departe de ea pentru a-i putea distinge trăsăturile. Probabil că era tot furios, dar era gata să accepte totul numai să fie lângă el. Palidă și tremurătoare, se simțea incapabilă să mai facă un pas în plus.

Când îi mai despărțeau doar câțiva metri, Rachel văzu că fața lui era iluminată de un zâmbet călduros. Se repezi la ea și o luă în brațe. Rachel se lipi de el închizând ochii. Mâinile lui mari,

musculoase și blânde totodată, pe care le strecurase sub mantoul ei, o mângâiau încet. O căldură plăcută îi cuprinse corpul. Simți că trupul i se trezește la viață și sângele începu să-i fiarbă în vene.

Neil se aplecă spre ea, își ascunse fața în părul ei și-i șopti la ureche.

– Rachel, *el* e acasă!

Îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă că vorbea despre Nicky. Își ridică atunci capul ca să-l privească, căutând în privirea lui o confirmare că pricepuse bine. Își trecu limba peste buzele uscate și șopti, neîndrăznind să creadă:

– Nicky! Nicky s-a întors?

Neil făcu un gest de aprobare și Rachel vedea după ochii lui strălucitori că e adevărat.

– L-au descoperit noaptea trecută într-un hotel din Louche. Poliția l-a adus înapoi, azi-dimineață. L-am băgat în pat și a adormit imediat.

– Domnul fie lăudat!

Rachel închise ochii și avu impresia că plutește. După tensiunea în care trăise, sentimentul de ușurare îi răpise și ultimele puteri. Se ghemui în brațele lui și-și spuse că totul era încă posibil. El o strânse la piept cu o tandrețe de care nu l-ar fi crezut capabil și-i spuse cu o voce caldă:

– Abia îmi revenisem după un șoc și mi-ai produs un altul. Voiam să-ți spun că l-am adus pe Nicky și nu mai aveam răbdare să aștept să cobori ca să te anunț vestea bună, dar...

Avu un râs ciudat, ca și cum lacrimile nu erau departe.

– Dar doamna Handley mi-a spus că nu ești acasă!

– Oh, Neil!

Bărbatul o sărută ușor pe obraz și o strânse și mai tare în brațe.

– Nu erai acasă, Rachel. Cum mi-ai putut face așa ceva?

Tânăra nu-i răspunse, dar degetele ei amorțite îl strânseră de braț, mai expresive chiar decât cuvintele. Simțea căldura trupului lui Neil și o stare necunoscută de excitare puse stăpânire pe ea.

– Doamna Handley te-a văzut părăsind casa, îi explică el cu o voce ciudată, da eu nu voiam s-o cred. Eu credeam că dormi încă.

– N-am putut să dorm deloc.

Îl privi cu ochii ei mari, cenușii. Cearcăne adânci trădau oboseala unei nopți fără somn. El se aplecă și o sărută ușor pe pleoape.

– Nu l-am auzit pe Nicky întorcându-se, spuse ea. Cum e posibil asta, Neil, fiindcă are camera alături de a mea?

– Lui Nicky îi era frică să rămână singur și atunci l-am luat cu mine în pat. Credeam că dormi... Când doamna Handley mi-a spus că te-a văzut plecând...

– Ai înțeles imediat unde mă poți găsi.

El dădu din cap, legănând-o ușor în brațe.

– Era îngrijorată că te-a văzut plecând atât de devreme și s-a urcat la primul etaj ca să vadă încotro o iei, dar nu i-a dat prin minte să mă avertizeze că ai ales drumul spre mare. Doamne, îmi venea s-o sugrum când mi-a spus!

– Neil!

Îi pronunțase numele în șoaptă, cu capul sprijinit de pieptul lui puternic. El o sărută pe gât cu o infinită tandrețe.

– Mi-a fost atât de teamă de ceea ce puteam să descopăr, dragostea mea!

Dragostea mea! El îi spusese „dragostea mea"! Rachel îl privi cu ochii strălucitori din cauza lacrimilor.

– Credeam că soarta mea ți-e indiferentă după răul pe care ți l-am făcut.

Neil o privi cu niște ochi din care toată răceala dispăruse. Un zâmbet îi apăru pe buze și Rachel speră că o va săruta. Dar el o studie minute în șir, examinându-i fiecare trăsătură. Ochii albaștri ai lui Neil se opriră în cele din urmă pe buzele ei, iar intensitatea privirii lui o făcu să se topească.

– Te-aș fi iertat mai ușor dacă n-ai fi fost în compania lui Lars. Asta mi-a făcut mai mult rău decât ți-ai putea închipui vreodată.

Rachel dădu încet din cap. Degetele ei mângâiau încet pulovărul lui Neil, în locul în care se simțeau bătăile puternice ale inimii.

– Doar nu credeai că sunt îndrăgostită de Lars, îi reproșă ea.

Neil o sărută ușor pe buze înainte de a-i răspunde:

– Nu știam ce să cred, Rachel. Era repetarea a ceea ce mai văzusem o dată.

Se opri din vorbit și clătină din cap.

– Eram atât de îngrijorat. Cunoșteam talentul lui Lars în acest domeniu și chiar tu îmi spuseseși că ți se pare un bărbat atrăgător.

Cu vârful degetelor, Rachel atinse pulovărul lui Neil și-i mărturisi, fără să îndrăznească să-și ridice privirea spre el:

– Voia să plecăm împreună în Suedia.

Apoi își ridică puțin capul și-i mărturisi cu o lumină triumfătoare în ochi:

– El a înțeles de ce am refuzat!

Neil puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul lui nu mai avea nimic cast în el și Rachel simți că i se taie răsuflarea. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se lipi de el. Simți trupul lui încordat și nu se mai gândi la nimic, învăluită de o dorință necunoscută până acum.

Apoi Neil o privi din nou fără să scoată nici un cuvânt, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească în memorie fiecare trăsătură a chipului ei frumos, iluminat de bucurie în ciuda oboselii.

– Toată noaptea m-am gândit la tine. În fața ochilor aveam chipul tău nefericit și ochii în care se putea citi disperarea. Am fost orb și-mi pierdusem probabil mințile de te-am tratat așa cum am făcut-o și te-am lăsat să pleci fără nici un cuvânt. Ar fi trebuit să te încurajez puțin, dar eram atât de furios, atât de furios și atât de trist, gândindu-mă ce făceai cu Lars în momentele când Nicky a fost răpit. Aseară știam că nu voi putea dormi, dar nu chipul lui Nicky m-a urmărit toată noaptea, ci al tău, Rachel. Vei putea vreodată să mă ierți?

– Să te iert?

Rachel îi mângâie cu blândețe obrazul.

– Te iubesc, Neil. Și acum că ești aici, nimic nu mai are importanță.

Se ridică pe vârful picioarelor și-l sărută pe gură.

– Ți-am făcut necazuri, dar fără să vreau. Niciodată nu te-aș fi putut răni așa cum a făcut-o sora ta, trebuie să știi asta, Neil.

– Acum știu. Tu nu ești descreierată așa cum a fost biata Lynn.

Era mai ușor acum să vorbească despre Lynn, având în vedere că el abordase subiectul. Îl fixă cu intensitate, căutând o asemănare cu fotografia pe care o văzuse.

– I-am zărit portretul în camera lui Lars, într-o zi când ușa rămăsese deschisă. Nu prea semănați, nu-i așa?

El nu rosti nici un cuvânt timp de câteva clipe, apoi îi înconjură umerii cu brațul și o conduse de-a lungul falezei explicându-i calm:

– Lynn era sora mea vitregă. Era încântătoare, dar nu prea avea capul pe umeri. Poate că de aceea o iubeam atât de mult, din cauza fragilității ei. Nu avea decât șaptesprezece ani când a

fugit cu Michael Browlett. Cred că ar fi putut fi oprită la timp, dar tatăl meu nu avea nici o influență asupra ei. Întotdeauna era greu să-i reziști lui Lynn. Din acest punct de vedere Nicky îi seamănă foarte mult.

– Am observat, spuse Rachel calmă.

Neil o privi un moment cu curiozitate:

– Știi... apropo de Lars și ea?

Făcuse un efort vizibil ca să reușească să-i pună întrebarea. Era limpede că nici acum rana din inima lui nu se închisese. Rachel se lipi de el pentru a-i arăta că-l înțelege.

– Da, știu. Am început să-mi închipui, când tu te-ai certat cu el o dată în grajd, pomenind numele lui Lynn. Pe urmă i-ai menționat din nou numele în ziua când tu și Lars...

– Ziua în care l-am avertizat să nu-ți facă rău așa cum i-a făcut lui Lynn!

O întrerupsese brusc, cuprins din nou de mânie.

– Dacă ar fi făcut-o, nu l-aș fi iertat niciodată.

– Dar l-ai iertat totuși, când a fost vorba despre Lynn.

Neil o privi fix, într-un fel care o umplu de emoție.

– E adevărat, dar situația era diferită. Ceea ce s-a întâmplat a fost în parte și din cauza lui Lynn. Am pus-o în gardă, dar ea n-a vrut să mă asculte, așa cum nu l-a ascultat nici pe tatăl meu când a încercat să i-l înfățișeze pe Michael Browlett sub adevăratul lui chip. Lynn era tânără și se lăsa ușor antrenată într-o aventură, dar nu era atât de... atât de vulnerabilă ca tine, dragostea mea.

– Neil!

Rachel se repezi în brațele lui. Inima îi bătea să se rupă. Nu îndrăznea să creadă în atâta fericire. Ochii albaștri ai lui Neil străluceau. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, mângâindu-i cu tandrețe părul.

– Te iubesc, Rachel, spuse el încet. Nu mi-aș fi iertat niciodată dacă mi te-ar fi răpit Lars sau...

Tăcu și privi marea înghețată care se spărgea de faleză.

– N-aș fi suportat asta, Rachel, chiar dacă Nicky s-a întors.

Rachel se agăță de brațul lui. Îl fixă cu ochii ei cenușii, mai luminoși ca niciodată. Nu se putea sătura să privească chipul familiar al lui Neil, ochii lui albaștri ca oțelul și gura lui severă, disimulând o negrăită tandrețe. Începu să zâmbească, nespus de fericită acum.

– Nu cred că aș fi avut curajul să plec. Aș fi găsit eu un mijloc să rămân lângă tine. Oricum, mai ai încă nevoie de cineva care să se ocupe de Nicky.

– Începând de acum, declară Neil pe un ton care nu admitea replică, eu o să mă ocup de voi doi.

O luă din nou în brațe. Buzele lor se contopiră în timp ce o bucățică de cer albastru apăru printre nori.

Sfârșit